Rudyard Kipling

Roman

Kim

Nobel
Edebiyat Ödülü

ÇOCUK CENNETİ KİTAPLIĞI
NESİN YAYINEVİ

Çocuk Cenneti Kitaplığı: 54
Kim

İlk basım Nisan 2013 (2000 adet)

Dizi Yönetmeni
Turgay Fişekçi

Kapak Düzeni ve Grafik Danışmanı
Sevtap Yakın

Kapak resmi: Nesrin Sağlam

ISBN 978-605-5794-99-6
Sertifika No: 18231
Yayın No: 179

Nesin Yayıncılık A.Ş.
İnönü Mahallesi Çimen Sokak No: 50/A Elmadağ Şişli/İstanbul
Tel: 0212 291 49 89 • Faks: 0212 234 17 77
nesin@nesinyayinevi.com • www.nesinyayinevi.com

Baskı ve cilt:
Yazın Basın Yayın Matbaacılık Turizm Tic. Ltd. Şti. Çiftehavuzlar Cad. Prestij İş Merkezi No: 27/806
Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0212 565 01 22 Sertifika No: 12028

Rudyard Kipling

Kim

Kısaltarak çeviren: Egemen Berköz

Resimleyen: Nesrin Sağlam

KİTAPTA GEÇEN BAŞLICA KİŞİLER

Albay Creighton: İngiliz ordusunda subay ve casus.

Arthur Bennett: Kim'in babasının askerlik yaptığı İrlanda askerî birliğindeki Protestan din görevlisi.

Hurree Chunder Mookerjee (Hurree Babu ya da yalnızca **Babu):** İngiliz gizli servisinde çalışan Hintli casus. Kim'in üstü.

Kamboh: Kim'in hasta çocuğunu iyileştirdiği bir Pencaplı.

Kimball O'Hara ("Kim"): İrlandalı bir askerin yetim oğlu.

Lurgan Sahip: Simla kentinde kuyumcu ve yüksek rütbeli İngiliz casusu.

Mahbub Ali: Hindistan'da Müslüman bir halk olan Pathan kökenli cambaz (at taciri) ve İngiliz casusu.

Rahip Victor: A. Bennet'le aynı birlikte görevli Katolik din görevlisi.

Teshoo Lama: Tibetli lama. Batı Himalayalar'da bulunan Such-zen manastırının eski rahibi.

Hindistan ve Budizm Üzerine

Coğrafi keşifler çağı olan 16. yüzyılda Vasco de Gama gibi denizciler Hindistan kıyılarında ilk Portekiz kolonilerini kurarak bu toprakların zenginliklerini ülkelerine taşıdılar. Daha sonraki yıllarda Portekizlilerden Hollandalılara, onlardan da Fransızlara geçen Hindistan kıyıları, en sonunda İngilizlerin elinde kaldı. İngilizler zamanla ülkenin iç bölgelerine ilerlediler. İngiltere kraliçesi Victoria'nın 1876'da Hindistan İmparatoriçesi ilan edilmesinden sonra, Hindistan tam bir İngiliz sömürgesi oldu.

19. yüzyılda İngilizlere karşı başlayan ilk ayaklanmalar Birinci Dünya Savaşından sonra yoğunlaşarak bir bağımsızlık savaşına dönüştü. İkinci Dünya Savaşından sonra ise Hindistan toprakları üzerinde iki bağımsız devlet doğdu: Hindistan ve Pakistan.

Elinizdeki kitapta anlatılan olaylar, 19. yüzyılın sonlarında İngilizlerin Hindistan üzerindeki egemenliğini baskı ve yıldırma yöntemleriyle sürdürmeye çalıştıkları dönemde geçiyor.

Budizm, MÖ 6. yüzyılda Hindistan'da doğan ve yayılan bir dindir. Kurucusu Buda'dır (MÖ 563 - 483). Bir prensin oğlu olan Buda, olgunluk çağına geldiğinde

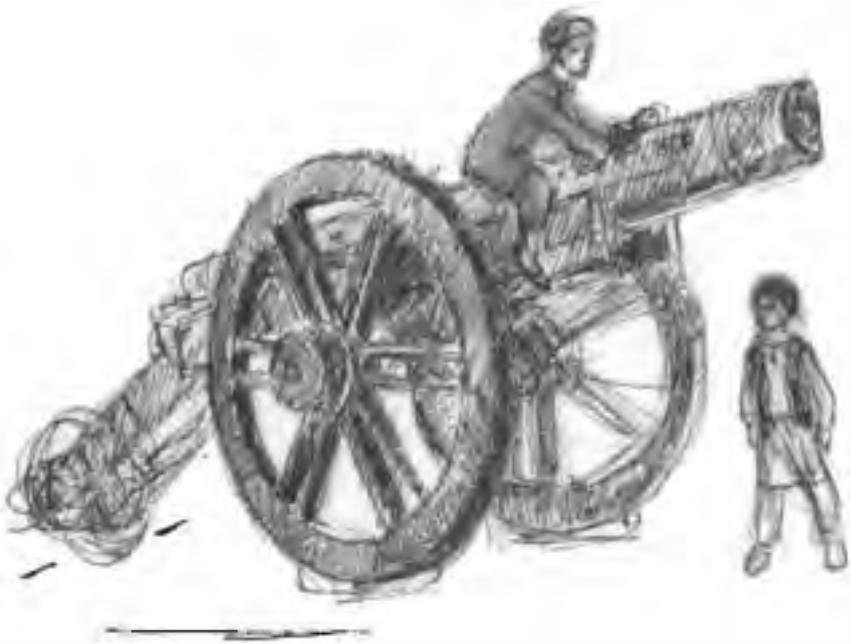
ailesinden ayrılarak 'gerçeği' aramaya çıktı. Bu arayışı sırasında türlü zorluklarla karşılaşmış, sonunda Budizm'in temeli olan "dört gerçek"i bulmuştur. Bu dört gerçek şunlardır: "Dünyanın gerçeği acıdır; acının kaynağı arzu ya da hayata tutkunluk; acıdan kurtulmanın yolu bu arzunun yok edilmesi, nirvana'dır. Nirvana'ya ulaşmanın yolu ise Yasa'ya (Dharma) uymaktır."

Buda "Orta Yol" adını verdiği öğretisini yaymaya girişir. "Orta Yol" insanların "Kurtuluş"a erişebilmeleri için aşırılıktan kaçınmaları gerektiği inancına dayanır. Yani, insanlar, hayata aşırı bir bağlılık göstermeden ama ondan büsbütün ellerini eteklerini de çekmeden yaşamalıdırlar.

Budizm Hindistan'da doğdu ve yayıldı. Hindistan'ın dört bir yanındaki Budist tapınakları ve Buda heykelleri de bunu gösterir. Budizm, çağlar boyunca Çin, Çinhindi yarımadası, Japonya, Kore, Tibet gibi ülkelerde yayılıp benimsendi, bu ülkelerin belli başlı dini oldu. Hindistan'da ise geriledi; yerini "Hindu" dinine (Brahmanizm) bıraktı. Bugün Hindistan'da nüfusun % 85 kadarı Hindu, kalanın büyük kısmı da Müslümanken, Budistlerin sayısı 3 milyon kadardır.

KİTAPTA GEÇEN YER ADLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Belediyenin emriyle yasaklanmış olmasına rağmen Kim, ata biner gibi Zam-Zammah denilen topun namlusuna çıkıp oturmuştu. Top, yerlilerin "Harikalar Evi" adını verdiği Lahor Müzesinin tam karşısındaydı. Ateş püsküren ejderha Zam-Zammah'ı ele geçirmek, bütün Pencap'ı işgal etmek demekti. Bu koskoca, yeşilimsi tunç yığını ülke fatihinin aldığı ilk ganimetti çünkü.

Pencap, İngiliz işgali altında ve Kim de bir İngiliz olduğundan, buna hakkı olduğu söylenebilirdi.

Güneş, tenini yerlilerin teni gibi esmerleştirmiş olmasına, ana dili yerine yerel dille konuşmasına ve sokaktaki çocukları kendisiyle eşit saymasına karşın Kim, bir beyazdı. Üstelik beyazların en yoksullarından biriydi. Ona bakıp büyüten melez kadın, Kim'in teyzesi olduğunu söylüyordu; oysa çocuğun annesi bir İngiliz albayın evinde hizmetçilik yapan beyaz bir kadındı. Bu işte çalışırken, İrlanda alayının bayraktarı Kimball O'Hara adlı genç bir çavuşla evlenmişti. Adam, askerlikten ayrılarak Sind, Pencap ve Delhi Demiryolu Şirketinde çalışmaya başlamıştı. Daha sonra karısı koleradan ölünce O'Hara kendini içkiye vermiş, gözleri fıldır fıldır bakan küçük

oğlu yanında, bütün gün demiryolu boyunca başıboş dolaşır olmuştu.

Bu durum karşısında, küçüğün geleceğinden kaygılanan iyilik kurumlarıyla çeşitli kiliselerden papazlar çocuğu babasının elinden almaya uğraşmışlar ama O'Hara, bunların elinden kaçıp kurtulmayı başarmıştı. Sonra afyona alışmış ve Hindistan'daki bütün yoksul beyazlar nasıl ölüyorsa öylece ölüp gitmişti. Arkasında üç belgeden başka birşey bırakmamıştı: Bunların ilki, kâğıttaki yazıların altına *ne varietur* diye imza atıldığı için, bu isimde birinden geldiği sanılan bir kâğıt; ikincisi, askerlikten ayrılma belgesi; üçüncüsü ise Kim'in doğum kâğıdıydı. Afyon humması içinde sayıklarken bu üç belgenin Kim'i kurtaracağını söylerdi. Bu yüzden Kim'in ne olursa olsun bu belgelerden ayrılmaması gerekiyordu. Çünkü bu kâğıtlar büyük bir büyüyle ilgiliydi. Bir gün her şey düzelecek diyordu O'Hara; her şey düzelecek. Dünyanın en güzel birliğinin başında, ata binmiş bir albay gelip Kim'le ilgilenecek. O zaman Kim, çok daha iyi bir hayata kavuşacaktı.

İşte bu düşsel, garip hikâyelerin etkisiyle bir komşu kadın, O'Hara'nın ölümünden sonra imzalı kâğıdı, terhis ve doğum belgelerini muska biçiminde bir kılıfın içine dikip Kim'in boynuna asmıştı.

O'Hara'nın sayıklamaları arasında söylediklerini karmakarışık hatırlayarak,

– Bir gün, yeşil bir çayırda bir Kızıl Boğa görünecek sana, dedi ve atının üzerinde bir albay... Sonra cümlesini İngilizce bitirdi: Ayrıca dokuz yüz de şeytan.

– Ya, diye karşılık verdi Kim; bunu unutmayacağım. Bir Kızıl Boğa ve atlı bir albay gelecek demek.

Bu olaydan sonra Kim, başıboş bir biçimde büyüdü. Hiçbir şey yapmıyor, sonsuz bir zevk duyuyordu böyle yaşamaktan. Lahor kentini, bu çok güzel kenti, Delhi Kapısından Ditch Kalesine kadar herkesten iyi tanıyordu. Harun Reşid'in düşlediklerinden daha garip bir hayat yaşayan insanlarla dosttu: Kendisi de aşağı kalmıyor, *Binbir Gece Masalları*'nda anlatılanlar kadar güzel, kaygısız bir hayat sürüyordu. Mahallede onu herkes, "Bütün Dünyanın Küçük Dostu" adıyla tanırdı. Ermişlerle ırmak kıyısındaki ağaçların gölgesinde, tuğladan tapınakların yanında, vücutları küle bulanmış oturan fakirlerle, herkesle dosttu. Sadaka toplamaktan dönüşlerinde onlara 'hoşgeldin' der, oturup yemeklerini paylaşırlardı. Kendisine bakan kadın, gözleri yaşlı, Avrupalılar gibi pantolon, gömlek ve şapka giymesi için yalvarıyor ama Kim daha rahat olan Hindu ya da Müslüman tarzı giyimi tercih ediyordu. Bu tür giyim kuşam yaşadığı ülkenin hayatına tam bir özgürlük içinde katılmasını sağlıyordu çünkü.

Kim, Zam-Zammah'ın tepesinden, pastacının oğlu Abdullah ile oynadıkları oyunu arada bir kesip Müze

kapısında bekleyen Hintli polise sataşıyor, iri yarı Pencaplı ise bu saygısızca sataşmaları hoşgörülü bir gülümsemeyle cevaplıyordu.

Kim, tam bu sırada gürültülü İnci Çarşısının bir köşesinden çıkıveren bir adam gördü. Her sınıftan insanları tanıdığını sanan Kim'in hiç tanımadığı, görmediği biriydi bu. Boyu neredeyse iki metreydi; sırtında, atların sırtına vurulan örtüye benzer, rengi atmış bir giysi vardı. Adamı tepeden tırnağa incelediyse de mesleğini çıkaramadı. Kemerinden, içinde yazı gereçleri bulunan demir bir kılıfla, dervişlerin taşıdıkları türden tahta bir tesbih sarkıyordu. Mantar biçiminde çok büyük bir şapkanın örttüğü yüzü hemen hemen hiç görünmüyordu. Suratı, pazardaki Çinli kunduracı Fook-Shing'inki gibi kırış kırıştı; bademi gözleri, iki akik çatlağını andırıyordu.

Kim arkadaşına,

– Kim bu? diye sordu.

Abdullah, bir parmağı ağzında, yuvalarından fırlamış gözleriyle adamı incelerken karşılık verdi:

– Bir adam galiba.

– Şüphesiz, dedi Kim, ama benim Hindistan'da hiç görmediğim bir türden.

– Belki rahiptir, bak, 'Harikalar Evi'ne giriyor.

Ama adam dönüp çocuklara doğru yürüdü. Yaşlıydı, yün giysisinden dağ çiçeklerinin sert kokusu yayılıyordu.

İyi bir Urduca'yla,

– Bu büyük konak nedir, çocuklar? diye sordu.

Adamın hangi dinden olduğunu bir türlü anlayamayan Kim,

– Harikalar Evi, diye karşılık verdi.

– Ya, Harikalar Evi demek! Girilebilir mi?

– Kapıda yazılı: 'Giriş serbesttir.'

– Parasız mı?

– Ben istediğim gibi girip çıkıyorum, dedi Kim, gülerek.

– Zavallı bir ihtiyarım ben, dedi Lama*, bu işlerden hiç anlamam.

Sonra tesbihini parmakları arasında kaydırarak müzeye doğru yürüdü. Kim yanına sokuldu,

– Hangi sınıftansınız? Uzaktan mı geliyorsunuz? Eviniz nerede? diye peşpeşe yağdırmaya başladı sorularını.

Lama içini çekti:

– Havanın, suyun taze ve temiz olduğu dağlardan geliyorum ben. Ama sen nereden bileceksin oraları?

– Bir Çinli! diye düşüncesini açıkladı Abdullah, küçümseyerek.

– Evet, çocuğum; senin hiçbir zaman görmeyeceğin yerlerden gelen bir dağlıyım. Hiç Tibet adını duydunuz mu? Çinli değil, Tibetliyim ben. Daha çok bilgi isterseniz, bir lama ya da sizin dilinizle bir *guru* olduğumu söyleyebilirim.

– Bir Tibet gurusu demek, dedi Kim, şimdiye kadar hiç görmemiştim. Tibet'te de Hindular var ha?

– Biz manastırlarımızda sakin bir hayat yaşarız. Ben, ölmeden önce Dört Kutsal Yer'i görmek istediğim için yolculuğa çıktım.

* Lama: Budist din adamı.

– Karnın aç mı?

Yaşlı adam, elbisesinin kıvrımlarını karıştırıp dilencilerin kullandıkları türden tahta bir çanak çıkardı. Çocukların tanıdığı bütün rahipler dileniyordu.

– Şimdi hiç yiyesim yok. Yaşlı bir kaplumbağa gibi başını güneşe çevirdi. Lahor'un 'Harikalar Evi'nde birçok değerli eser olduğu doğru mu?

Bu sözleri, olumlu bir karşılık alacağından emin bir tavırla söylemişti.

Abdullah,

– Çok doğru, dedi, dinsiz resimleriyle dolu. Sen de bir putatapansın.

Kim karıştı:

– Kulak asma ona. Orası hükümetin evidir. Putatapmakla falan ilgisi de yok. Ak sakallı bir sahip var yalnız. Benimle gel, seni ona götüreyim.

Abdullah,

– Dikkatli ol, yabancı rahipler çocuk yer, diye Kim'i uyardı, üstelik bu yalnız yabancı değil, aynı zamanda putatapan.

Kim gülmeye başladı.

– Bunu da hiç duymamıştım.

Sonra yaşlı adama dönüp,

– Gel benimle! dedi.

Kim önde, yaşlı adam arkada, müzeye girdiler. Adam hemen girişte durup Yunan-Budist heykelleri

koleksiyonunu hayran hayran seyretmeye başladı. Önce gelişigüzel dolaştı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açıktı. Sonra, Buda'nın taç giymesini ve tanrılaşmasını canlandıran büyük bir kabartmanın önünde durdu; kendinden geçmiş gibiydi. Buda bir lotus çiçeğinin üzerinde oturmuş olarak gösterilmişti kabartmada. Birçok kral ve Buda'nın ataları, çiçeğin çevresinde, Buda'ya tapınıyorlardı. Ayaklarının dibinden akan su, lotus çiçekleri, balıklar ve su kuşlarıyla doluydu. Kelebek kanatlı iki peri, Buda'nın başının üzerinde bir taç tutuyorlardı. Daha yukarıdaysa başka iki perinin ellerinde bir güneşlik vardı; güneşliğin üzerinde incilerle işlenmiş bir taç duruyordu.

Lama heyecandan kendini kaybetmişti.

Kim, adamı sarstı:

– Sahip geldi.

Gerçekten, ak sakallı bir İngiliz dikkatle Lama'ya bakıyordu. Lama döndü, selam verdi; sonra törensel bir havayla ona doğru yürüdü. Bir süre ceplerini karıştırdıktan sonra, küçük bir not defteriyle bir kâğıt parçası çıkardı.

İngiliz, kâğıttaki kararsız, çocuk yazısına benzeyen yazıya gülümseyerek,

– Evet, dedi, bu benim adım.

Lama,

– Adınızı bana kutsal yerlere hacca giden rahip bir arkadaşım verdi, diye kekeledi. Sonra ekledi: Bana buradan söz etti.

Kemikli eli titreyerek havada bir çember çizdi.

– Öyleyse hoşgeldin, ey Tibet Laması! Bunlar kutsal eserler, ben de gelenlere yardım etmek için buradayım. Bir dakika daireme gel.

Yaşlı adam heyecandan titreyerek peşinden gitti. Müze memurunun dairem dediği heykel galerisinden tahtalarla ayrılmış küçücük bir odaydı.

Kim, yere çömeldi, içine giderek büyüyen merakla kulağını sedir ağacından kapıdaki bir çatlağa dayayıp gizlice dinlemeye başladı.

Ne var ki, onun anlayamayacağı şeylerden konuşuyorlardı. Lama, başlangıçta duraksayarak, kaldığı manastırdan söz etti. Manastır, Lahor'dan yürüyerek dört ay uzaklıktaydı. Bunun üzerine, müze memuru büyük bir fotoğraf albümü çıkarıp Lama'ya manastırını gösterdi; manastır, derin bir vadiye bakan yüksek kayalıkların üzerindeydi.

Gözüne Çin yapısı, kemik çerçeveli bir gözlük takan Lama,

– Ah! diye haykırdı, işte, kışlık odunumuzu taşıdığımız küçük kapı. Peki sen... İngilizler böyle şeyleri bilirler mi? Yüce efendimiz demek burada da saygı görüyor? Hayatını biliyor musunuz?

– Hepsi taşların üzerine kazılmış. Dinlendiysen, gel de göstereyim.

Lama, müze memuruyla birlikte, ana salona gitti. Burada bütün koleksiyonu saygıyla ve bir bilginin eleştirici gözüyle inceledi. Müze memuru, birkaç dakika içinde, konuğunun dilenci değil gerçek bir halk bilgesi olduğunu anlamıştı. İki adam, konu üzerinde derin bir sohbete daldılar.

Kim, zaman zaman anlamakta güçlük çektiği konuşmanın son cümlelerini açıklıkla kavradı:

– ... Ve böylece, ey Bilgelik Çeşmesi, efendimizin ayağının bastığı kutsal yerleri ziyaret etmeye karar verdim. Önce doğduğu yer olan Kapila, sonra Maha Bodhi, Budizmin Mekke'si, sonra Manastır, Geyikli Park ve öldüğü yer...

Lama'nın sesi alçaldı.

– Kutsal yerleri ziyaret eden bir gezgin olarak, diye sözlerine devam etti, sevap kazanmak da istiyorum elbet. Ama başka birşey daha var. Şimdi bir gerçeği anlatacağım sana. Bizim iyi efendimiz, henüz gençken, kendine bir eş arıyordu. Babasının sarayında, evlenebilmek için çok zayıf olduğunu söylediler. Bunu biliyor musun?

Yaşlı adamın sözü nereye getirmek istediğini merak eden müze memuru, 'evet' anlamına başını salladı.

– O zaman üçlü bir güç yarışması yapıldı. Ok atma yarışmasında, efendimiz, kendisine verilen yayı kırdıktan

sonra, kimsenin germeyi başaramadığı başka bir yayı istedi. Biliyor musun bunu?

– Kitaplarda yazılı. Okudum.

– Ok, en uzaktaki hedefleri de aştıktan sonra kayboldu. Sonunda, toprağa düştüğü yerden su fışkırdı, bir kaynak doğdu; kaynak da bir anda bir ırmak halini aldı. Bu ırmağın sularında yıkananlar bütün günahlarından arınırlar, işte bu ırmak Ok Irmağıdır.

– Ama nerede aramak istiyorsun bu ırmağı?

– Her yerden önce Benares'de*. Oradan başka nerede arayabilirim? Kuzeye, sonra da batıya yönelerek ırmağı aramaya başlayacağım. Yani bütün yolum boyunca arayacağım ırmağı, çünkü okun nereye düştüğünü kimse bilmiyor.

– Doğru yolda olduğundan emin misin?

Lama, gururla karşılık verdi:

– Sormak ve parasını ödemek yeter; sorduğum yeri herkes gösterebilir. Bunu manastırımdan ayrılmadan önce de biliyordum.

Müze memuru, Hindistan'ın temel niteliğini oluşturan bu söylence ve gerçek yumağı karşısında gülümseyerek,

– Ne zaman yola çıkacaksın? diye sordu.

* Günümüzdeki adı Varanasi.

– İlk fırsatta... Ok Irmağına varıncaya kadar efendimizin yaşadığı yerleri ziyaret edeceğim. Güneye giden trenlerin kalkış saatlerini gösteren bir tarife bulabileceğimi sanıyorum.

– Karnını nasıl doyuracaksın?

Lamalar üzerlerinde genellikle dişlerinden tırnaklarından artırdıkları biraz para bulundururlar. Ama müze memuru emin olmak istiyordu.

– Yolculuğum boyunca üstadımızın sadaka topladığı çanakla dileneceğim. Onun yürüdüğü gibi yürüyeceğim. Manastırımdaki rahat hayattan ayrıldığım zaman yanımda bir *chela** vardı. Kurala uyarak benim için dileniyordu. Ama Kulu'da kaldığımız kısa süre içinde hastalanıp öldü. Şimdi *chela*'m yok, ama olsun, kendim dilenir, böylece merhametli insanların sevap kazanmasını sağlamış olurum.

Müze memuru, Lama'nın gözlüğünün camlarının çizik çizik olduğunu görerek onu kendisine vermesini, yerine kendi gözlüğünü almasını rica etti.

– Kristaldir, dedi, ırmağını aramana yardımcı olur.

Bu gözlüğün hafifliği ve temizliğiyle büyülenen Lama, kemerinde taşıdığı kalemliği masaya koydu. İngiliz'in koleksiyoncu kalbi, daha ilk görüşünde, bu Çin

* Chela: Mürit, çömez.

yapısı, çok eski, enfes elişi karşısında çarpmaya başlamıştı.

– Kutsal Irmağı bulduktan sonra dönerken, dedi Lama, sana resimli bir Padma Samthora yazısı, bir de Hayat Çarkı resmi getireceğim. Seninle ben bilgili kişileriz çünkü.

Müze memuru Lama'yı daha da tutmak istiyordu. Gerçekten, Budist rahiplerinin kalem ve fırçayla yaptıkları yarı resimli yarı yazılı bu eserlerin sırrını dünyada pek az insan bilir. Ama Lama başı yukarda, uzaklaşmıştı bile.

Kim gölge gibi peşinden gitti. Dinlediği konuşma son derece heyecanlandırmıştı onu. Bütünüyle yeni, yepyeni bir şeydi Lama hayatında. Kim onu, yeni bir yapı ya da Lahor kentinde görülmeyen bir şenlik gibi, iyice incelemek istiyordu. Kendi buluşuydu Lama ve bu yüzden kesinlikle onu elinden kaçırmamaya karar verdi.

Yaşlı adam bu arada Zam-Zammah'ın yanında durmuş, çevresine bakınıyordu. Sonunda Kim'i gördü. Kendisine yolculuğunda güç veren heyecan bir anda kayboldu; yaşlı, yalnız ve aç olduğunu hissetti.

Kim, Lama'nın yanına çömelerek tatlı bir sesle,

– İçerde kime tapındın? diye sordu.

Yaşlı adam,

– Kimseye, çocuğum, dedi, yüce Yasa'nın önünde eğildim yalnızca.

Kim, bu yeni Tanrı'yla pek ilgilenmedi. Yeniden sordu:

– Şimdi ne yapacaksın peki?

– Dileneceğim. Şimdi şimdi fark ediyorum, bir şeyler yiyip içmeyeli epey olmuş. Söyle bana çocuk, bu kentte nasıl dilenilir? Bizim Tibet'te yaptığımız gibi sessiz mi, yoksa yüksek sesle mi?

Kim, bir Hint atasözüyle karşılık verdi:

– Sessiz dilenen, sessiz ölür.

Lama kalkmak isterken oturduğu yere düştü kaldı. Kim, başını yana eğmiş, büyük bir ilgiyle onu inceliyordu.

– Ver bana çanağını, dedi, bu kentteki merhametli insanların hepsini tanırım. Sana dolu getireceğim bunu.

Yaşlı adam, çanağını çocukça bir hareketle uzattı.

– Bu arada sen burada dinlen, dedi Kim, ben bu insanları iyi tanırım.

Sonra, çarşıdaki bir manavın dükkânına doğru yürüdü.

– Şehre yeni bir rahip geldi. Harikalar Evi'ndeki sahip, kardeşi gibi saygı gösterdi ona, dedi kadına. Hadi anacığım, şu çanağı dolduruver! Rahip orada bekliyor.

– Çanak mı diyorsun sen ona? Çanak değil sepet bu, bir ineğin karnından daha geniş! Daha bu sabah soğan sepetimin yarısını boşaltan boğa gibi yanaşma sen

de. Şimdi bir de senin çanağını mı dolduracağım? Bak yine geliyor!*

Mahallenin boz renkli iri Brahman boğası, kalabalığın arasında ilerliyordu. Ağzında biraz önce çaldığı bir muz sallanıyordu. Doğru dükkâna geldi, seçimini yapmadan önce, ağır soluğuyla tezgahtakileri koklamaya başladı. Kutsal hayvan olmanın kazandırdığı hakların farkındaydı.

Ama Kim, küçük ve sert tabanıyla hayvanın nemli ve mavimsi burnunun tam üzerine tekmeyi yapıştırdı. Boğa gücenmiş bir tavırla tramvay raylarının ötesine gitti. İri gövdesi öfkeden titriyordu.

– Gördün mü? Bu çanağın alacağının üç katını kurtardım, diye şişindi Kim.

Bunun üzerine kadın, çanağı pirinç ve dumanları tüten köri ile doldurdu, pirincin üstüne bir börek, bunun üstüne de bir parça tereyağı koydu. Kim, bütün bu yiyeceklere hayran hayran bakıyordu.

– Bu kadar yeter, dedi sonra, ben bu çarşıda kaldıkça boğa dükkânına yaklaşamayacak. Yüzsüz dilencinin biri o hayvan.

– Ya sen? diye kadın güldü, boğalar için kötü konuşma. Bir gün yeşil bir çayırdan bir Kızıl Boğanın

* Hindular kutsal saydıkları boğaya dokunamazlar. Sözgelişi, rayların üzerine yatan bir boğanın önünde bekleyen tramvaylara özellikle yerli mahallelerinde sık sık rastlanabilir.

çıkagelip sana yardım edeceğini söylemedin mi? Şimdi git, çanağını doğru tut. Dervişine de söyle, benim için dua etsin.

Kadın daha cümlesini bitirmeden uzaklaşmıştı Kim. Köpeklerden, paryalardan, aç ahbaplarından sakınarak ilerliyordu.

– İşte böyle dilenilir, dedi Lama'ya. Yiyecekleri görünce adamın gözleri dört açılmıştı. Ye şimdi, ben de seninle birlikte yiyeceğim.

Hayatlarından memnun, çanağı boşalttılar. Lama, kırmızı bir tabakadan bir tutam enfiye aldı, sonra tespihini çekmeye başladı. Biraz sonra da, Zam-Zammah'ın gölgesinde derin bir uykuya daldı. Kim ise, tersine, birkaç dakika düşündükten sonra kalkıp doğru Nila Ram'ın şantiyesine gitti.

Lama, ancak akşam uyandı. Sokak ışıkları yanmıştı. Dükkânlarda çalışanlar, devlet memurları işten çıkıyorlardı. Bakışlarını dört bir yanda dolaştırdı. Ama, başına kirli bir sarık sarmış, sütlü kahverengi elbiseleri yırtık pırtık, küçük bir Hindu çocuğundan başka kimse kendisiyle ilgilenir görünmüyordu. Birden başını dizlerine eğip sızıldanmaya başladı yaşlı adam.

Önünde, ayakta dikilen çocuk,

– Neyin var? diye sordu, bir şeyini mi çaldılar?

– Yeni *chela*'m gittiği için üzülüyorum. Nerede olduğunu da bilmiyorum üstelik.

– Kimdi bu *chela*'n?

– Ölen *chela*'mın yerine gönderilen bir çocuk. Sonra eliyle Müze'yi gösterdi. Belki de içerde Yasa'nın önünde eğilerek kazandığım sevaba karşılık gönderilmişti. Ama gönderildiği gibi birden kayboldu. Oysa ben, Benares'e doğru yapacağımız yolculuk sırasında ona Yasa'yı öğretmeyi düşünüyordum!

Kim, bu sözleri duyunca şaşırdı. Müzedeki konuşmayı duyduğundan yaşlı adamın doğru söylediğini biliyordu. Bir yerli, yabancılara kolay kolay doğruyu söylemezdi.

– O çocuğun bana bir amaçla gönderildiğini anlıyorum şimdi. Bundan, aradığım ırmağı bulacağımı çıkarıyorum.

Kim, üstünlüğünü bilen biri gibi, gülümseyerek sordu:

– Ok Irmağı mı yoksa?

Lama,

– Bu da tanrılardan başka bir haber mi? diye haykırdı, aradığım şeyden Müze'nin rahibinden başka kimseye söz etmedim ben. Söyle, sen kimsin?

Kim, yere çömelerek,

– *Chela*'n, diye karşılık verdi, tanımadın mı? Hayatımda senin gibisini görmedim. Ben de Benares'e gidiyorum, çünkü yolda rastladığı insanlara doğruyu söyleyen senin gibi bir ihtiyarın mutlaka bir müride ihtiyacı olduğu kanısındayım.

– Ya Irmak? Ok Irmağını nereden biliyorsun?

– Sen İngilizle konuşurken duydum. Kapıya yakın oturuyordum.

Lama içini çekti.

– Tanrının yolladığı bir kılavuz olduğunu sanmıştım senin, dedi, böyle şeyler oluyor ama ben layık değilim buna. Demek ırmağın nerede olduğunu bilmiyorsun?

– Hayır, diye karşılık verdi Kim, sonra ürkekçe, yeşil bir çayırda otlayan ve bana yardım etmesi gereken bir Kızıl Boğayı aramaya gidiyorum ben de, diye ekledi.

Kim, bütün çocuklar gibi, kendisine bir tasarısını anlatan birine hemen başka bir tasarıyla karşı çıkma alışkanlığındaydı. Ama o gün babasının kehanetini gerçekten yirmi dakika kadar düşünmüştü. Lama,

– Boğa sana nasıl yardım edecek, çocuk? diye sordu.

– Onu yalnız Tanrı bilir. Ben babamın sözlerini tekrarladım. Harikalar Evi'nde senin dağlardan, benim için yeni ve ilginç yerlerden söz ettiğini duydum ve o zaman böyle yaşlı ve böyle işe yaramaz... Yani doğruyu söylemeye alışmış bir adam, bir ırmağı bulmak için yolculuğa çıkarsa, ben de çıkabilirim diye düşündüm. Alnımıza yazılmışsa aradıklarımızı buluruz. Sen ırmağını, ben de boğamı...

Lama,

– Yolda sana daha iyi şeyler istemeyi öğretirim. Demek şimdi Benares'e gidiyoruz.

– Şimdi değil... Gece oldu artık, yollar hırsızlarla doludur. Sabah olmasını bekleyelim.

Yaşlı adam,

– Ama burada uyuyacak yer yok, diye karşı çıktı.

Manastır kuralı gereği kuru toprakta uyumaya alışmıştı ama yine de biraz daha rahat bir yer arıyordu.

Kim, adamın şaşkınlığına gülerek,

– Keşmir Hanına gidiyoruz öyleyse, dedi, orada bir dostum var. Gel!..

Boğucu sıcakta, o saatta çok kalabalık olan çarşılar ışıl ışıl yanıyordu. Yaşlı adamla çocuk Kuzey Hindistan'da yaşayan çeşitli ırklardan insanların kalabalığı arasında kendilerine yol açarak ilerlediler. Lama düşlere dalmış, dalgın, hiç karşı koymadan, ne yana itilirse o yana yürüyordu. İlk defa büyük bir sanayi kenti görüyordu; hızla kayıp giden kalabalık tramvaylar, çıkardıkları gürültüyle onu korkutuyordu.

İtile sürüklene sonunda Keşmir Hanının kapısına vardılar. İstasyon yakınlarında bir tür geniş, açık alandı burası. Alanı çepeçevre saran revaklı kemeraltı, Orta Asya'dan dönen kervanların at ve develerinin sığınağıydı. Burada, kuzeyde yaşayan bütün ırklardan insanlar vardı.

Kim, Lama'yı insanlarla hayvanların bu karmaşasından koruyarak revakların sonuna kadar götürdü. En sondaki bölmede, kuzey geçitlerinin çok ötesindeki

bilinmeyen yerlerden dönüşlerinde, Cambaz (at taciri) Mahbub Ali kalırdı.

Kim, kısa hayatı içinde, özellikle de on yaşıyla on üç yaşı arasında, Mahbub Ali'yle sürekli bir ilişki içinde olmuştu. Bu iri yarı, şişman ve kızıl sakallı Afgan (yaşlı olmasına karşılık sakalına düşen kırları saklamak istiyordu) için Kim, değerli bir haberci, bilgi toplayıcıydı.

Kim, eliyle bir devenin kafasını iterek,

– Burası!.. dedi.

Sonra bir bölmenin önünde durup,

– Mahbub Ali! diye seslendi ve Lama'yı öne itti.

Cambaz, adının çağrıldığını duyunca başını çevirdi. Karanlıkta dikilen uzun boylu, yaşlı adamı görünce gülerek bağırdı:

– Allah allah! Bir lama! Bir kızıl lama. Öyle ya, geçitlerden Lahor'a yol var. Ne yapıyorsun burada?

Lama, elindeki çanağı uzatınca Mahbub gürledi.

– Allah bütün kâfirlerin belasını versin! Bitli bir Tibetliye hiçbir şey vermem ben. Geldiğin yere git; belki onlar dualarına önem verirler. Hey, seyisler bakın, burada bir hemşeriniz var. Alın, karnını doyurun.

Kuzeyden atlarla gelmiş köse bir Tibetli, yanlarına yaklaşıp rahibi selamladı ve gırtlaktan çıkan bir sesle, seyislerle birlikte ateşin yanında oturmaya çağırdı.

Kim, Lama'yı hafifçe ileri iterek,

– Git, diye fısıldadı.

Adam, bunun üzerine, çocuğu bölmenin eşiği üzerinde bırakarak uzaklaştı. Mahbub Ali, nargilesini yeniden eline alarak,

– Çek git sen de! dedi, çek git sen de, küçük Hindu. Allah bütün imansızların belasını versin! Git, adamlarımın arasında kendi dininden olanlardan dilen.

– Babam öldü, anam öldü, midem bomboş, diye ağlamaklı bir sesle mırıldandı Kim.

Yaptığı şakadan hoşlanır gibiydi.

– Adamlarımın yanına git diyorum sana. Aşağıda, atların yanında hepsi. Birçok Hindu var orada.

Kim, sonunda İngilizce bağırdı:

– Ben Hindu muyum Mahbub Ali?

Cambaz, gür kaşlarının altından çocuğu dikkatle süzdü.

– Bütün Dünyanın Küçük Dostu, dedi, ne demek oluyor bu?

– Hiç. O ermişin müridi oldum, birlikte Benares'e hacca gidiyoruz. O çılgın. Ben de Lahor'da yaşamaktan bıktım usandım. Biraz hava değiştirmek istiyorum.

– Kimin için çalışıyorsun sen? Niçin bana geldin?

Sesi sert ve şüpheciydi.

– Kime gidebilirdim? Param yok. Parasız da yolculuk yapılmaz. Sen subaylara bir sürü at satıyorsun, dışarda gördüğüm atların da çok güzel. Bir rupi ver şimdi bana Mahbub Ali. Zengin olunca borcumu öderim!

Çarçabuk bir şeyler düşünen Mahbub,

– Hımm, dedi, sen hiç yalan söylemedin bana. Şu Lama'yı çağır bakalım, sen de uzakta, gölgede dur.

Lama gelince onu sıkı bir sorguya çekti. Sorgu bittiğinde içi iyice rahatlamış görünüyordu.

Lama uzaklaşınca gölgeden çıkıp yeniden ışık çemberinin içine gelen Kim,

– Gerçekten çılgın, değil mi? diye sordu, sana niçin yalan söyleyeyim?

Mahbub, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

– Ambala, Benares yolu üzerinde... Oraya gittiğiniz doğruysa...

– Evet oraya!..

– Neyse, Ambala'ya benim için bir haber götürürsen, sana para veririm. Bir at konusu. Geçitlerden son dönüşümde bir subaya sattığım kır bir aygır. O zaman yanıma iyice yaklaş ve dileniyormuş gibi avucunu aç. Kır aygırın soy ağacı daha hazır değildi. Ambala'da oturan subay bunu yazıp kendisine göndermemi rica etti. Şimdi, sen subayı bulacak ve ona; 'Kır aygırın soy ağacı tamam,' diyeceksin. Bu söz üzerine o senin benim tarafımdan geldiğini anlayacak. Sana: 'Bunu nasıl kanıtlayabilirsin?' diye soracak. Sen de; 'Mahbub Ali delilini gönderdi,' diye karşılık vereceksin.

Kim, gözleri parlayarak alayla güldü:

– Bütün bunlar bir kır aygır için mi?

Mahbub Ali, dönüp elleriyle çevresini yokladı; sonra çocuğa bir şey attı. Yumuşak bir ekmek parçasıydı bu. Sonra yüksek sesle ve sıkılmış bir havayla,

– Bu gecelik seyislerimle birlikte yatarsın, dedi, yarın belki yaptıracak bir iş bulurum sana.

Kim çekildi. Dişlerini ekmeğe batırınca, beklediği gibi, muşambaya sarılmış küçük bir zarfla üç gümüş rupi buldu. Gerçek bir servetti bu. Gülümseyerek kâğıtla parayı boynundaki muska biçimi kılıfın içine sakladı. Bir ahırın köşesinde çoktan uykuya dalmış olan Lama'yı bulup yanına uzanırken yine gülümsedi sessizce.

Kim, Pencap'ın en iyi cambazlarından diye tanınan Mahbub Ali'nin, Hindistan Casusluk Örgütünün dosyalarında C.25. IB. numarasıyla kayıtlı bir casus olduğunu biliyordu.

C.25, gerçekten yılda iki ya da üç defa, yazısı ve anlatımı pek güzel olmayan ama çok ilgi çekici ve daima doğru çıkan raporlar gönderirdi. Bu raporlarda dağlar arasında kaybolmuş küçük Hint prenslikleriyle, İngiliz olmayan kâşiflerle, silah kaçakçılığıyla ilgili haberler yer alırdı. Hindistan hükümeti, politikasını genellikle bütün bu raporlarla alınan haberlere göre ayarlardı.

Kim ile gönderdiği de çok önemli bir rapordu. Dora Geçitinde karşılaştığı arkadaşı R.17'nin teslim ettiği bu raporu, Mahbub Ali şüpheleri üzerine çekmeden yerine ulaştırmak istiyordu. Böylece, düşman tarafın dikkatle

gözlediği ve çabuk karar veren, fırsatlardan yararlanmasını bilen bir adam olan Mahbub Ali, Kim'in, işine yarayacağını düşünmüştü. Yanında mürit olarak aşağı sınıftan bir çocukla dolaşan gezgin bir lama, gezginler ülkesi Hindistan'da şüphe çekmezdi. R.17'nin raporu çok önemliydi ve yerine ulaşmaması büyük zarara yol açabilirdi.

Mahbub, ertesi sabah adamlarının uyuduğu ahıra gitti ama ne Kim'den, ne de Lama'dan bir iz vardı.

Bunu görünce, uyuyan uşaklardan birini sarsarak,

– Kalk! diye haykırdı, dün akşam burada yatan o çocukla Lama nereye gittiler? Kaybolan birşey var mı?

– Hayır, diye hırıldadı adam, yaşlı çılgın daha horozlar öterken kalktı, Benares'e gitmek istediğini söylüyordu. Çocukla birlikte gittiler.

Mahbub, gizlemeye çalıştığı bir neşeyle,

– Allah bütün kâfirlerin belasını versin! diye bağırdı.

Sonra homurdanarak uzaklaştı.

Lama'yı uyandıran Kim olmuştu.

Duvardaki bir delikten Mahbub'un bölmesini gözetleyen çocuk, birinin gizlice içeri girdiğini ve bütün sandıkları karıştırdığını görmüştü. Mektupları, kâğıtları, eyerleri altüst eden, çakısının ucuyla pabuçların tabanını bile yoklayan, halıların altlarını dikkatle araştıran bu adam, herhangi bir hırsız olamazdı. Kim, başlangıçta

herkesi uyandırmayı düşünmüşse de, sonra bundan vazgeçmiş ve eli muskanın üzerinde,

– Bu adam belki de benim Ambala'ya götürdüğüm şeyi, şu kır aygırın soy ağacını arıyor, diye düşünmüştü, bu durumda hemen yola çıkmak en iyisi.

Sonra, yaşlı adamın üzerine eğilip,

– Kalk, demişti, Benares'e gitme zamanı geldi.

İKİNCİ BÖLÜM

Şafağın ilk ışıklarının yeni yeni aydınlanmaya başladığı gecenin içinde kapkara yükselen istasyona vardılar. İstasyon pırıl pırıl yanıyordu. Trenlerin çevresinde yoğun bir hareket vardı. Gürültü dolu karanlıktan, rayların ışıltısından ürken Lama,

– Şeytan işi bu! diye söylendi.

Çok büyük bir salona baktılar. Salonun döşemesinde kefenlerine sarılmış ölüler yığılıydı sanki. Biletlerini bir akşam önce almış ve şimdi bekleme salonunda hareket saatini bekleyen üçüncü mevki yolcularıydı bunlar.

Kim, eliyle göstererek,

– Şu gişe, dedi, Ambala biletini alacağımız yer.

Lama,

– Ama biz Benares'e gidiyoruz, dedi.

Alınmıştı.

– Aynı şey. İşte tren geliyor.

– Çantamı al.

Trene alışkın olmayan Lama, ekspres gürültüyle istasyona girince korkuyla sıçradı. Bu gürültüyle, uyuyanlar da ayağa fırlamışlar ve istasyon birden çığlıklar, su ve tatlı satıcılarının sesleri, Hintli polislerin haykırışları,

sepetlerin, çocukların ve kocalarını toparlamaya çalışan kadınların bağırışlarıyla dolmuştu.

– Tren geldi. Korkma, trenden başka bir şey değil. Buraya kadar gelmez tabii. Beni biraz bekle.

Kim, yaşlı adama bunları söyledikten sonra, onun para çantasını kendisine teslim edişindeki saflığın verdiği şaşkınlıktan kurtulamadan, gişeye yaklaşıp biletleri aldı.

Sonra, orada şaşkın şaşkın bekleyen Lama'ya döndü ve gururla,

– Hiçbir dervişin, dedi, bir *chela*'ya senin kadar ihtiyacı yoktur. Ben olmasam yarı yolda indirirler seni. Bu yandan, gel!..

Lama, üçüncü mevki bir vagonun kapısında durdu. Vagon çok kalabalıktı. Zayıf bir sesle,

– Yürüyerek gitsek daha iyi olmaz mı? diye sordu.

Vagonun penceresinde iriyarı bir Sih işçinin sakallı yüzü göründü,

– İhtiyar, korkuyor mu yoksa? diye sordu. Hatırlıyorum, tren bir zamanlar beni de korkuturdu. Haydi bin! Hükümet işi bu.

Yaşlı adam,

– Korkmuyorum, diye karşılık verdi, iki kişilik yer var mı?

Hali vakti yerinde bir çiftçinin karısı, cırlak sesiyle bağırdı:

– Bir farenin bile sığacağı yer yok.

Başında mavi bir sarık olan kocası,

– Hadi, oğlumun anası, dedi, çocuğu kucağına al, ihtiyarın bir ermiş olduğunu görmüyor musun?

– Nereye alayım çocuğu? Kucağımın paketlerle dolu olduğunu görmüyor musun?

Lama sonunda karar verip bindi ve dininin kuralına uyup bir köşeye çömeldi. Çevresindeki insanları görmüyor gibiydi.

Kompartımanda, zengin köylüyle karısı ve oğlundan başka, bir kız, bir asker, bir işçi ve bir Yahudi vardı. Kısa süre sonra, renkli Hindu diliyle, Kim'in de katıldığı canlı bir konuşma başladı.

Vagona melez bir bilet kontrolcüsü girdiğinde şafağın ilk ışıkları belirmeye başlamıştı. Doğu'da bilet kontrolü kolay bir iş değildir; çünkü yolcuların biletlerini en garip yerlere saklamak gibi bir alışkanlığı vardır. Kim, biletini gösterince kontrol memuru inmesini söyledi.

– Ama ben Ambala'ya gidiyorum, diye karşı çıktı çocuk, bu ermişle birlikte gidiyorum.

Bilet kontrolcüsü,

– Bana ne, istersen cehenneme kadar gidebilirsin, diye karşılık verdi, senin biletin Amritzar'a kadar. İneceksin!

Bunun üzerine Kim, gözyaşlarına boğularak ağlamaya başladı. Yolcular kontrol memurunu acındırmaya

çalışıyorlar, Lama'ysa hiçbir şey anlamadan gözlerini kırpıp duruyordu. Kim, gittikçe daha yüksek sesle ağlıyordu.

Lama birden:

– Ne oluyor? diye sordu, bu çocuk benim *chela*'mdır, para ödemek gerekiyorsa...

– Sus, diye fısıldadı Kim, paramızı ne diye savuralım?

Amritzar'a giden bir genç kız, tam bu sırada paketleri kucağında vagondan iniyordu. Kim, hedefini seçmişti, zaman yitirmedi:

– Bir bilet! Ambala'ya bir bilet! Rica ederim, bir dakika dinleyin!

Kız gülümsedi,

– O ermiş kuzeyden mi geliyor? diye sordu.

Kim haykırdı:

– Uzaktan, çok uzaktan, kuzeyden! Dağlardan geliyor!..

– Kuzeyde, yükseklerde kar vardır... Çamların tepelerinde, dağlarda...

Kız özlem dolu bir sesle mırıldanıyordu.

– Annem Kululuydu. Al bakalım bilet parasını, ermişe söyle, benim için dua etsin.

– Elbette, elbette! diye bağırdı Kim, bak, derviş baba, bana acıyan bir kadın seninle gelebilmem için

para verdi, altın kalpli bir kadın. Hemen bilet almaya koşuyorum.

Bir süre sonra, yemyeşil ovanın üzerinde dağılan sabah sisi, altın renginden kırmızıya, safrana dönüyordu yavaş yavaş. Zengin Pencap toprağı, güneşin parlak, canlı ışığı altında tüllerinden sıyrılıp belirmeye başlıyor, Lama da trenin penceresi önünden geçen her telgraf direğinde gözlerini kırpıyordu.

Karşıda duran adam koruyucu bir gülümsemeyle,

– Tren çok hızlı gidiyor, dedi, akşama Ambala'da olacağız.

Lama,

– Benares'te hangi ırmaklar var? diye sordu.

Kompartımandaki işçi hafifçe gülerek,

– Ganj var, dedi.

– Başka?

– Başka bir Ganj mı demek istiyorsunuz?

– Hayır ama suları günahlardan arındıran bir ırmak olması gerekli sanıyorum.

– Sorduğunuz ırmak Ganj öyleyse. Gerçekten Ganj'ın sularında yıkanan günahlarından kurtulur ve tanrılara kadar yükselir. Ben üç defa yıkandım Ganj'da.

Sonra gururla çevresine bakındı.

Lama, dalgın dalgın mırıldandı:

– Gerçekten ihtiyaç varmış, buna...

İşçi, yaşlı adama,

– Senin tanrın hangisi? diye sordu.

Lama, tespihini ellerinde sıkarak,

– Dinleyin! dedi, hepiniz dinleyin! Şimdi onu anlatacağım çünkü size. Dinleyin ey Hindistan'ın insanları!

Sonra iyi bir Urduca'yla Buda'nın hikâyesini anlatmaya başladı. Ama biraz sonra, düşüncelerinin akışına dalarak Tibetçe konuşmaya başlamıştı. Çevresindekiler seslerini çıkarmadan, saygıyla dinlediler yine de. Coşkularının ateşiyle kavrulmuş, en garip dillerde vaaz eden, kitaplarını açıklayan böyle dervişlerle, ermişlerle, düşler dünyasında yaşayanlarla, konuşmacılarla doludur bütün Hindistan. Dünyanın başlangıcından beri böyledir bu, sonuna kadar da böyle olacak.

Birden yabancı bir ülkede olduğunu hatırlayan Lama, yeniden Urduca konuşmaya başladı,

– Şimdi de Efendimizin attığı okun hikâyesini anlatacağım, dedi.

Bu sözü oradakilerin hepsinin merakını uyandırdı, anlattıklarını ilgiyle dinlediler.

– Ey Hindistan'ın insanları, işte ben o ırmağı aramaya gidiyorum şimdi, diye sözlerini bağladı sonra. Bana yol gösterecek bir bilginiz yok mu? Çünkü biz hepimiz, kadın erkek, kötü yazgının elinde bir oyuncaktan başka birşey değiliz.

Orada bulunanların hepsi,

– Ganj var, yalnız Ganj günahları yıkar, diye mırıldandılar.

Lama içini çekip büzüldü; konuşma aralarındaki sususlarda bir Budist ayeti mırıldandığını duyuyorlardı.

– Yorgunum, dedi sonunda, trenin hızı, gürültü yoruyor beni. Sonra, ey *chela*'m, ırmağı geçtiğimizi sanıyorum.

– Sakin ol, dedi Kim, ırmak Benares yakınlarında değil miydi? Benares'e varmamıza daha çok var.

– Ama Efendimiz kuzeye doğru gittiğine göre aradığım ırmak bu geçtiğimiz akarsulardan biri olabilir.

– Bilmem...

– Ama ırmak, beni günahlarımdan arındıracak olan ırmak ne olacak?

– Benares'e varır varmaz yürüyerek aramaya başlarız. İnceden inceye arar, tarlaların kıyısından akan en küçük derelere bile bakarız.

Bunun üzerine Lama oradakilere döndü ve Kim'i göstererek,

– Bu benim *chela*'mdır, dedi, bana daha dün gönderildi. Onun bu dünyadan olmadığına inanıyorum.

– Şimdiye kadar birçok dilenciye rastladık, bir o kadar da ermişe, dedi kadın, ama bunun gibi bir *chela*'ya hiç rastlamamıştık.

Kocası parmağıyla alnına dokunup üzüntüyle gülümsedi. Lama yeniden bir şeyler yemek isteyince, hepsi en iyi yiyeceklerini sunmak için yarıştılar.

Sonunda, yorgun, uykulu ve toz toprak içinde, Ambala istasyonuna vardılar.

Çiftçinin karısı Kim'e,

– Biz bir dava için burada kalmak zorundayız, dedi, kocamın kuzeninin evinde kalacağız. Avluda seninle *chela*'n için de yer var. Benim için hayır dua eder mi acaba?

– Bak, derviş baba! dedi Kim, bu altın kalpli kadın bize bu geceyi geçirecek yer veriyor. Bu Güneyliler ne kadar iyi insanlar!

Lama başını eğerek kadını kutsadı.

Mahbub Ali'nin İngilizini arayıp kır aygırın soy ağacını teslim edebilmek için serbest kalmak isteyen Kim, Lama'yı, hali vakti yerinde görünen bir Hindu evinin iç avlusuna yerleştirdikten sonra,

– Şimdi, dedi, yemeğe bir şeyler almak için gidiyorum. Ben gelinceye kadar buradan bir yere ayrılma.

– Ama döneceksin, mutlaka döneceksin, değil mi?

Çocuğu bileğinden yakaladı.

– Söyle bana, ırmağı aramak için vakit çok mu geç bu akşam?

– Çok geç ve çok karanlık. Sen burada oturup dinlen.

Kim, kimseye görünmeden çıkıp koşmaya başladı. Mahbub'un tarifi, aradığı İngilizin evi hakkında şüpheye pek az yer bırakıyordu. Bir fayton ile kulüpten eve dönen seyisi de görünce, son şüpheleri silindi. Şimdi, aradığı adamın kim olduğunu anlamaktan başka yapacak işi kalmamıştı. Bir çitin altından bahçeye girip bir verandaya saklandı. Ev ışıklarla pırıl pırıldı; uşaklar çiçeklerle, kristal ve gümüş takımlarla süslü bir masanın çevresinde gidip geliyordu. Ansızın bir İngiliz bahçeye çıktı; kendi kendine arya söylüyordu. Kim, karanlık havada yüzünü göremediğinden dilenci kurnazlığıyla, eski bir çareye başvurdu,

– Yoksulların koruyucusu! diye mırıldandı.

Adam sesin geldiği yöne döndü.

– Mahbub Ali diyor.

– Ya! Ne diyormuş Mahbub Ali?

İngilizin doğrudan konuya girmesinden aradığı adamı bulduğunu anlamıştı.

– Kır aygırın soy ağacının tamamlandığını...

– Kanıtın var mı? diyen İngiliz yolun kıyısındaki bir gül fidanına yaklaştı.

– Mahbub Ali bunu gönderdi.

Kim'in bu sözleri söyledikten sonra havaya fırlattığı top haline getirilmiş bir kâğıt parçası, İngiliz'in yanına düştü. Bir bahçıvanın yaklaştığını gören adam ayağıyla

kâğıdın üstüne bastı. Bahçıvan uzaklaşınca kâğıdı yerden aldı; sonra bir rupi atıp (Kim, düşerken çıkardığı sesten anladı bunu) hiç arkasına bakmadan eve girdi. Kim hemen parayı aldı. Ama yaptığı elçiliğin uyandıracağı etkiyi görmek istiyordu şimdi. Otların üzerinde sürünerek eve yaklaştı. İngiliz'in çalışma odasına girdiğini, üzeri kâğıtlarla dolu bir yazı masasına oturduğunu ve Mahbub Ali'nin mesajını çözmeye koyulduğunu gördü. Yüzünün karardığı dikkatini çekti.

Biraz sonra gelen bir arabadan önce neşeli bir subay, sonra uzun boylu bir adam indi; ev sahibiyle birlikte çalışma odasına kapandı. Kim, ikisinin de Mahbub'un mesajının üzerine eğildiklerini gördü, seslerini de duyuyordu. Savaştan, sekiz bin asker yollanmasından, toplardan, hemen verilecek emirlerden söz ediyorlardı. Sonunda, konuğun ev sahibine söylediği şu sözleri de kaçırmadı:

– Bu telgrafları hemen göndertin. Eski şifreyle değil, yenisiyle. Bekliyordum bunu. Ama ne olursa olsun, cezalandırmak amacıyla yapılan bir sefer bu; savaş değil.

Biraz sonra atlı bir asker dörtnala uzaklaştı. Kim, sürünerek evin arka bölümüne geçti. Lahor'daki deneylerine dayanarak, burada yiyecek ve bilgi edinebileceğini düşünüyordu. Mutfak, işi başından aşkın aşçı yamaklarıyla doluydu. Bunlardan biri Kim'e bir tekme attı.

Kim, ağlar gibi yaparak,

– Ah! diye bağırdı, buraya yalnız tabakları yıkayıp karşılığında yiyecek bir şeyler alabilmek için geldim.

– Ambala'nın yarısı aynı amaçla buraya doldu. Defol!.. Efendilerimiz daha çorbadalar.

Kim, yiyeceklere bakarak fikrini söyledi:

– Büyük bir şölen olmalı...

– Bir harika, gördüğün gibi. Tabii, şeref konuğu Başkomutan. Ne sanıyorsun?

Yerlilerin şaşkınlıklarını belirtmek için kullandıkları o gırtlak sesiyle,

– Oh! dedi Kim.

Kendisini ilgilendiren her şeyi öğrenmişti artık. Aşçı yamağı arkasını döner dönmez kayboldu.

Döndüğünde çiftçinin kuzeni, ailenin açtığı dava üzerine çiftçi, karısı ve başka birkaç kişiyle tartışıyordu; Lama ise uyukluyordu.

Ertesi sabah, ev sahipleri bir gece daha kalmaları için rica ettiler. Fakat Lama, yola çıkmakta ısrar etti. Aile, bunun üzerine Kim'e içinde bol yiyecek bulunan bir paketle yolda harcamaları için para verdi. Onlar da şafakla birlikte, hayır dualar ederek güneye doğru yola çıktılar.

Biraz sonra Lama küçük bir ırmak gördü. Tarlalara girmek için yoldan ayrıldı. Ne var ki bir tarlaya girmesiyle kendisini bir köpek sürüsünün ortasında bulması bir oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Köpeklerin arkasında öfkeli bir köylü belirdi. Elindeki bambu dalını sallayıp duruyordu.

Ambala kenti için sebze ve çiçek yetiştiren, Ari sınıfından bir çiftçiydi. Kim, nasıl bir insana dert anlatmak zorunda olduğunu hemen anlamıştı.

Lama, köpeklere aldırmadan,

– Karşıdaki, yabancılara karşı kaba, ağzından çıkanı kulağı duymayan, acımasız bir adam, dedi. Kendini böyle insanlardan sakınmalısın, müridim.

Köylü bu arada,

– Hey, yüzsüz dilenciler! Çabuk gidin buradan. Defolun! diye bağırıyordu.

Lama, gururlu ve sakindi,

– Gidiyoruz, dedi, bu kutsanmamış topraklardan gidiyoruz!

Kim de, alçak sesle,

– Gelecek sefere iyi ürün alamazsan bunun sebebi dilindir, diye ekledi.

Adam şaşırmıştı. Kararsız, özür diler gibi,

– Her taraf dilenciyle dolu, dedi.

Yeniden yürümeye başlayan Lama,

– Biz ırmağa gidiyoruz, dedikten sonra Kim'e döndü, kafasını kaplayan öfke bulutu bu adamı böyle sert konuşturdu; ama bulut yavaş yavaş dağılınca nazik ve tatlı dilli oldu. Tarlalarını kutsuyorum! İnsanlar için bu kadar çabuk yargıya varmamayı öğren, ey köylü!

Kim, aklı karışmışa benzeyen adama,

– Bedduayla ocağına incir dikebilecek ermişler tanırım ben, dedi, bak bakalım; bir ermiş, bir bilge görmüyor musun karşında? Ben de onun müridiyim.

Sonra burnunu havaya kaldırıp büyük bir ağırbaşlılıkla tarlanın ortasındaki dar patikadan ilerledi.

Uzunca bir sessizlikten sonra, Lama,

– Gururlu olmamalısın, diye ayıpladı Kim'i, inanmışlarda gurur olmamalı.

Sonra, tarlaların ortasından akan küçük bir derenin yanında durdu. Kim keskin gözleriyle tehlikeyi hemen fark etti.

– Dikkatli ol! Bak!

Kim, Lama'ya doğru atılıp onu geri sürükledi. Sarı-siyah renkli bir yılan, kırmızı otları hışırdatarak kayıyordu; dereye varınca boynunu uzatıp su içti. Sonra hareketsiz kaldı. İri bir kobraydı bu. Kımıltısız gözlerinin gözkapakları yoktu.

– Bir sopam yok! Bir sopam da yok! diye fısıldadı Kim, bir sopa aramaya gidiyorum, sırtını kıracağım.

– Niçin? O da bizim gibi, inip çıkan bir hayat... Üstelik kurtuluştan çok uzak. O derinin içinde tutuklu bulunan ruhu birçok günah işlemiş olmalı!

– Bütün yılanlardan nefret ederim ben, dedi Kim.

Gerçekten de bir beyaz, Hint hayatına ne kadar alışırsa alışsın, yılana karşı duyduğu içgüdüsel korku kaybolmaz.

Lama,

– Bırak, o da kendi hayatını yaşasın, diye öğüt verdi.

Yılan, bu arada, kısa bir ıslık çalarak ağzını biraz açmıştı.

– Kurtuluşuna çabuk ulaşmanı dilerim kardeş! diye Lama sözüne devam etti, ırmağımın nerede olduğunu biliyor musun acaba?

Kim şaşkın,

– Senin gibisini hiç görmedim! diye mırıldandı, yılanların, ne dediğini anladıklarına gerçekten inanıyor musun?

– Kim bilir!

Sonra yılanın dikilmiş başının bir adım ötesinden geçti. Hayvan yassılıp tozlu bir yığına döndü.

– Gel! diye bağırdı yaşlı adam.

– Hayır... Uzaktan dolaşırım daha iyi.

– Gel, birşey yapmaz.

Kim, hâlâ kararsızdı. Bu arada Lama, Çince konuşmaya başladı. Bunları büyülü formüller sayan çocuk, derenin üzerinden atladı. Yılan kımıldamamıştı.

Alnından akan teri kurulayarak,

– Senin gibisini hiç görmedim, dedi yine Lama'ya, şimdi nereye gidiyoruz?

– Bunu sen söylemelisin. Ben yaşlıyım, üstelik burada yurdumdan uzakta, yabancıyım.

O akşam, kerpiç bir kulübenin yanında, bir mango ağacının altında durdular Onlar köy muhtarıyla konuşurlarken kadınlar günün son yemeğini hazırlıyorlardı.

Ertesi gün Lama çok mutluydu. Kim de yaşlı bir emekli subay olan köy muhtarıyla konuşarak güzel bir akşam geçirmişti. Sabahleyin Lama uyanınca, Kim,

– Yola çıkmanın vaktidir, dedi.

Lama neşeyle,

– Hindistan'ın bütün ırmaklarından geçen uzun yoldan gideceğiz, diye karşılık verdi, bize bu kadar iyi davranan bu insanların hakkını nasıl ödeyeceğiz?

Sıska bir atın sırtında, köy sokaklarının birinden çıkan muhtar,

– Ben de sizinle gelmek istiyorum, Bütün Dünyanın Dostu, dedi, bir süre size yol arkadaşlığı yaparım.

Ovada, koyu yeşil renkli mango ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen kır yolunda yürümeye başladılar ...

Doğuda, dorukları karlarla kaplı Himalaya Dağları görünüyordu.

Yaşlı emekli asker Lama'yla derin konular üzerinde tartışıyor; Kim de, arada bir, konuşmaya karışıyordu.

– İşte 'Büyük Yol'a çıktık, dedi eski asker, bu çocuğun konuşmalarını dinlerken vaktin nasıl geçtiğini anlamadım. Bak, derviş baba, bu Büyük Yol, Hindistan'ın belkemiğidir. Büyük kısmı, bu bulunduğumuz yer gibi, dört dizi ağaç sayesinde gölgedir; yolun orta kısmı hızlı taşıtlara ayrılmıştır. Demiryolu yokken her gün yüzlerce sahip geçerdi buradan. Şimdi yalnız köylülerin arabaları geçiyor. Sağda solda daha ağır taşıtlar, buğday, pamuk, tahta, deri taşıyan arabalar için yollar var. Tam bir güvenlik içinde yolculuk edilebilir burada; sık sık polis karakolu vardır çünkü polis memurları hırsız ve zalimdir ama kendilerine 'rakip' istemezler. Yeryüzünün bütün ırkları geçer buradan, her sınıftan insan gelip geçer. Beni, taşkından sonra bir kütük gibi kıyıya atan ırmaktır bu yol benim için.

Göz alabildiğine dümdüz uzanıp giden yeşil ve kalabalık yolu seyretmek için durdular. Küçük polis karakolunun karşısında olduklarını fark ettiklerinde epey zaman geçmişti.

Tam bu anda bir araba, ardında bir toz bulutu kaldırarak devrildi. Arkasından sövmeler ve kırbaç şaklamaları duyuldu.

İnce uzun bacaklı bir kısrak gözlerinden ve burun deliklerinden ateş püskürerek, kişneyerek şaha kalkıyor, üstündeki adam onu yatıştırmaya uğraşıyordu. Hayvanın bir parçasıymış gibi üzerinde dimdik duran ve onu yönetimi altına almaya çalışan bu uzun boylu, kır sakallı adam, arada kırbacıyla arabacıya vuruyordu.

Emekli askerin yüzü gururla ışıldadı,

– Oğlum bu! diye bağırarak atının dizginlerini çekti.

Devrilen arabanın sürücüsü de bağırıp duruyordu:

– Polisin gözlerinin önünde kırbaçlıyor beni! Adalet! Adalet istiyorum!

Atlı, arabacının sözlerine karşılık şöyle bağırıyordu:

– Senin gibi arsız bir maymun yolumu kapatmaya ve bir tayın önüne bunca çuvalı dökmeye nasıl cesaret eder, ha? Kısrağımın canına okuyacaktın!

Sonunda arabacı, arabasının tekerleklerinin altına saklandı ve sövgülerine buradan devam etti.

Atlı ise bir kırbaç daha vurdu; atını tırısa kaldırıp ilerlediği sırada muhtarı gördü,

– Baba! diye haykırdı ve hemen atını birkaç adım geriletip yere atladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Baba oğul bir kenara çekilip alçak sesle konuşmaya başladılar. Kim bu arada dinlenmek için bir ağacın altına oturmuştu. Ama Lama sabırsız sabırsız, kolundan çekti.

– Gidelim. Irmak burada değil.

– Yandık! Yeterince yürümedik mi? Irmağımız kaçmıyor. Biraz bekle, o subay bize sadaka verecek.

Gerçekten, biraz sonra muhtarla oğlu, yola çıkmaya hazırlandılar. Oğul, dilencilerle şarlatanlara karşı bir şeyler homurdanarak Kim'e gümüş bir para attı.

Bu para günlerce geçindirirdi onları. Paranın pırıltısını gören Lama bir dua mırıldandı. Eski asker, atını döndürerek,

– Yoluna devam et, Bütün Dünyanın Dostu, dedi.

Sonra birlikte uzaklaştılar. Yaşlı adam, eyerin üzerinde oğlu kadar dik duruyordu.

Kim, neşeyle Lama'ya döndü:

– Benim gibi bir mürit daha var mı acaba?

Lama, hafifçe gülümseyerek karşılık verdi:

– Bazan kendi kendime, senin gerçekten bir ruh, kötü bir şeytan olup olmadığını soruyorum.

– Hiçbiri değil, yalnızca senin *chela*'nım.

Lama kilometreleri arkasında bırakmakta gösterdiği kararlılıkla gözlerini yere dikmişti. Saatlar birbiri ardına geçiyordu. Fakat o, hiçbir şey görmüyormuş duymuyormuş gibi yürüyordu. Kim ise, tersine, uçuyordu sevinçten; Büyük Yol'un çok hareketli, durmadan değişen görünümlere bürünen trafiğini seyrederek eğleniyordu. Sonunda,

– Epey yol yürüdük, dedi, bir konaklama yerine yaklaşmış olmalıyız. Orada dururuz. Bak, güneş batmak üzere. Bu akşam yatacak yeri nasıl bulacağız?

– Bizim için fark etmez. Bu ülke iyi insanlarla dolu. Sonra... Lama burada sesini alçaltarak fısıldar gibi konuştu: Yanımızda paramız da var.

Bu uzun yürüyüş gününün sona ereceği kamp yerine yaklaştıkça kalabalığın da arttığını görüyorlardı. Çeşitli yiyecekler ve tütün satılan bir sıra baraka, bir

odun deposu, bir polis karakolu, bir kuyu, atlar için bir yalak, eski ateşlerden kalma kül yığınları... Büyük Yol üzerindeki durak yeri bunlardan meydana geliyordu işte. Bir de aç dilencilerle aç kargalardan elbet.

Birden Hindistan gün batmalarının belirgin özelliğiyle, hızla bir noktada toplanır gibi oldu ışık; insanların yüzleri, arabaların tekerlekleri ve öküzlerin boynuzları kızıla boyandı bir an. Sonra gece indi, hava değişti, ovayı örümcek ağı gibi mavi bir sis kapladı. Orada burada yanan ateşlerin dumanları yükseliyor, hayvanların ve külde pişirilen buğday ekmeklerinin hoş kokularına karışıyordu.

Kim, öküzlerin çektiği bir aile arabası gördü. Çok süslü, işlemeli araba, çift kubbesiyle iki hörgüçlü bir deveye benziyordu. Arabanın çevresinde sekiz uşak vardı; bunların ikisinin belinde asılı paslı kılıçlar, hizmetinde oldukları kişinin yüksek sınıftan sayılması gerektiğini gösteriyordu. Perdelerle kaplı arabanın içinden Avrupalıların pek uygunsuz bulacağı azarlar, emirler, sövgüler dalgası taşıyordu. İçerde buyurmaya alışmış bir kadın bulunduğu belliydi.

Kim, topluluğu dikkatle inceledi: Yarısı ince bacaklı, kır sakallı ovalılar; yarısı ise yün elbiseli, keçe kalpaklı Kuzeylilerdi. Bu sürekli sövüşmelerin, çatışmaların sebebi de ovalılarla dağlı Kuzeyliler arasındaki farklılıktan başka birşey değildi.

Sonra, ateşini elinden geldiğince arabaya yakın bir yerde yakarak adamlardan birinin uzaklaşmasını emretmesini beklemeye başladı.

Gerçekten de, biraz sonra dağlılardan biri kötü bir dille,

– Defol burdan dilenci! diye bağırdı.

– Hadi ordan! diye karşılık verdi Kim, bir dağlıdan başka nesin sen? Sonra ekledi: Senin gibi dağ eşekleri ne zamandan beri emrediyor Hindistan'da?

Ovalılar gülmeye başladılar. Dağlı öfkeyle ileri atıldı. Bunun üzerine Lama birden başını kaldırdı; Kim'in yeni yaktığı ateşin alevi mantar biçimi başlığını aydınlatmıştı.

– Ne var?

Adam birden durdu ve taş gibi kaldı olduğu yerde.

– Ben... Ben... diye kekeledi; büyük bir günah işlemekten tam zamanında kurtuldum.

Ovalılardan biri,

– Yabancı, kendini koruyan bir rahip buldu, diye fısıldadı.

Tam bu sırada, yaşlı kadın arabanın içinden,

– O dilencinin veledine niçin bir sopa atmıyorsunuz? diye bağırdı.

Dağlı arabaya doğru gidip kapalı perdelerin arasından bir şeyler fısıldadı. Bunu arada fısıltılarla kesilen uzun bir sessizlik izledi.

Hiçbir şey görmüyormuş; duymuyormuş gibi davranan Kim; 'işler yolunda' diye düşündü.

Biraz sonra da, perdelerin arkasından cırlak bir ses,

– Buraya gel, diye emretti.

Kim yaklaştı. Göremediği bir çift gözün üzerine dikilmiş olduğunu biliyordu. Yüzük dolu, zayıf ve esmer bir parmak, arabanın kenarına dayandı.

– Kim o?

– Bir ermiş. Çok uzaktan, Tibet'ten geliyor.

– Tibet nerededir?

– Karların ötesinde, çok uzaklarda. Yıldızları tanıyan, onlardan geleceği, insanların kaderini okuyan bir ermiş o. Para için değil, yalnız iyilik, Tanrının rızası için. Ben de onun müridiyim. Adım Yıldızların Dostu'dur.

– Sen dağlı değilsin.

– Bunu ermişe sor. Yol göstermem için yıldızların beni ona nasıl gönderdiğini kendisi anlatsın.

– Şunu kafana iyice sok, haylaz; ben yaşlı bir kadınım, aptal da değilim. Lamaları tanır, onlara saygı beslerim. Ama sana gelince... Benim şu parmağım ne kadar bu arabanın dümeniyse sen de o kadar *chela*'sın. Bir Hindusun sen, yüzsüz bir dilencisin, o ermişe de yalnız kendi çıkarın için yanaştın.

– Ey büyük Kıraliçe, dedi Kim aceleyle, hiç şüphesiz sizin dediğiniz gibiyim ben; ama bu üstadımın bir ermiş olmasına engel değil...

Gümüş bir para arabanın kenarında çın çın öttü. Kim parayı aldı, sonra eğilerek selam verdi. Çocuğun Lama'nın gözbebeği olduğunu anlayan yaşlı kadın, onunla dost olmaya karar vermişti sonunda.

– Ben ermişin müridiyim yalnızca. Yemek yedikten sonra belki yanına gelir. İstiyorsun değil mi?

– Ah ne yaman çocuksun sen!

Yüzük dolu işaret parmağı tehdit anlamında yüzüne çevrilmişti. Ama Kim, kadının güldüğünü çok iyi biliyordu. Kadın,

– Çocuklarımın babasına hayır dua okutmak için Bodh Gaya'ya gidiyorum, dedi.

– Biz de oraya gidiyoruz.

– İşte bu hayra işaret...

Tam bu sırada bir ses,

– Ey Bütün Dünyanın Dostu! diye seslendi.

Lama uyuyup uyanmış kendisini göremeyince korkak bir çocuk saflığıyla Kim'i çağırıyordu.

– Geliyorum, Derviş Baba! diye karşılık verdi Kim, sonra ateşin yanında oturan Lama'ya doğru koştu.

Yaşlı adamın çevresine yiyecek tabakları dizilmişti. Kuzeyli dağlılar karşısında saygıyla oturuyor, Güneyliler şaşkınlıkla onlara bakıyorlardı.

Kim,

– Geri çekilin! diye bağırdı, köpekler gibi herkesin önünde yiyeceğimizi mi sanıyorsunuz?

Yemeklerini, arkalarını dönüp sessizce yediler. Kim, yemeğin üzerine bir yerli sigarası yakarken Lama'ya,

– Güneyin iyi bir yer olduğunu yüz defa söylememiş miydim sana? dedi, işte bir dağ racasının soylu dul karısına rastladık şimdi de... Bodh Gaya'ya hacca gidiyormuş. Bütün bu güzel yiyecekleri o gönderdi. Dinlendikten sonra seninle konuşmak istiyor.

– Bütün bunlar senin işin değil mi? diye sordu Lama, sonra iki parmağını tabakasına daldırdı.

– Bu harika yolculuğumuzun başından beri sana göz kulak olan, kol kanat geren kim? Sevgiyle yaşlı adama çevirdi gözlerini: Senin iyiliğini düşünmekten bir an olsun geri kaldım mı, Derviş Baba?

Lama, başını eğerek törensel bir tavırla karşılık verdi:

– Uzun hayatımda birçok insan tanıdım, birçok müridim oldu. Hiçbirini, hiç kimseyi senin kadar sevmedim. İyi kalpli, nazik, dikkatli bir çocuksun sen; yalnız biraz yaramazsın.

– Ben de senin gibi bir rahip hiç görmedim.

Kim, yaşlı adamın sarı, iyilik dolu, kırış kırış yüzüne baktı:

– Birlikte dolaşmaya başlayalı daha üç gün oldu ama seni yüz yıldan beri tanıyormuşum gibi geliyor.

Lama kalkıp arabaya doğru yürüdü. Ardından gidebilmek için kulaklarını vermeye bile razı olurdu Kim,

ama yaşlı adam gelmesini söylememişti. Arada duyabildiği üç beş kelimeyi de anlayamadı. Bilmediği bir dilde, belki bir dağ lehçesinde konuşuyorlardı. Anlayabildiği kadarıyla, kadın birtakım sorular soruyor, Lama ise bunlara uzun uzun düşündükten sonra karşılık veriyordu. Birkaç kere de Çince birşeyler söylediğini duydu. Sonunda Lama ateşin yanına döndü. Arkasından bir dağlı, pamuk doldurulmuş kalın bir yorgan getirip dikkatle ateşin yanına serdi.

Lama, yorgun bir deve gibi yere uzandı,

– Erdemli ve bilgili bir kadın, diyerek ayaklarının üzerindeki yorganın yarısını Kim'in üzerine örttü.

– Ne dedi sana?

– Birçok soru sordu, birçok derdini açtı.

– Bana da sağduyulu bir kadın gibi geliyor. İyi anladıysam, bizim de kendisiyle birlikte Bodh Gaya'ya gitmemizi istiyor. Zaten yollarımız aynı. Onunla birlikte gidecek miyiz Derviş Baba?

– Bunu önleyecek hiçbir şey yok, değil mi? Yalnız ben, yolumuzun üzerine çıkacak ırmakları incelemek için arada bir uzaklaşırım. Kadın, benim kendisiyle birlikte gitmemi istiyor. Çok istiyor.

Kim, kahkahasını yorganın altında boğdu. "Lama'nın şimdi üzerinde yaptığı etkiden kurtulunca," diye düşündü, "kimbilir ne eğlenceli olur o despot kadının konuşmasını dinlemek!" Sonra uykuya daldı.

Elmas parlaklığındaki şafak, insanları, kargaları ve öküzleri uyandırdı. Kim doğrulup oturdu, esnedi, gerindi. Mutluydu. Gerçek ve canlı dünyaydı bu; düşlediği hayat buydu: Kaynaşan insanlar, bağrışlar, bağlanan kayışlar, öküzlerin böğürtüleri, tekerleklerin gıcırtısı, yanan ateşler, kaynayan kazanlar... Her köşede yepyeni bir görünüş... Sabah sisi gümüş yumaklar gibi toplandı, yavaş yavaş dağıldı. Yeşil şamatacı papağan sürüleri oradan oraya uçuştu. Kuyu çıkrıkları gıcırdamaya başladı. Hindistan uyanmıştı artık. Kim, tam ortasında, dev kalbiydi bu uyanan ülkenin. Hiçbir zaman olmadığı kadar uyanık ve coşkuluydu; dişlerini temizlemek için ince bir dalı çiğniyordu.

Artık geceyi nerede geçireceğini düşünmeyecek, hiç para harcamayacaklardı. Bir ermişin müridiydi; üstelik de yaşlı bir kadının koruyuculuğu altındaydı. Her şeyi başkaları yapacaktı artık, onların yapacağı, çağrıldıkları zaman kalkıp sofraya gitmek ve önlerine konulanları yemekten başka birşey değildi. Tabii yaşlı kadın yolculuk sırasında epey gevezelik edecekti, ama kulaklarıyla işittiklerine göre bir yargıya varmak gerekirse, anlamsız konuşmalar olmayacaktı bunlar. Gerçekten de kadın emirler vermeye, bağırıp çağırmaya ve tembel kölelere sövmeye başlamıştı bile.

Yorganları bağlamakla uğraşan bir ovalı,

– Piposunu verin şuna! Çabuk piposunu verin, tanrılar aşkına! Verin de uğursuz ağzı kapansın! diye haykırdı: Şafakla birlikte dırdıra başlayan papağanlardan hiç farkı yok bu kadının!

Bir dağlı hemen pipoyu koşturdu.

Biraz sonra perdelerin ardından dumanlar yükseliyordu. Dinginliğe kavuşmuşlardı artık.

Kim, bir gün önce bir ermişin müridi olduğu için, gururla yürüyordu. Bugün ise, bu krallık alayına benzeyen topluluğun ortasında, bu tatlı dilli, canlı, konuşkan kadının koruyuculuğu altında yürürken duyduğu gurur, bir gün öncekinin en az on katıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Topluluk, tembel ve düzensiz bir şekilde ilerliyordu. Yaşlı kadın konak yerine kadar uyudu. Durduklarında güneşin batmasına daha bir saat vardı en azından. Kim, bundan yararlanıp eğlence aramak için dolaşmaya çıktı.

Lama da onunla geldi. Bütün gün her karşılaştıkları akarsuyu incelemek için topluluktan ayrılmış ama araştırmaları sonuçsuz kalmıştı.

Kim'e,

– Nereye gidiyorsun? diye sordu.

– Biraz dolaşacağım. Bütün bunlar... Eliyle çevreyi gösterdi Kim, yepyeni şeyler benim için...

İkindi güneşinin yaldızlı erguvan rengine boyadığı geniş bir açıklığa geldiler. Ortada küçük bir mango ormanı vardı. Kim, açıklığın kıyısında peşpeşe dizilmiş birtakım adamların yürüdüğünü gördü; elini güneşe siper ederek bakınca da metal pırıltıları farketti.

– Asker bunlar. Beyaz askerler! diye haykırdı, gidip bakalım. Şimdiye kadar hiç beyaz asker görmedim.

Lama,

– Sarhoş olmadıkları zaman bir kötülükleri dokunmaz, dedi.

Kim,

– Ne olur ne olmaz, sen şu ağacın arkasında dur, dedi Lama'ya.

Sonra sık mango ormanına sokuldu. Uzakta, kararsız adımlarla ilerleyen dört adam vardı. Bu dört adam, yürüyüşe çıkmış bir birliğin, askerlik kuralları gereğince, araziyi keşfetmek için çıkardığı bir öncü koluydu. Ellerinde beş ayak uzunluğunda sopalar vardı. Sopaların ucunda küçük bayraklar dalgalanıyordu.

Ormana varınca, askerlerin biri elindeki sopayı, onların biraz ilerisinde yere sapladı. Sonra başını salladı, bir homurdanmayla sopayı sapladığı yerden çıkarıp arkadaşıyla birşeyler konuştu. Dalgalanan bayrakta yeşil üstüne kızıl bir boğa resmi görünüyordu belli belirsiz.

Kim, gözlerini dört açmış, soluğunu tutmuş, seyrediyordu. Askerler uzaklaştı.

Çocuk, soluk soluğa mırıldandı:

– Derviş Baba, falım çıkıyor! Kızıl Boğa! Hatırlıyor musun? Önce iki asker gelip karanlık bir yerde hazırlık yapacaklardı...

Lama,

– Dinle, dedi, şu yandan trampet sesleri duyuyorum.

Sahra birliğine eşlik eden bandoydu bu. Bandonun arkasından sırtlarında eşyalarıyla askerler geliyordu. Yılan gibi kıvrılarak ilerleyen topluluk, açıklığa girdi. Arkalarında da arabalar vardı; birlik sağa sola ayrıldı, sonra bir yuva dolusu karınca gibi dağıldı. Ova bir anda, yerden biter gibi beliren çadırlarla kaplandı: Bir grup adam hemen ormanı işgal etti, sessizlik içinde büyük bir çadır kurdu, çevresine de daha küçüklerini yerleştirdi. Ortaya kazanlar, tencereler, paketler çıktı. Bunları kapan bir yerli köle sürüsü hemen çalışmaya başladı. Mango ormanı, kısa süre içinde küçük, çalışkan bir şehre benzemişti.

Lama korkmuştu; ateşler yanar, beyaz subaylar bellerindeki kılıçları şıkırdatarak yemek çadırına girerlerken: "Gidelim, gidelim!" diye yalvarıyordu.

Kim,

– Burada gölgede kal sen, ateş çemberinin dışını göremezler, diye karşılık verdi.

Gözleri hâlâ çadırın tepesinde dalgalanan bayraktaydı. Böyle bir gösteriyi ilk defa görüyordu.

Lama,

– Bak! Bak! diye fısıldadı, bak, bir rahip geliyor.

Alayın protestan papazı Bennett'di bu. Üzerinde tozlanmış siyah bir redingot vardı. Subay çadırının kapısının önünde duran bir iskemleye çöktü, ayakkabılarını çıkardı. Çevresinde hemen üç dört subay toplandı. Gülüyorlar, rahibe, çıkmak zorunda kaldığı uzun yürüyüşten dolayı takılıyorlardı.

Kim,

– Biraz sonra yemek yiyecekler, dedi, onlara dilenmeye gitmek pek uygun görünmüyor bana. Bizimkilerin yanına dönelim. Yemeğimizi yedikten sonra yine geliriz. Kızıl Boğa'yla ilgili birşey bu; benim Kızıl Boğa'mla...

Yaşlı kadının köleleri, Lama'yla Kim'e yemeklerini götürdüklerinde, onları derin düşüncelere dalmış buldular. Konukları rahatsız etmek uğursuzluk getireceği için, sessizliklerini kimse bozmadı.

Bir süre sonra Kim dişlerini temizleyerek,

– Şimdi oraya gidelim. Ama sen, Derviş Baba, geride kalmalısın. Çünkü benim kadar sessiz yürüyemiyorsun. Oysa ben Kızıl Boğa'yı daha yakından görmek istiyorum.

Yürümeye başladılar. Lama tedirgindi,

– Bu insanların konuşmalarını nasıl anlayacaksın? dedi, yavaş yürü. Yol karanlık.

Ama Kim anlamazlıktan geldi:

– İşte ulaştık... Sen burada kal Derviş Baba.

Sonra mango ormanından yüz metre kadar uzaklıkta küçük bir çukuru gösterdi:

– Buradan her şeyi görebilirsin. Ben seni çağırmadan yerinden çıkma.

Hemen karanlıkta kayboldu. Alayın çevresine nöbetçiler yerleştirilmiş olması gerektiğini biliyordu. Bunlardan birinin ayak seslerini duyunca kendi kendine gülümsedi. Lahor kentinin damlarında, en küçük gölgeden, en sığ köşeden yararlanarak kimseye görünmeden kaçmaya, peşinden gelenlerden kurtulmaya alışmış olan Kim gibi bir çocuk, bir tabur nöbetçiden korkmazdı elbet. İki nöbetçinin arasından kayıp geçti, sürünerek yemek çadırına yaklaştı ve bir mango ağacının arkasına büzülüp çevresini gözetlemeye başladı.

Bir tek şey düşünüyordu şimdi: Kızıl Boğa üzerine bilgi toplamayı. Bu adamların babasının 'kehaneti'ndeki dokuz yüz şeytanı temsil ettiklerini seziyordu ve sezgileri doğru, ilgi çekici sonuçlara varırdı hep. Göğsünde altın bir haç bulunan rahipse onu aydınlatacak adamdı. Ama, Lahor'daki, kaçınmaya çalıştığı ciddi yüzlü rahipleri

hatırlayan Kim, bunun da sıkıcı sorgulara girişmesinden korkuyordu.

Saygıdeğer Arthur Bennett, içkiden hemen sonra sofradan kalkardı. Yürüyüşten yorgun düştüğü için o akşam hareketleri her zamankinden daha ağırdı. Kim, başını hafifçe kaldırmış, yemek çadırının içini gözetlerken, papaz farkına varmadan sağ omzuna bastı. Adamın ağırlığı altında iki büklüm olan Kim, yana dönerek papazı yere düşürdü. Papaz, çevik bir adamdı; düşmesiyle Kim'in boğazına sarılması bir olmuştu. Neredeyse boğulacak gibi olan Kim, adamın midesinin üzerine güçlü tekmeler indirmeye başladı. Ama Bennett avını bırakmadı; çocuğu kendi çadırına sürükledi.

Çadırın direğinde asılı fenerin altında Kim'in yüzüne baktıktan sonra,

– Bak hele, veledin biriymiş! diye haykırdı.

Sonra çocuğu sarstı:

– Ne yapıyordun orada? Hırsız seni!

Canı sıkılan Kim, adamın düşündüğü gibi görünmeye, yani yerli olduğunu kabul etmeye karar verdi. Soluk alıp konuşabilecek duruma gelince de, alayın aşçı yamaklarından biriyle ilişkisi üzerine bir masal anlatmaya başladı. Bir yandan da çadırın kapısını gözlüyordu. Uygun anın geldiğini anlayınca da kapıya doğru sıçradı. Ama birden uzanıp boynundan yakalayan uzun bir

kol, muskasının kordonunu kopardı. Muska Bennett'in elindeydi şimdi.

– Ver onu! Ver onu bana! Yırtıldı mı? Ver kâğıtlarımı! diye haykırdı çocuk.

Bu sözleri İngilizce, yerlilerin keskin ve cırlak İngilizcesiyle söylemişti. Papaz bu sözleri duyunca şaşırdı.

Elini açarak,

– Bir Hıristiyan muskası, dedi, ama hayır, dinsiz muskasına benziyor. Söyle bana... Nasıl oluyor da... Niçin İngilizce konuşuyorsun? Hırsızlık yapan çocukların kırbaçlandığını bilmiyor musun?

Kim, sopayla dövülen bir köpek gibi büzülerek haykırdı:

– Bilmiyorum ve hırsızlık da yapmadım ben! Ver onu! Ver onu bana! Benim muskam o! Ne olur alma elimden!

Papaz onu dinlemeden çadırın kapısına çıkıp birine seslendi. Biraz sonra, şişman, yeni traş olmuş bir adam geldi.

– Sizin düşüncenizi almak istiyorum, Rahip Victor, dedi Bennett, bu çocuğu çadırın yanında buldum, dışarda karanlıkta. Küçük bir hırsız olduğunu düşünerek cezalandırdıktan sonra salıverecektim. Ama İngilizce konuşuyor ve boynundaki şu muskaya da çok önem veriyor. Bu olayı aydınlatmakta bana yardım edebileceğinizi umuyorum.

– İngilizce konuşan bir hırsız mı? Sahi mi? Şu muskayı bir görelim bakalım. Yok, hayır, bu bir Hıristiyan muskası değil.

– Ama açmaya hakkımız var mı? Birkaç kamçı vurup salıversek...

Kim,

– Ben hiçbir şey çalmadım, diye karşı çıktı, asıl siz beni tekmelediniz. Şimdi büyümü verin de gideyim.

Rahip Victor,

– O kadar acele etme bakalım çocuk, önce bir inceleyelim şunu, dedi.

Zavallı O'Hara'nın *ne varietur*'ünü, askerlikten ayrılma belgesini ve Kim'in doğum kâğıdını elinde evirip çevirdi. O'Hara bu son kâğıdın üzerinde birçok yeri, oğlu için bir şeyler yapabilmek kaygısıyla "Oğlumla ilgilenin" diye karalamış, kâğıdın altına da okunaklı bir yazıyla imzasını atarak birliğinin numarasını yazmıştı.

Rahip Victor, bunları okuyup Bennett'e geri verdikten sonra,

– Ey karanlıkların gücü! diye haykırdı ve Kim'e sordu:

– Bu kâğıtların anlamını biliyor musun?

– Evet, dedi çocuk, onlar benimdir ve gitmek istiyorum.

– Sıvışmaya bu kadar meraklı bir dilenciyi ilk defa görüyorum. Bu işin altında bir sır var. Tanrı'nın hikmetine inanır mısınız, Bennett?

– İnandığım kanısındayım.

– Peki, ben mucizelere de inanırım. Karanlıkların gücü! Kimball O'Hara! Bu da onun oğlu. Ama bu çocuk yerli. Oysa Kimball'ın evlendiğini gözlerimle görmüştüm. Ne zamandan beri bu kâğıtlar sende çocuk?

– Küçüklüğümden beri.

Rahip Victor birkaç adım ilerleyip Kim'in elbisesini kaldırdı,

– Bakın, Bennett! diye haykırdı, siyah değil, beyaz. Senin adın ne, çocuk?

– Kim.

– Kimball olmasın?

– Belki. Bırakacak mısınız beni?

– Kim... Ya sonrası?

– Kim Rishti diye çağırıyorlar beni.

– Ne demek Rishti?

– *Eye-rishti* babamın alayıydı.

– *Irish** Şimdi anlıyorum. Neredeydi baban?

– Yok, öldü.

– Ne kaba konuşuyorsun sen böyle?

* İrlandalı.

– Babam ben çok küçükken Lahor'da öldü. Bana bakan kadının kiralık arabalar durağının bulunduğu alanda bir dükkânı vardı.

Kim hayatının hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Gerçeği anlatmanın ne yararı dokunacağını kendisi de bilmiyordu. İki rahip, biri Protestan biri Katolik olan iki rahip dikkatle dinliyor, arada bir şaşkınlık ünlemleriyle sözünü kesiyorlardı. Kim, nasıl ermiş Lama'nın müridi olduğunu, onunla birlikte kutsal bir ırmağı aradıklarını anlatarak sözlerini bitirdi. Sonra gidip Lama'yı çağırmalarını; onun, sözlerini doğrulayacağını söyledi.

Rahip Bennett'le birlikte gittiler. Birkaç dakika sonra Lama çadıra giriyordu. Beyazların göreneklerini bilmeyen iyi kalpli yaşlı adama Kim'in bir beyaz olduğunu, bu nedenle bütün beyaz çocuklar gibi eğitilmesi gerektiğini anlatmak epey zor oldu.

– Bunlar diyorlar ki... diye söze başlayan Kim, durumu yaşlı adama açıklamaya çalıştı, bunlar diyorlar ki falım gerçekleşiyormuş. Ben şimdi onlara ve Kızıl Boğa'ya dönmüşüm... (Oysa sen benim buraya yalnız merak sebebiyle geldiğimi biliyorsun.) Bir sahip olmak için okula gitmem gerekiyormuş. Şimdi razı olmuş gibi yapacağım, en kötü ihtimalle, senden ayrı birkaç yemek yerim. Sonra kaçıp Saharanpur yolunda sana yetişirim. Sen Kululu kadınla kal Derviş Baba, ben gelinceye kadar, ne olursa olsun, arabasının yanından ayrılma.

– Sahip, bir sahibin oğlu... Lama'nın sesi duyduğu acıdan boğuklaşmıştı. Ama hiçbir beyaz bu ülkeyi, ülkenin geleneklerini senden iyi tanıyamaz. Senin bir sahip olduğuna nasıl inanılabilir?

– Ne önemi var, Derviş Baba? Unutma, yalnız bir ya da iki gece ayrı kalacağım senden. Ne kadar çabuk kılık değiştirebildiğimi hatırlasana. Büyük Zam-Zammah'ın altında, seninle ilk konuştuğum zamanki gibi olacak.

– Harikalar Evi'ne ilk gelişimde beyazlar gibi giyinmiş bir çocuktun. İkinci görüşümde ise Hindu gibi giyinmiştin. Üçüncü defa hangi kılığa gireceksin? Sonra hüzünle gülümsedi: Ah, *chela*'m, yaşlı bir adama kötülük ettin sen, çünkü kalbim sana bağlandı.

– Benim kalbim de sana... Ama Kızıl Boğa'nın beni böyle güç durumlara sokacağını nereden bilebilirdim?

Lama yüzünü örttü, tesbihini çekmeye başladı. Kim, yanına çömelip elbisesinin eteğini tuttu.

Lama, birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra yeniden söze başladı:

– Beyaz insanların göreneklerini anlamıyorum ben. Demek çocuğu elimden alacaklar, demek benim müridimi bir sahip yapmak istiyorlar. Peki ben ne yapacağım? Irmağımı nasıl bulacağım? Onların müritleri yok muymuş?

Rahip Victor, Lama'ya dikkatle bakarak,

– Ey tanrısal iyilik! Onu nasıl avutmalı bilmem, dedi.

– Bu çocuğu alıp götüremez elbet ama yine de iyi bir adam, iyi bir adam olduğuna eminim.

Lama'nın sesinin tonu değişmişti:

– Şimdi söyle bana. Seni ne yapacaklar?

– Sahip yapacaklar. Hiç olmazsa onlar böyle düşünüyorlar. Ama yarın değil öbür gün geleceğim ben. Üzülme...

– Sahip ama nasıl bir sahip? Şu adam gibi mi? Yoksa bunun gibi mi? Rahip Victor'u gösterdi. Yoksa dün akşam gördüğüm kılıçlı, sert adımlarla yürüyen adamlar gibi mi?

– Olabilir.

Kim, Rahip Victor'a İngilizce birkaç soru sordu. Verdiği karşılıkları Lama'ya çeviriyordu.

– Bana diyor ki; "Bu çocuğu elimden alıyor, ne yapacağınızı da söyleyemiyorsunuz." Ayrıca, "Bunu gitmeden önce söyleyin bana, çünkü bir çocuğun eğitimi önemsiz birşey değildir," diyor.

– Şimdilik seni okula göndereceğiz. Gerisi sonra düşünülür.

Lama, Kim'e,

– Sahiplerde eğitim bedava mı, yoksa parayla mı diye sor, dedi.

Kim de Lama'nın sözlerini İngilizceye çevirdi.

– Öğretmene para ödenir diyorlar, benim için bu parayı birlik verecekmiş... Ama bütün bunların ne önemi var? Yalnız bir gece kalacağım ben bunlarla.

– Ne kadar çok para ödenirse o kadar iyi mi eğitilir? Lama, Kim'in kaçış tasarılarına aldırmadan soru sormaya devam ediyordu: Birinin eğitilmesi için para vermekte kötü birşey yok. Bilgisiz bir insanın bilgi edinmesine yardım etmek sevaptır.

Tesbih, Lama'nın parmakları arasında hızla dönüyordu. Sonra Lama gözlerini din adamlarının yüzüne dikti:

– Kaç paraya iyi ve uygun bir eğitim sağlayacaklarını sor. Ve hangi kentte?

Kim, Lama'nın sorusunu İngilizce'ye çevirince, Rahip Victor,

– Eh, dedi, duruma göre değişir. Ordu Öksüzler Evinde kaldığın sürece eğitim masraflarını birlik öder. Pencap'daki Öksüzler Evine de gönderilebilirsin. Bir çocuk için Hindistan'daki en iyi okul ise, hiç şüphesiz. Lucknow'daki *St. Xavier's in Partibus*'dur.

Kim, bu sözleri çevirdi, sonra yeniden sordu:

– Lama yılda ne kadar ödenmesi gerektiğini soruyor.

Rahip Victor,

– İki ya da üç yüz rupi, diye karşılık verdi.

– Lama, okulun adını ve paranın tutarını bir kâğıda yazıp bana versinler, diyor. Altına kendi adınızı da yazmanızı istiyor, birkaç gün sonra size bir mektup gönderecekmiş. Ayrıca, sizin iyi bir adam, ötekinin ise aptalın biri olduğunu söylüyor. Şimdi gitmek istiyor.

Lama birden kalkıp çıktı. Rahip Victor ayağa fırlayarak,

– Gidip nöbetçilerin eline düşecek, diye haykırdı. Ama ben bu çocuğu bırakamam.

Kim peşinden gitmek için atıldıysa da tuttular. Dışarıdan hiçbir ses gelmedi. Lama kaybolmuştu.

Kim, sakin sakin papazın çadırına yerleşti. Lama, Kululu Bayan Rajput ile kalacağına söz vermişti; gerisi önemli değildi onun için. İki rahibin ateşli tartışmaları da eğlenceli oluyordu. Sonunda Rahip Victor, Kim'e dönerek,

– Dostun Kızıl Boğa'ya teşekkür etmelisin. Sanawar'da seni adam edeceğiz, dedi, Protestan yapmak pahasına da olsa.

Kim sözünü kesti:

– Ama siz Sanawar'a gitmiyorsunuz.

– Elbet Sanawar'a gidiyoruz oğlum. Komutanın emri bu. Komutan nereye gideceğimizi O'Hara'nın oğlundan daha iyi bilir, değil mi?

– Siz Sanawar'a gitmiyorsunuz, savaşa gidiyorsunuz.

Oradakilerin hepsi kahkahayla gülmeye başladılar.

– Birliği biraz daha iyi tanıyınca normal yürüyüşle savaş yürüyüşünü birbirine karıştırmazsın Kim. Ama yine de, er geç savaşa gideceğimizi umuyoruz.

– Ama sizin savaşa gittiğinizi iyi biliyorum ben! diye karşılık verdi Kim yine.

Bunlar savaşa gittiklerini bilmiyorlarsa, Ambala'da, verandada dinlediğim konuşmalardan da haberleri yoktur, diye düşündü sonra.

– Erdemlerin arasında gelecekten haber vermek de mi var? Götürün onu, çavuş.

Bir saat sonra, kırların karanlığı içinde vahşi bir hayvan gibi tortop olmuştu Kim. Güzelce yıkanmış; sonra verdikleri bir ipekli elbiseyi giymişti. Kolları, paçaları bol geldiği için sarkıyordu.

– Şimdi, trampetçilerin arasında yatıp uyu. Bu iki er de yanında kalıp seni bekleyecekler.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah, erkenden çadırlar bozulup kaldırıldı. Askerî birlikler, anayolun uzağında kalan bir ara yoldan Ambala'ya doğru ilerlemeye başladılar. Bir yük arabasının yanında, asker karılarının hararetli konuşmaları arasında sürüklenip giden Kim, bir gece önceki kendine güvenini kaybetmişti. Rahip Victor'un bir yandan, saygıdeğer Bennett'in öte yandan kendisini göz altında tuttuklarını anlıyordu.

Kafile öğleye az kala durdu. Arkadan deveyle gelip yetişen bir ulak, albaya bir zarf teslim etti. Albay gelen mesajı okudu, sonra binbaşıyla birşeyler konuştu. Yarım mil kadar uzakta bulunan Kim, albayın çevresinde gürültülü bir neşe doğduğunu, yolun tozları arasında bulunduğu yere doğru yayıldığını gördü. Sonra biri bağırarak eliyle Kim'in omzuna vurdu:

– Söyle bakalım, şeytanın küçük oğlu... Nerden biliyordun bunu? Rahip, söyletebilecek misiniz onu?

– Gördüğün gibi, oğlum, dün akşam söylediklerin gerçekleşti. Savaşa hazırlanma emri aldık. Yarın Ambala'dan cepheye hareket edeceğiz.

– Cephe ne demek? diye sordu Kim. Askerlik terimlerini bilmiyordu elbet.

– Senin dediğin gibi savaşa gidiyoruz yani.

– Elbet savaşa gideceksiniz. Dün akşam söyledim size.

– Doğru ama ey cehennem karanlığının gücü, nereden biliyordun bunu?

Kim'in gözleri pırıldadı. Başını salladı, ağzını sıkı sıkı kapadı ve esrarlı bir görünüşe büründü.

Rahip toz bulutu içinde ilerledi. Emirerleri, çavuşlar, subaylar, herkes birbirine onu gösteriyor; birliğin önünde ilerleyen albay bile, arada bir merakla bakıyordu.

Birlik akşam Ambala istasyonunun yanındaki kamp alanında durdu. Ertesi sabah askerî birlikler düzgün sıralarla yola çıktılar. Kim ise bir trampetçiye teslim edilerek bir kışlanın bembeyaz ıssız duvarları arasına gönderildi. Burada bir çadır bezinin üzerine büzülüp uyumaya başladı. Ama sinirli yüzlü, topal bir adam gelip Kim'i uyandırdı ve öğretmen olduğunu söyledi. Kim'in savunmaya geçmesi için yetti bu da.

– Gidin buradan. Hiçbir şey öğrenmek istemiyorum ben! diye haykırdı.

Ama adam onu kulaklarından yakaladığı gibi bir odaya sürükledi. Burada bir düzine kadar çocuk vardı. Kim'e, hiçbir şey yapmasını bilmiyorsa sessiz oturmasını söyledikten sonra, kara bir tahtaya beyaz çizgiler çizerek anlaşılmaz şeyler öğretmeye başladı. Kim de yarıda kalan şekerlemesine daldı yeniden.

Sonunda, Tanrı'dan ilham gelmiş olacak ki, adam çocuklara serbest olduklarını söyledi. Bu söz üzerine, verandayı geçerek, güneşe ve açık havaya doğru ilk atılan Kim oldu.

Ama ince ve keskin bir ses, arkasından haykırdı:

– Dur burada! Bana seni gözetleme görevi verdiler. Benim gözümün önünden ayrılmayacaksın. Nereye gidiyordun?

Sabahtan beri peşinden ayrılmayan çocuktu bu. On dört yaşlarında şişman, yüzü çilli bir oğlandı. Kim, ayakkabılarının tabanından başındaki kurdelelerle süslenmiş yuvarlak beresine kadar sövdü oğlana. Bir an düşündükten sonra da,

– Tatlı almak için çarşıya gidiyorum, dedi.

– Çarşı, gitmemiz için verilen sınırların dışında kalıyor. Gidersek ceza yeriz. Geri dön diyorum sana.

– Gidebileceğim en yakın sınır neresi öyleyse?

Kim 'sınır' kelimesinin anlamını bilmiyordu ama kibar davranmak istiyordu.

– En yakın sınır mı? En uzak sınır demek istiyorsun herhalde? İşte, yolun üzerindeki o ağaca kadar gidebilirsin.

– Öyleyse oraya gidiyorum.

– Peki, git bakalım. Ben gelmiyorum; hava çok sıcak. Seni buradan gözetlerim. Ama sakın kaçma. Kaçarsan üniformandan tanıyıp hemen yakalarlar.

Kim ağaca kadar gitti ve oradan geçen bir çöpçüye yakındaki çarşının gezgin yazıcısını hemen kendisine göndermesini rica etti. Adam gelince, Mahbub Ali için şu mektubu yazdırdı:

– İhtiyarla birlikte Ambala'ya kadar trenle geldim. Ambala'da doru kısrağın soy ağacını gereken yere götürdüm. Emrini eksiksiz yerine getirdim. Sonra yürüyerek Benares'e doğru ilerlemeye başladık. Üçüncü gün bir alaya rastladık. Kamplarına yaklaşınca beni yakaladılar. Boynumda taşıdığım ve senin de bildiğin büyülü kâğıtlar yüzünden, alayın askerlerinden birinin oğlu olduğum ortaya çıktı. Sık sık söz ettiğimiz benim Kızıl Boğa hikâyesinde de böyle olduğunu biliyorsun. Bir rahip bana yeni elbiseler ve yeni bir ad verdi. Elbiseler çok ağır, ama ben bir sahibim, kalbimde büyük bir üzüntü var. Beni okula gönderecek, dövecekler. Buranın havasını da suyunu da sevmiyorum. Bana yardım et, Mahbub Ali, biraz da para yolla. Bu mektubu yazan yazıcının ücretini verecek kadar bile param yok.

Kim verandaya dönünce onu gözleyen çocuk,

– Orada o Arap'la neler konuştun? diye sordu, sizi gördüm.

– Hiç, havadan sudan konuştuk.

– Sen yerlilerin diliyle konuşmasını biliyorsun, öyle mi?

– Yok canım, yerli dilini pek az biliyorum. Şimdi ne yapıyoruz?

– Biraz sonra yemek borusu çalacak. Ben de alayla gitmek isterdim. Burada okulda kalıp başka birşey yapamamak çok sıkıcı!

Kışlaya döndüler. İkindi üzeri bir asker gelip Kim'i kışlanın öteki kanadında kalan Rahip Victor'a götürdü. Rahip kırmızı mürekkeple ve İngilizce yazılmış bir mektup okuyordu. Kim'e her zamankinden daha büyük bir merakla baktı.

– Günlerin nasıl geçiyor oğul? Pek iyi değil galiba? Senin gibi vahşi bir hayvan için oldukça çetin bir hayat değil mi? Şimdi beni dinle. Dostundan olağanüstü bir mektup aldım.

– Neredeymiş? İyi miymiş? diye çocuk rahibin sözünü kesti. Mektup yazmanın bir yolunu bulduğuna göre iyi demektir.

– Onu çok mu seviyorsun?

– Elbet. O da beni seviyordu.

– Bu mektuba bakılırsa gerçekten öyle gözüküyor. İngilizce yazmasını bilmez değil mi?

– Benim bildiğim kadarıyla hayır. İngilizce bilen bir yazıcı bulup mektubu ona yazdırmıştır. Anlayacağınızı umarım.

– Para durumunun nasıl olduğunu biliyor musun?

Kim'in yüzünde beliren anlam, bu konuda hiç bilgisi olmadığını açıkça gösteriyordu.

– Nerden bileyim?

– Dinle bakalım öyleyse, birşey anlayacak mısın? Mektubun ilk kısmını atlıyorum... *"Eğer, zatıâliniz, çocuğuma, bu ayın 15'inde çadırınızda sözünü ettiğiniz Xavier'de, en iyi eğitimi sağlamayı kabul ederse* (St. Xavier'in Partibus kolejinden söz ediyor sanırım), *her şeye gücü yeten Tanrı, koruyucu elini zatıâlinizin ve çocuklarınızın, onların ve onların çocuklarının üzerinden eksik etmesin."*

Bir de şurayı dinle:

"Çocuğun eksiksiz eğitimi için her yıl göndermek istediğim 300 rupiyi zatıâliniz kabul etmek lütfunu gösteriniz ve parayı çekebileceğiniz herhangi bir yere gönderebilmem için bana biraz zaman veriniz. Zatıâlilerinin kölesinin şu anda başını koyacak bir yeri bulunmamaktadır. Çok konuşan yaşlı kadının elinden kaçmak için, Saharanpur'a da gitmek istemediğinden, trenle Benares'e gitmekten başka çaresi yoktur."

Sonra Kim'e sordu:

– Ne anlama geliyor bütün bunlar?

– Bayan ona aile rahibi olmasını, kendisiyle Saharanpur'a gelmesini teklif etmiş olmalı. Ama o, ırmağını aramaya devam etmek için, kabul etmek istemiyor. Gerçekten çok geveze bir kadındır.

– Sen anladın demek? Ben hiçbir şey anlamıyorum. Mektuba devam edelim:

"Şimdi Benares'e gidecek, gözlerimin bebeği olan çocuk için parayı oradan yollayacağım. Size, Tanrı aşkına, bu eğitim işiyle ilgilenmeniz için yalvarırım. Ben, görevim olduğu üzere, bütün kalbimle sizin için dua etmeyi üzerime alıyorum. Irmağını arayan Such-zen rahibi saygıdeğer Teshoo Lama için Sobrao Satai tarafından yazılmıştır. Adres: Benares'te Tirthankers Tapınağı. Not: Çocuğun gözlerimin bebeği olduğunu ve her yıl 300 rupi göndereceğimi unutmayınız. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı aşkına."

Kim'e dönerek sordu:

– Sana göre nedir bu? Ne yapmalıyım? Bir delinin saçmalaması mı, yoksa bir iş teklifi olarak mı kabul etmeli? Sana soruyorum bunu; çünkü ben bu mektup konusunda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

– Eğitimim için size yılda 300 rupi vereceğini söylüyorsa, vereceğinden emin olabilirsiniz.

– Senin görüşün bu mu?

– Elbet. O böyle dedikten sonra...

Rahip biraz düşündükten sonra Kim'e döndü:

– Ben inanmıyorum buna. Ama önemli değil, nasıl olsa göreceğiz. Senin bugün Sanawar Öksüzler Evine hareket etmen gerekiyordu. Orduya girecek yaşa gelinceye kadar orada kalabilmen için gerekli masrafı birlik karşı-

layacaktı. Bennett böyle istiyordu; orada seni Protestan yapacaktı. Ama seni St. Xavier'e gönderirlerse, orada hem daha iyi bir eğitim göreceksin, hem de gerçek dini* öğreneceksin.

Kim, kendisi için dilenen kimse olmadan Benares'e gitmek için trene binecek olan Lama'yı düşünmeye dalmıştı; onu dinlemiyordu.

– Ben de başkaları gibi yapacağım, dedi Rahip Victor, zaman isteyeceğim. Dostun Benares'ten parayı yollarsa... Ama onun gibi gezgin bir dilenci 300 rupiyi nereden bulabilir?.. O zaman Lucknow'a gideceksin, bilet paranı ben vereceğim. Dostun parayı yollamazsa, oradan Ordu Öksüzler Evine gidersin. Sana üç günlük süre veriyorum.

Rahip Victor, sözlerini, "Artık konuşacak birşey kalmadığı için öteki çocuklarla oynamaya gidebilirsin," diye bitirdi.

O bitmek tükenmek bilmez gibi görünen gün sona ermişti. Kim uyumak istediğini söyleyince öteki çocuklar, elbiselerini katlamasını, ayakkabılarını çıkarmasını öğrettiler. Şafakla birlikte borunun sesiyle uyandı ve kahvaltıdan sonra yine öğretmenin eline düştü. Adam,

* Katolik olan Rahip Victor, Rahip Bennet'in mezhebi olan Protestanlığın değil kendi mezhebi olan Katolikliğin gerçek din olduğunu söylemek istiyor.

üzeri Kim için hiçbir anlamı olmayan harflerle dolu bir sayfayı burnuna sokmuş, harflere birtakım garip adlar veriyor, onu da sebepsiz yere dövüyordu.

Her gürültüde yankılanan o geniş, beyaz ve boş yatakhanelerde üç gün geçirdi böylece.

Dördüncü günün sabahı Kim ile birlikte Ambala koşu alanına giden bir çocuk, biraz sonra tek başına döndü. Hiçbir kötülük yapmadığı genç O'Hara'nın yoldan geçmekte olan kızıl saçlı bir Arabı çağırdığını, gelen Arabın onu dövdükten sonra Kim'i terkisine alıp hızla uzaklaştığını anlattı. Rahip Victor'a iletilen haber, adamın şaşkınlığını artırmaktan başka birşeye yaramadı. Benares'teki Tirthankers tapınağından aldığı, bir Hint bankasının 300 rupilik çekiyle 'Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'ya garip bir seslenişin de ekli olduğu mektup yüzünden yeterince sıkıntıdaydı zaten.

Rahip Victor, çeki elinde evirip çevirerek,

– Cehennem karanlığının gücü! diye mırıldandı, bu haylaz da kendi gibi serseri arkadaşlarından biriyle kaçmanın tam sırasını buldu.

Aynı saatta, atların koşu alanında, bir yandan burnundan ateş saçan bir boz aygırı zaptetmeye çalışan Mahbub Ali, önünde oturan Kim'e,

– Ama biraz düşün, Bütün Dünyanın Küçük Dostu, benim şerefim, adım söz konusu burada, diyordu, bütün

birliklerin bütün subayları, ayrıca bütün Ambala halkı Mahbub Ali'yi tanır. O çocuğu dövüp seni atıma aldığımı mutlaka görmüşlerdir; çocuk mutlaka cezalandırılır. Şimdi, bu açıklığın ortasında da görülebiliriz. Seni nasıl götürebilirim? Ya da seni istediğin yere bıraksam sonra ne gibi bir sebep gösterebilirim buna? Hapse atarlar beni. Biraz sabırlı ol. İnsan sahip olunca durumun gerektirdiği gibi davranmalıdır. Büyüdüğün zaman seni dinlemediği için teşekkür edeceksin Mahbub Ali'ye.

– O nöbetçilerden uzağa, şu üniformadan kurtulabileceğim bir yere götür beni. Benares'e gidip yine ermişimle birlikte yaşamak istiyorum. Sahip olmak filan istemiyorum ben. O mektubu yerine teslim ettiğimi de unutma.

Aygır sert bir hareket yaptı; ihtiyatı bir yana bırakan Mahbub Ali, üzengilerin sivri uçlarını hayvanın böğrüne saplamıştı.

Cambaz, ilgisiz bir tonla,

– Ne yapalım! diye karşılık verdi, önemli birşey değildi zaten. Sen de Benares'e gitmek için oradan geçiyordun. Ben de, o sahip de konunun ne olduğunu unuttuk bile. Sahip Peter'in soy ağacını istediği bir doru kısrak değil miydi mesele?

Kim o an anladı tuzağı. Söz konusu olanın bir doru kısrak olduğunu hemen kabul etse, Mahbub Ali birşeylerden şüphelendiği sonucuna varacaktı. Bu yüzden:

– Doru kısrak mı? dedi, ne ilgisi var? Aldığım görevleri bu kadar çabuk unutmam ben. Soy ağacı istenen, kır bir aygırdı.

– Haklısın, kır bir Arap aygırıydı. Ama sen mektubunda 'doru kısrak' yazmıştın.

– Bir yazıcıya doğruyu söylemenin ne gereği var?

Tam bu anda bir ses,

– Hey, Mahbub, dur bakalım! diye bağırdı.

Bir İngiliz'di seslenen. Küçük polo tayıyla yanlarına yaklaştı.

– Her yanda seni arıyordum. Bu at iyi koşuyor; satılık mı? Terkindeki şey de ne?

Mahbub Ali, ciddi ciddi,

– Bir çocuk, diye karşılık verdi, başka bir çocuğu dövüyordu. Bu velet Lahor'da büyüdü. Asker yapmak istediklerini sanıyorum. Babasının birliği tarafından bulunmuş. Birlik geçen hafta cepheye gitmişti. Ama ben çocuğun askerliğe yetenekli olduğunu pek sanmıyorum. Atla gezdirmek için yanıma aldım.

Sonra Kim'e döndü:

– Söyle bana kışla nerede? Seni götürmem gerek artık.

– Sen beni bırak, yolu tek başıma bulurum.

– Ama kaçarsan ben suçlu olurum.

İngiliz söze karıştı:

– Olsa olsa yemekhaneye doğru kaçar. Nereye gitsin istiyorsunuz?

– Çocuk burada, Hindistan'da doğdu. Her tarafta arkadaşları vardır; canının istediği yere gidebilir. Haylazın biridir. Kılık değiştirebilse, bir anda aşağı sınıftan bir Hindu'ya benzeyebilir.

Mahbub kışlaya doğru yönelirken Kim'i dikkatli bir gözle inceleyen İngiliz,

– Vay canına! diye bağırdı.

Kim ise dişlerini gıcırdatıyordu. Bütün hain Afganlar gibi kendisiyle alay ediyordu demek Mahbub.

Mahbub Ali sözlerine devam etti:

– Okula gönderecek, ağır çizmeler giydirecek, bunun gibi bir üniformanın içine sokacaklar. Sonuç olarak da bütün bildiklerini unutturacaklar. Şimdi söyle bakalım bana çocuk: Kışlan nerede?

Kim, öfkesinden konuşamadığı için, beyaz binanın Rahip Victor'un kaldığı kanadını parmağıyla gösterdi.

Mahbub,

– Belki iyi bir asker, diye sözlerini sürdürdü, ya da emireri olabilir. Bir defasında onunla Lahor'dan Benares'e bir haber göndermiştim, kır bir aygırın soy ağacıyla ilgili bir haber.

İşte bu fazlaydı, iyice kırılmış, gücenmişti Kim. Çünkü konuştukları sahip, Kim'in savaşa sebep olan

mektubu teslim ettiği sahibin ta kendisiydi. İhanetinden dolayı cehennem alevleri içinde yanmasını umduğu Mahbub Ali'ye bir göz attı Kim. Ama beyaz adamdan yardım istemek ve Afgan'ın maskesini düşürmek aklının köşesinden bile geçmemişti. Bu arada, Mahbub Ali, İngiliz'e anlamlı anlamlı bakıyor, İngiliz ise, öfkesinden titreyen Kim'i inceliyordu. Cambaz,

– Atımın iyi yetiştirilmiş olduğunu görüyorsunuz, değil mi sahip? dedi, başka bir at olsa çoktan çifte atmaya başlamıştı şimdi.

İngiliz, kısa bir sessizlikten sonra,

– Öyle mi? dedi, bu çocuğu asker yapmak isteyen kim peki?

– Onu bulan birlik; özellikle birliğin papazı, sahip.

– O da geliyor işte.

Kim, Rahip Victor'u görünce boğazının kuruduğunu hissetti. Rahip, başı açık, verandanın merdivenlerini inerek onlara doğru geliyordu. Kim'e,

– Cehennem karanlığının gücü! O'Hara ha? Ne kadar çok yerli dostun var senin? diye sordu.

Çocuk attan inmiş, önünde ayakta duruyordu. Cesareti kırılmış gibi görünüyordu. Albay neşeyle,

– Günaydın rahip efendi! dedi, ününüzü duydum. Epeydir ziyaretinize gelmek istiyordum ancak bugün fırsat çıktı. Ben Creighton'um.

Rahip Victor,

– Geldiğinize çok sevindim, diye karşılık verdi, bu çocuğu getirdiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim.

– Yok, teşekküre değecek birşey yapmadım ben. Sonra, çocuk kaçmamıştı. Ama siz hâlâ Mahbub Ali'yi tanımıyorsunuz, değil mi?

Sonra, atının üzerinde sessiz sessiz oturan Afgan'ı gösterdi:

– Burada bir ay kalınca onu daha iyi tanıyacaksınız. Bu çocuk gerçekten çok ilgi çekici bir tip. Biraz bilgi verebilir misiniz bana?

Rahip Victor,

– Bilgi vermek mi? diye patladı, asıl benim bilgiye ihtiyacım var. Bu şeytan öyle bir güç duruma soktu ki... Bundan ancak siz kurtarabilirsiniz beni... Cehennem karanlığının gücü! Yerlileri biraz olsun tanıyan birine içimi dökmek istiyordum ben de!

İngiliz, Cambaz'a dönerek,

– Mahbub, dostum, vaktin varsa biraz bekle beni, dedi. Sonra rahibe döndü: İşte emrinizdeyim, Rahip Victor! Çocuk Mahbub Ali ile çene çalmaya gitmiş. Gerçekten garip bu çocuk!

Verandadaki iskemlelerden birine oturdu. Oturduğu yerden Kim ile Mahbub'u görebiliyordu. Rahip, içeri sigara almaya gitti.

Creighton, Kim'in Mahbub'a acı acı çattığını duydu:

– Bundan sonra bir Brahman'a güvenirim de bir Afgan'a güvenmem, Mahbub Ali!

– İnan bana, Bütün Dünyanın Küçük Dostu, dedi Mahbub, sana büyük bir iyilik yapıyorum ben. Seni asker yapmayacaklar, merak etme!

Creighton,

– Ah kurnaz tilki! diye düşündü, ama yanılmıyorsun, Mahbub! Bu çocuk harcanmamalı.

Rahip Victor, içerden seslendi:

– Biraz daha sabredeceksiniz, belgeleri arıyorum.

Bu arada Cambaz Mahbub,

– Benim yüzümden bu Albay Sahibin sevgisini kazanır, iyiliğini görürsen, diyordu, büyüdüğün zaman bana teşekkür etmeyecek misin?

– Hayır, bin kere hayır. Ben senden yalnızca beni yoluma gitmeye bırakmanı istemiştim. Oysa sen beni İngilizlere sattın. Kanımın karşılığı olarak kaç para veriyorlar?

Albay purosunun ucunu ısırırken,

– Ne şeytan çocuk! diye mırıldandı.

Sonra, elinde bir deste kâğıtla kendisine doğru gelen Rahip Victor'a döndü. Mahbub Ali, Kim'e,

– Rahibin albaya gösterdiği o mektuplar kimin? diye sordu. Dizginlerime bakıyormuş gibi atımın gerisinde dur.

– Ermişin gönderdiği mektup olmalı. Eğitimim için 300 rupi ödeyeceğini yazıyor...

– Oh oh! Kızıl Rahibin yapamayacağı şey yok desene! Hangi okulda peki?

– Onu yalnız Tanrı bilir! Ama sanırım Lucknow'da.

– Evet, orada gerçekten bir okul var. Sahiplerin oğulları için. Bütün Dünyanın Küçük Dostu'nu Lama da seviyor demek?

– Evet, üstelik o bana hiç yalan söylemedi, hapse de attırmadı.

Aradan on beş dakika geçti. Rahip Victor durmadan birşeyler anlatıyor, arada bir de Albay'a sorular soruyordu.

– İşte, çocuk üzerine bildiğim herşeyi anlattım; içimi döküp rahatladım biraz. Hiç böyle bir hikâye dinlemiş miydiniz?

– Yaşlı adamın parayı gönderdiği bir gerçek yine de. Gobind Sahai'nin çekleri de buradan Çin'e kadar her yerde geçer, diye karşılık verdi Albay, size ne diyebilirim? Yerlileri ne kadar iyi tanırsanız, o kadar güçleşiyor anlamanız. Bakın, Rahip Efendi, Lama parayı ödeyeceğini söylediğine göre ödeyecektir, sağ da kalsa, ölse de. Mirasçıları da bu parayı ödemeyi kabul edeceklerdir demek istiyorum. Bence, şimdi yapılacak en iyi şey, çocuğu Lucknow'a göndermektir. Asker çocuğu olduğu

için parasız yolculuk edebilir, ayrıca kendisine birliğin ödeneğinden de bir miktar para ayrılabilir. Hatta şöyle de yapabiliriz: Ben gelecek hafta Lucknow'a gidiyorum. Çocuğu yanımda götürebilirim. Onu adamlarıma teslim edin. Böylece işler yoluna girmiş olur.

– Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Gerçekten büyük bir iyilik ediyorsunuz bana.

– Ne önemi var? Lama belli bir amaç için gönderiyor parayı bize. Kural olarak geri çeviremeyiz. Anlaştık, değil mi? Önümüzdeki salı çocuğu istasyona gönderirsiniz, Güney'e giden gece trenine... O güne kadar çocuk başınıza pek bir iş açmaz herhalde.

– Üzerimden büyük bir yükü alıyorsunuz!.. Bir de şu iş var... Rahip elindeki çeki gösterdi. Ben ne Gobind Sahai'yi tanırım, ne bankasını.

– Ben parayı çekip alındıları size gönderirim.

– Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

– Birşey değil. Aman Tanrım! Mahbub'u unuttum gitti!..

Albay seslenince Cambaz, gölgesinde oturduğu ağacın arkasından çıktı.

– Şimdi ne yapıyoruz, Mahbub?

– Şu tay konusunda birşey söylemek istiyorum, dedi Mahbub. Tay derken Kim'i anlatmak istiyordu. Bir tay polo atı olmak için doğmuşsa ve topu kimse öğretmeden

yalnız içgüdüsüyle izliyorsa, onu yük hayvanı olarak yetiştirmek büyük bir günah olur, sahip.

– Ben de aynı düşüncedeyim. Tay polo oyunu için yetiştirilecek, diye karşılık verdi Albay. Sonra rahibe döndü: Bu insanların aklında atlardan başka şey yoktur Rahip Efendi, dedi. Peki, Mahbub, bana satacak birşeyin varsa yarın görüşürüz.

Cambaz, elini sallayarak Albay'ı selamladı. Sonra çok üzgün duran Kim'in yanından geçerken fısıldadı:

– Biraz sabırlı ol, Bütün Dünyanın Dostu. İşlerin yolunda. Yakında Lucknow'a gideceksin. Al, bu parayla yazıcının ücretini ödersin. Bundan sonra çok daha sık görüşeceğimizi umuyorum.

Bunu söyledikten sonra dörtnala uzaklaştı. Biraz sonra da Albay verandadan yerli dilinde seslendi:

– Dinle beni, küçük. Üç gün sonra benimle Lucknow'a geleceksin. Birçok yeni şey göreceksin orada. Bu üç gün içinde uslu dur ve sakın kaçma. Lucknow'da okula gideceksin.

Kim,

– Ermişimi görecek miyim orada? diye sordu.

– Lucknow, Benares'e Ambala'dan çok daha yakındır. Hem belki koleje benim koruyuculuğum altında girersin. Mahbub Ali de biliyor bunu. Yeniden sokaklara

dönersen o da kızar. Senin için birçok şey söylediler bana ve ben hiçbir şeyi unutmam.

Kim,

– Bekleyeceğim, diye söz verdi.

Tam bu sırada yemek borusu çaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

İkindi üzeri, kırmızı suratlı öğretmen, Kim'e "kaydının silindiğini" söyledi. Kim için anlamsız bir sözdü bu. Ne demek olduğunu ancak oynamaya gidebileceğini söyledikleri zaman anladı. Anlar anlamaz da doğru çarşıya koşup bir pul borçlu olduğu genç yazıcıyı buldu.

– Paranı ödeyeceğim, dedi, ama önce bana bir mektup daha yazacaksın.

Yazıcı olan bitenden haberi olduğunu göstermek ister gibi,

– Mahbub Ali, Ambala'da, dedi.

Kim,

– Mahbub Ali'ye değil, bir rahibe yazmak istiyorum, diye karşılık verdi, kalemini alıp hemen yazmaya başla:

"Bir ırmak arayan ve şimdi Benares'te Tirthankers Tapınağında kalan, Tibetli ermiş Lama Teshoo'ya. Üç gün sonra Lucknow'a gidiyorum, Lucknow'daki okula. Bu okulun adı St. Xavier, Lucknow'da ama neresinde olduğunu bilmiyorum"

Yazıcı sözünü kesti:

– Ben Lucknow'u bilirim. Okulun nerede olduğunu yazalım istersen.

– Yaz öyleyse, yarım anna vereceğim sana.

Kalem gıcırdayarak kâğıdın üzerinde kaydı. Adres yazılmıştı.

– Böylece yolu şaşırmaz. Sonra birden başını kaldırdı. Bize bakan o adam kim?

Kim, gözlerini kaldırınca Albay Creighton'u gördü.

– Ha, kışlanın rahibini tanıyan bir sahip. Yanına gitmemi istiyor.

Kim yanına gelince Albay,

– Ne yapıyordun? diye sordu.

– Merak etmeyin, kaçmıyorum. Benares'te bulunan ermişime mektup yazdırıyorum.

– Bunu düşünmemiştim. Lucknow'a benimle geldiğini mi yazıyorsun?

– Hayır. Şüpheniz varsa mektubu okuyun.

Albay garip bir gülümseyişle yine sordu:

– Adımı niçin yazmadın peki?

Kim, bütün cesaretini topladı.

– Bazı olaylara karışmış sahiplerin adlarının mektuplara yazılmasının doğru olmadığını söylediler bana.

Albay,

– Sen çok iyi yetişmişsin! diye bağırınca Kim utanarak kızardı.

Sonra Albay,

– Sigara tabakamı rahibin verandasında unutmuşum, dedi, bu akşam evime getiriver.

Kim,

– Eviniz nerede? diye sordu. Albay'ın kendisini denemek istediğini sezerek tetikte duruyordu.

Albay:

– Çarşıda kime sorsan gösterir, dedikten sonra gitti.

Kim, yazıcının yanına dönünce,

– Sigara tabakasını unutmuş, diye açıkladı, bu akşam evine götürmemi istedi. Mektubum bitti sayılır. Yalnız şu sözleri de ekle: "Gel, yanıma gel! Mutlaka gel!"

Sonra ilgisiz bir tavırla sordu:

– Sigara tabakasını unutan bu sahibin kim olduğunu biliyor musun?

– Kim olacak. Creighton Sahip. Garip bir sahip, alaysız bir albay.

– Ne yapıyor öyleyse?

– Tanrı bilir! Durmadan at alıyor ama hiçbirine bindiği yok. Ona buna aptalca sorular soruyor. At konusunda kolayca aldatıldığı için cambazlar "aptalların babası" diyorlar ona. Mahbub Ali ise sahiplerin en delisi olduğunu söylüyor.

Kim,

– Ya, öyle mi? dedikten sonra yazıcının yanından ayrıldı.

Sekiz bin insanın, bir sürü topun savaşa gönderilmesi sonucunu doğuran haberler alan birinin deli olamayacağını düşündü.

Mahbub Ali, büyük ihtimalle, Albay Creighton için casusluk yapıyordu. Kim de Mahbub Ali için yapmamış mıydı aynı işi? Hiç şüphesiz Albay Creighton da, Cambaz gibi, asıl görevini gizleyecek işler yapıyor, çevreye böyle bir izlenim veriyordu.

İyi bir insan olan Rahip Victor, Kim'i istasyona götürdü; Albay Creighton'un kompartımanının yanındaki ikinci mevki bir kompartımana bindirdi. İçten bir heyecanla vedalaştılar.

Biraz sonra Albay çocuğu yanına çağırıp uzun bir söylev çekti. Söylediklerinden Kim'in anladığı tek şey, Hindistan Haritacılık Servisine mühendis olarak girebilmesi için çok çalışması gerektiği oldu. Çok çalışır, kendini sevdirir ve sınavlarını verirse daha on yedi yaşında ayda 300 rupi alabilecekti. Üstelik Albay daha iyi bir iş bulmak için ilgileneceğine de söz veriyordu.

Albay,

– Yolların, dağların, ırmakların haritasını çıkarmayı öğrenmen gerekiyor, diye sözlerine devam etti, her şeyi, aradan uzunca bir süre geçtikten sonra da kâğıda geçirebilmek için, kafana iyice yerleştirmelisin. Ayrıca St. Xavier'de içindeki cevheri yok etmelerine de meydan verme. Oradaki çocukların hemen hepsi yerlileri aşağı görürler. Sen bir sahipsin, bir sahibin oğlusun ama yerlileri hiçbir zaman aşağı görmemelisin. Hükümet hizme-

tine girer girmez yerli halkın gelenek ve göreneklerini, dilini anlar gibi görünmek zorunda olduklarını sanan birçok genç gördüm. Hepsi bu bilgisizlikleri yüzünden işten atıldılar. Bilgisizlikten büyük günah olmadığını sakın unutma.

Güneye doğru yaptıkları yirmi dört saatlik yolculuk sırasında Albay, Kim'i defalarca yanına çağırttı. Her seferinde aynı konuya döndüğü için Kim,

– Mühendis olduğum zaman, diye düşündü, ben, Mahbub Ali ve Albay aynı amaç için çalışacağız demek. Mahbub Ali'nin yaptığı gibi benden yararlanacak sanıyorum. Bu şekilde, kendi hayatımı, eskiden olduğu gibi yaşayabileceksem çok iyi. Ama şu elbiselere de ne kadar giysem alışamayacağım galiba!

Kalabalık Lucknow istasyonuna vardığında, Kim durmadan çevresine bakınmasına karşılık Lama'yı göremedi. Albay, duyduğu hayal kırıklığını güçlükle boğmaya çalışan Kim'i bir faytona bindirip tek başına St. Xavier'e gönderdi.

Vedalaşırken,

– Allahaısmarladık demiyorum, çünkü yine görüşeceğiz, dedi, iyi davranmasını bilirsen bir kereden de fazla görüşeceğiz. Sen bana henüz hiç iyi davranış örneği vermedin.

Kim, yalnız rütbece eşit olanlar arasında kullanılan "sen"le konuşmaya cesaret etti:

– Sana o kır aygırın soy ağacını getirdiğim akşam da mı vermedim?

Albay, arabaya binmekte olan Kim'e yerini hatırlatan bir bakışla,

– İnsan unutmasını bilirse çok kazanır, kardeşçiğim! diye karşılık verdi.

Kim her zamanki sakin halini ancak beş dakika sonra bulabildi. Ancak bundan sonra kendisi için yeni olan bu havayı içmek istercesine içine çekip ciğerlerine doldurdu. "Zengin bir kent burası," diye düşündü; "Lahor'dan daha zengin. Çarşısı kim bilir ne kadar güzeldir." Ve arabacıya seslendi:

– Arabacı, beni biraz çarşının içinde dolaştır!

– Seni koleje götürmemi emrettiler bana!

Arabacı "sen" demişti ona; oysa bir yerli, bir beyazla böyle konuşamazdı. Yerli diliyle güzelce açıkladı bunu Kim! Üstelik arabaya kurulup tam iki saat kentin içinde dolaştı.

Sonunda,

– Şimdi okula gidiyoruz, diye emretti.

Eski ve büyük *St. Xavier in Partibus* okulu, kentin biraz dışında, Gumti ırmağının kıyısındaki geniş bir açıklığın ortasındaydı. Okul birçok beyaz yapıdan meydana geliyordu. Kim,

– İçerde kimler var? diye sordu.

Arabacı,

– Sahip oğulları var, diye karşılık verdi.

Kim, tam ağzını açacakken gözü bir kapının yanında oturan kişiye takıldı. Adam, batmak üzere olan günün solgun ışığında, duvarın önünde ancak belli belirsiz seçiliyordu.

– Dur! diye haykırdı çocuk, burada bekle. Okula biraz sonra gideceğiz.

Arabacı,

– Peki bütün bu dolaşmanın, bu beklemenin parasını kim ödeyecek bana? diye sızlandı, deli mi bu çocuk?

Ama Kim çoktan atlamıştı yola. Lama'nın kirli, sarı elbisesinin altından çıkan tozlu ayaklarını okşuyordu şimdi.

Lama, tekdüze bir sesle,

– Birbuçuk gündür burada bekliyorum seni, diye başladı. Yanımda bir de müridim vardı. Tirthankers tapınağındaki arkadaşım kılavuz olarak vermişti. Mektubunu alır almaz Benares'ten trenle buraya geldim. İyi besleniyorum, hiçbir şeye ihtiyacım yok.

– Ama niçin Kululu kadının yanında kalmadın, Derviş Baba? Benares'e kadar nasıl ulaşabildin? Ayrıldığımızdan beri kalbim üzüntüyle dolu.

– O kadın bitmek tükenmek bilmeyen konuşmalarıyla ve sürekli büyü istekleriyle beni yoruyordu.

– Peki şimdi ne yaptığını anlat bana?

– Senin bilgili bir insan olmana yardım ederek sevap kazanıyorum, ey *chela*'m!

Arabacı,

– Atlar üşüyor, karınları aç! diye inledi.

Kim, omzunun üstünden haykırdı:

– Cehenneme git! Sonra Lama'ya döndü: Görüyorsun, burada yalnızım, nereye gideceğimi, başıma ne geleceğini bilmiyorum. Mahbub Ali'nin dışında, senden başka dostum yok, Derviş Baba! Ne olur gitme!

Lama titreyen sesiyle,

– Bunu da düşündüm, diye karşılık verdi, ayaklarının bilgi yolunda yürüdüğünü zaman zaman gözlerimle görerek sevap kazanabilirim. Sana ne öğreteceklerini bilmiyorum. Ama rahip Hindistan'da hiçbir sahip oğlunun senden iyi eğitim görmeyeceğini yazdı. Böylece, arada bir seni görmeye geleceğim. Belki bana bu gözlüğü armağan eden sahip gibi bir sahip olursun (Lama gözlüğünün camlarını özenle temizledi). Umudum budur. Çünkü Lahor Harikalar Evi'ndeki sahip birçok rahipten daha bilgili. Gerçek bir "Bilgelik Çeşmesi"ydi o. Belki de beni, birlikte geçirdiğimiz günleri unutursun.

Kim,

– Ama senin ekmeğini yiyorum ben, diye haykırdı, nasıl olur da unutabilirim seni?

– Hayır, hayır! Lama çocuğu kendinden uzaklaştırdı. Benares'e dönmem gerekiyor. Artık bu ülkenin

yazıcılarının âdetlerini öğrendim, arada bir sana bir mektup yollarım. Kimi zaman da gelip görürüm.

Bir sahip oğlu olduğunu unutan Kim, Lama'nın eteğini yakalayıp ağlamaklı bir sesle sızlandı:

– Ama ben mektuplarımı nereye göndereceğim?

– Benares'te Tirthankers tapınağına. Irmağımı buluncaya kadar kalmak üzere seçtiğim yer orasıdır. Ağlama, görüyorsun, "Arzu" bir sanı, bir hayaldir. Şimdi, "Bilgi Eşiği"ni aşıp içeri gir. İçeri girdiğini görmek istiyorum... Beni seviyor musun? Git şimdi, kalbim parçalanıyor çünkü... Ben yine geleceğim... Mutlaka geleceğim.

Lama binaya girişini izledi, sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Bilginin Kapıları" gıcırdayarak kapandı.

Hindistan'da doğup yetişen her çocuğun, başka hiçbir ülkeninkilere benzemeyen alışkanlıkları, âdetleri vardır. Böyle bir çocuğu eğitecek olan öğretmenlerin, başkalarının anlayamayacağı yöntemler uygulaması gerekir. Bu nedenle, Kim'in, St. Xavier'de günlerini nasıl geçirdiği, iki-üç yüz kadar olgunlaşmamış çocukla ilişkilerinin nasıl olduğu hiç önemli değil. Yalnız, alçakgönüllü davranması gerektiğini bir an bile unutmadı. Bir de yerlilere benzemek isteyenlerin St. Xavier'de hoş görülmediğini. Bir gün gerçek bir sahip olacaklarını, yerlileri

yöneteceklerini unutmamaları gerekiyordu. Bunu da hiç aklından çıkarmıyordu Kim.

Sonunda, ağustostan ekime kadar süren uzun tatil gelip çattığında, Kim'e kuzeye, Ambala'nın ötesindeki tepelere gitmesi gerektiği; orada kendisiyle Rahip Victor'un ilgileneceği bildirildi.

Kim,

– Acaba birliğin okullarından birine mi gideceğim? diye sordu.

Öğretmen,

– Öyle sanıyorum, diye karşılık verdi, haylazlık edemeyeceğiniz bir yere gitmeniz sizin için iyi olacaktır. Delhi'ye kadar genç De Castro ile gideceksiniz.

Kim, durumu uzun uzun düşündü, inceledi. Albayın emrettiği gibi çalışmıştı. Ve arkadaşlarından öğrendiği kadarıyla, bir kolej öğrencisinin tatili, istediği gibi kullanabileceği bir "nimet"ti. Okuyup yazmasını da öğrenmişti artık. Lama'dan uzun süredir bir haber almamıştı. Ayak parmakları arasından fışkıran yumuşacık çamuru özlemişti. Tereyağında kızartılmış koyun butlarını, kakuleli pirinç pilavının nefis kokusunu, safranlı pirinç pilavını, soğanın, sarmısağın tadını, çarşının yağlı tatlılarını, okulda yasak olan bütün bu sevdiği şeyleri düşündükçe ağzının suyu akıyordu.

Öğretmenlerin hepsi gittiği için okul boştu. Albay Creighton'un verdiği yol kâğıdı hâlâ cebindeydi,

Mahbub Ali ile Albayın verdiği paraları da bir kenarda saklamıştı. İki rupi, yedi anna'sı vardı; bu, küçük bir servetti onun için. Üzerinde K.O.H. harfleri bulunan yeni bavulu ve eşya dengi hazırlanmıştı; boş yatakhanede duruyordu.

Kim, bunlara bakarken, "Sahipler daima eşyalarının kölesidirler," diye düşündü, "ama siz burada kalacaksınız."

Ilık yağmur altında çıktı. Kurnaz kurnaz gülümsüyordu. Bir süre önce gördüğü evi aramaya başladı. Bir saat sonra bu evden çıktığında, en küçük ayrıntılarına kadar aşağı sınıftan bir Hindu çocuğu kılığındaydı. Yaptığı ilk iş, bir sokak kebapçısına koşup kendine güzel bir ziyafet çekmek oldu.

Lucknow istasyonuna gidince, arkadaşı De Castro'nun ikinci mevki bir kompartımana bindiğini gördü. Kendisi, üçüncü mevki kompartımana bindi. Yol arkadaşlarına, bir hokkabazın çırağı olduğunu, hastalandığı için yola devam edemediğini, şimdi ustasını bulmak üzere Ambala'ya gittiğini anlattı. O gece bütün Hindistan'da Kim'den mutlu kimse yoktu. Ambala'da trenden inip kırların, tarlaların çamuruna batarak doğuya, ihtiyar emekli askerin oturduğu köye doğru yola koyuldu.

Bu sırada Simla'da bulunan Albay Creighton, gene O'Hara'nın kaybolduğunu bildiren bir telgraf alıyordu.

O günlerde Mahbub Ali de at satışı dolayısıyla aynı kentteydi. Ertesi sabah, Annandale hipodromunda atla dolaşırlarken, Albay Creighton, Mahbub Ali'ye haberi verdi.

– Endişe edilecek birşey yok bunda, dedi Cambaz, insanlar da atlara benzer. Tuza ihtiyaçları olduğu zaman, bunu yemliklerinde bulamazlarsa, topraktan yalarlar. Kim, bir süre için sokağa döndü. Okulda sıkılmış olmalı. Bir polo tayının, dizginlerini koparark oyunu kendi başına öğrenmek için kaçmasına benziyor bu.

– Size göre, başına birşey gelmemiş midir?

– Yalnız hastalık öldürebilir onu. O çocuk için başka birşeyden korkmam ben. Bir maymun ağaçtan ağaca atlarken düşmez.

Ertesi sabah, aynı koşu alanında, Mahbub Ali'nin aygırı, Albay'ın atına yaklaştı.

– Size dediğim gibi çıktı, diye söze başladı Cambaz, Ambala'dan geçmiş ve oradan bana bir mektup göndermiş.

Rahat bir soluk alan Albay,

– Ne yazıyor? dedi.

Mahbub'un gözleri neşeyle parlıyordu. Kimsenin görülmeden yanlarına yaklaşamayacağı orta çayıra doğru sürdüler atlarını.

– Bütün Dünyanın Dostu Olan Yıldızların Dostu.

– Ne demek bu?

– Ona Lahor'da verdikleri ad. "*Bütün Dünyanın Dostu, kendine istediği yere gitme iznini verdi. Okulun açılacağı gün geri dönecek. Bavuluyla çamaşırlarını aldırın ve bu hareket bir suçsa, Dostluğun Eli, Ceza Kamçısını üzerimden uzaklaştırsın.*" Başka şeyler de yazmış ama...

– Önemi yok, okuyun.

– "*Çatalla yiyenler bazı şeyleri bilmez. Bir süre elle yemek daha iyi olacak. Bunu anlamayanlara inandırıcı sözler söyleyin ki dönüşümde iyi karşılasınlar.*" Görüyorsunuz, mektubun deyişi öyle akıllıca ki, söylemek istediklerini konunun yabancısı olanlar anlayamaz.

– Hadi bakalım, Ceza Kamçısını uzaklaştırmak için Dostluğun Eli iş başına! dedi Albay, gülerek.

– Size daha önce de söylediğim gibi sokağa dönmek istiyordu; şimdi de aranızda barışı sağlamam için bana başvuruyor. Döneceğini söylüyor. Ama tecrübesini artırmak, geliştirmek istiyor. Düşünün biraz, sahip! Çocuk okulda üç ay kaldı ve henüz dizgine alışmadı. Kendi hesabıma, ben sevinirim buna. Tay oyunu öğreniyor.

– Evet ama bir daha tek başına gitmemeli.

– Niçin ama? diye sordu Mahbub, Albay Sahibin koruyuculuğu altına girmeden pekâlâ tek başına yaşayabiliyordu. Bu çocuk aptal değil. Gerekince bana gelecektir.

Mahbub Ali'nin bu sözleri bir ay sonra gerçekleşti. Cambaz, at almak için Ambala'da bulunuyordu. Kim'le, bir akşam üzeri karşılaştı. Kendisinden sadaka isteyen küçük bir Hindu çocuğuna söven Mahbub Ali, İngilizce karşılık alınca çok şaşırdı. Bereket, çevrede Mahbub Ali' nin şaşkınlığını görecek kimse yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cambaz Mahbub, Kim'e güzel bir Müslüman elbisesi buldu, sonra istasyon yakınlarında bir oda kiraladı. Karnını doyurduktan sonra da Mahbub Ali,

– Şimdi beni dinle, dedi, Albayın kamçısını üzerinden uzaklaştırmam küçük bir hizmet değildir sanırım.

Kim, havaya bir ağız dolusu duman püskürttükten sonra, sakin bir tavırla,

– Doğru, diyerek kabul etti, çok doğru.

– Ama bu kaçıp dönmelerin hoş birşey olduğunu sanmamalısın.

– Bu benim tatilimdi. Haftalarca köle gibi kapalı kaldım. Okul kapandıktan sonra niçin kaçıp istediğim gibi gezemeyecekmişim?

– Öyle olduğunu kabul edelim. Ama şimdi sana birşey söyleyeceğim, Bütün Dünyanın Dostu. Böyle yapmakla senin isteğini yerine getirmiş oluyorsam da...

Kim, derin bir hoşnutlukla,

– İstediğimi bir defa daha yerine getirmiştin, dedi, Ambala'da, okuldaki çocuk beni dövdüğü gün, beni onun elinden kurtarıp atına aldığın zaman.

– Daha açık konuş. Herkes yalan söyleyebilir ama biz ikimiz... Şunu bil ki senin hayatın da benim elimde. Bir parmağımı kımıldatmama bakar bu...

– Bunu da biliyorum, diye karşılık verdi Kim, bu aramızda sağlam bir bağ meydana getiriyor. Hiç şüphesiz senin gücün benimkinden çok. Öldürülmüş ya da yol kıyısında bir kuyuya atılmış küçük bir çocukla kim ilgilenir öyle değil mi? Ama, burada, Simla'da, geçitlerin ötesinde bir yerde, atlarının arasında öldürülmüş olarak bulunsan, birçok insan, "Mahbub Ali'ye ne oldu?" diye sorar. Hiç şüphe yok. Albay da bu konuda bir soruşturma açar, ama pek ileri gidemez elbet. Kim'in yüzünde kötümser bir anlam belirdi. Herkesin, "Albay Sahibin

bu cambazla ne ilgisi var?" diye düşünmesinden çekinir çünkü, öte yandan, ben sağ olursam...

– Sağ kalacağını hiç sanma...

– Olabilir, ama ne diyordum, sağ kalırsam ben, ama yalnız ben, birinin, belki herhangi bir hırsızın, Keşmir Hanında, Mahbub Ali'nin bölmesine girdiğini, her yeri, terliklerinin tabanlarını bile araştırdıktan sonra ya da araştırmadan önce onu öldürdüğünü bilebilirim. Bu da Albay'a verilmeye değer bir haberdir ama, onun "Mahbub Ali'den bana ne?" demeyeceğini kim bilir?

Bir ağız dolusu duman ağır ağır yükseldi. Uzun bir sessizlikten sonra Mahbub Ali, şaşkın ve hayran,

– Sen okulda, sahiplerin oğullarıyla, kafanda bu düşüncelerle mi yatıp kalkıyor, öğretmenlerin verdiği dersleri kafanda bu düşüncelerle mi dinliyorsun? diye sordu.

Kim, tatlı bir sesle,

– Emir öyle, dedi, emre karşı çıkabilecek güçte miyim ben?

– Sen iblisin ta kendisisin, dedi Mahbub Ali, ama eşyalarımı karıştıran bu hırsız hikâyesi de nedir?

– Sadece gözlerimle gördüğüm bir şey, diye karşılık verdi Kim, Lama'yla birlikte Keşmir Hanında senin bölmenin yanında uyuduğumuz gece... Kapın kilitli değildi, bunun alışkanlıkların arasında olduğunu da

sanmıyorum, Mahbub Ali. Adam, senin hemen dönmeyeceğinden emin bir tavırla içeri girdi. Ben aradaki tahta duvardan, deliklerin birinden içeriyi gözlüyordum; adamın herşeyi karıştırdığını, bir şey aradığını gördüm. Halı, eyer, saksı ya da dizgin gibi birşey aramıyordu ama. Çok küçük ve dikkatle saklanmış bir şeyi aradığı belliydi. Terliklerinin tabanlarını bile kamasının ucuyla kaldırıp bakması başka nasıl açıklanabilir, öyle değil mi?

– Peki, diye gülümsedi Mahbub Ali, bütün bunları görünce, sen neler düşündün bakalım, Bilgelik Kuyusu?

– Hiç. Elimi her zaman boynumda taşıdığım muskamın üzerine koyup kır aygırın soy ağacını hatırladım ve hemen Ambala'ya doğru yola çıktım. O anda, isteseydim, hayatın ellerimin arasındaydı. Adama, "Burada bir kâğıt var, ne yazdığını bilmiyorum ama atlarla ilgili" demem yeterdi. Ne olurdu o zaman?

Mahbub Ali'ye kaçamak bir göz attı sonra.

– Düşündüğün gibi yapsaydın, diye karşılık verdi Mahbub Ali; iki ya da en çok üç defa daha su içebilirdin, ama üçten fazla içebileceğini hiç sanmam.

– Doğru. Bunu düşündüm, ama asıl seni sevdiğimi düşündüm Mahbub Ali. Bu yüzden, bildiğin gibi. Ambala'ya gittim; ama – işte bilmediğin bir şey daha – Albay Creighton Sahibin, kır aygırın soy ağacını okuduktan

sonra ne yapacağını görmek için, bahçenin otları arasına gizlendim.

– Peki ne yaptı bakalım Albay Sahip?

– Sen haberleri hediye etmekten zevk duyduğun için hediye mi ediyorsun, yoksa satıyor musun?

– Satıyorum ve satın alıyorum.

Mahbub, kuşağının arasından dört annalık bir para çıkarıp başının üstünde yüksekte tuttu.

– Sekiz, dedi Kim düşünmeden, yalnız Doğuluların özelliği olan o pazarlık içgüdüsüyle ağzından çıkmıştı bu söz.

Mahbub gülerek parayı avucunda sıktı,

– Böyle şeylerde pazarlık etmek çok kolaydır, Bütün Dünyanın Dostu, dedi, tanrı aşkına söyle: Bizim hayatlarımız birbirine bağlı.

– Peki. Jang-i-Lat Sahibin yemeğe geldiğini gördüm. Biraz sonra ikisi birlikte Creighton Sahibin çalışma odasına girip kır aygırın soy ağacını okudular. Sonra, büyük bir savaşın başlaması için emirler verdiklerini duydum.

– Ha! dedi Mahbub, gözlerinde bir ışık parlayıp sönmüştü, oyun çok iyi gitti. Savaş bitti artık, kötülük yayılmadan kökünden kazındı, benim... Ve senin sayende.

– Şimdi, senin haklı olduğunu anlıyorum, yolumun ne olduğunu açıkça görüyorum. Kendimi olgunlaşmış hissedinceye kadar okulda kalacağım.

– Doğru söyledin. Özellikle uzaklıkları ölçmesini, sayıları ve pusula kullanmasını öğrenmen gerekiyor. Biri bunları öğretmek için epeydir dağlarda bekliyor seni.

– Bana öğretilen her şeyi öğreneceğim, ama bir şartla: Tatillerde kesinlikle özgür olmak istiyorum. Okul kapanınca insanlarımın arasına gidebilmeliyim, yoksa ölürüm...

– Herkesin duyduğu bir ihtiyaç bu, dedi Mahbub Ali, şimdi gidip adamlarımın yanında yat. İstasyonun ilerisindeler. Ben şafakta geleceğim.

– Hangi yoldan?

– Kentten gelen yoldan. Başka yol yok zaten. Daha sonra Creighton Sahibin yanına gideceğiz. Seni dayaktan kurtardığımı da unutma.

– İnsanın başı omuzlarına incecik bir iplikle bağlıyken bir dayak nedir ki?

Mahbub'un adamlarının yanına giden Kim, onlardan biraz ötede, birinden aldığı bir yorgana sarınarak, bir vagonun tekerleklerinin dibine yattı. Tuğla kırıntıları, tren yükleri, pis kokan atların arasında, nemli bir gecede böyle bir yatak Kim'den başka hiçbir Avrupalı çocuğu çekmezdi. Kim ise korkunç bir mutluluk duyuyordu. St. Xavier'deki tekdüze, süssüz, sıra sıra yatakların düşüncesi bile, çarpım cetvelini her okumak zorunda kaldığı zaman duyduğu o korkunç iç sıkıntısını verirken, bu çevre ve uğraş değişikliği canına can katıyordu.

Yarı uykuda, bir fısıltı dikkatini çekti. Kulak kabartınca, göremediği iki adamın konuşmasından, bunların Mahbub Ali'ye bir tuzak hazırladıklarını anladı.

Birkaç dakika sonra yerde yuvarlanarak yola varıyor ve karanlıkta kayboluyordu...

Hızla yürüyerek geniş bir atık su borusunun ağzına geldi. İçine girip çömelerek beklemeye başladı. Çenesi kapak görevi yapan taşın hizasına geliyordu. Buradan, yoldan gelip geçen herkesi görebiliyordu.

Önce kentin dış mahallelerine giden iki ya da üç araba, sonra öksüre öksüre bir polis, ruhları uzaklaştırmak için şarkı söyleyerek hızlı hızlı yürüyen birkaç yolcu geçti. Sonra yolun taşlarına vuran nal sesleri duyuldu.

Hayvan kanalın yanından sürünürcesine geçerken, "Bu Mahbub olmalı" diye düşünen Kim,

– Hey, Mahbub Ali, dikkatli ol! diye fısıldadı.

Atlı, dizginleri sert bir şekilde kasıp atını atık su kanalına doğru çevirdi.

– Geceleri bir daha nallı bir atla gezersem, canımı şeytan alsın! diye homurdandı Mahbub, herkes peşine takılıyor.

Kendi kendine konuşarak attan inip hayvanın ön bacağını kaldırdı. Eğildiği için başı, Kim'in başının birkaç karış ilerisindeydi şimdi.

– Eğil iyice, öyle dur, diye fısıldadı Kim, gece gözlerle dolu. İki adam, at vagonlarının arkasına gizlenmiş seni

bekliyor. Sen uyuyunca karnını kurşunla dolduracaklar. Başın için armağan veriliyor çünkü. Uyumak üzereyken, atların arasında konuşmalarını duyup dinledim.

– İyi. Sen şimdi gidip uyu. Bu gece ölmeyeceğim.

Sonra atını çevirip karanlıkta kayboldu. Kim, bir süre atık su kanalının içinde sürünerek ilerledi, istasyonun öbür tarafına gelince bir ceylan çevikliğiyle yolu geçip yattığı yere geldi ve yorganına sarınarak uzandı. "Şimdi Mahbub'un haberi oldu," diye düşünüyordu. "Bunu bekliyordu da galiba. O iki adamın bu geceyi uyanık geçirmekten bir yarar göreceklerini pek sanmıyorum kendi hesabıma." Böylece bir saat geçti. Sonunda Kim, bütün gece uyanık kalmak istemesine rağmen, uyuyakaldı.

Ama Mahbub uyumuyordu. Hemen bir plan kurup doğru istasyona gitti ve atını binanın dışına bağlayıp içeri girdi. Yük taşıma kısmında çalışan ve o gece nöbetçi olan delikanlı,

– Merhaba, Mahbub Ali! diye bağırdı, ne yapıyorsunuz burada? Tay satmaya mı geldiniz?

– Şu anda at satmaya hiç niyetim yok doğrusu, diye karşılık verdi Mahbub Ali. Aşağıda birkaç vagon atım var. Demiryolundan kimseye sezdirmeden onları kaçırıp istasyondan çıkarabilirler mi diye düşünüyorum yalnız.

– Sanmıyorum. Ama buna cesaret eden olursa, bizden şikâyet etmek hakkınızdır.

– Vagonlardan birinin tekerleklerinin arasına saklanmış şüpheli iki kişi gördüğümü söyleyebilir miyim, öyleyse?

– Sahi mi? Nasıl birileriydi?

– Fakire* benziyorlardı. Ama belki de vagonlardan birinden biraz buğday çalmaktan başka bir niyetleri yoktur.

– Vagonlarınız nerede?

– Şu tarafta, dipte, trenler için ışık yakılan yerde.

– Anladım, işaret kabininden söz ediyorsunuz.

– Rayların üzerinde, bu hattan gidilirse, yol tarafında, sağda. Ve...

Memur uzaklaşmıştı bile. Hırsızlıklar nedeniyle Demiryolu Şirketi çok zarara uğradığından, birini yakalamak için yanıp tutuşan genç bir polisi uyandırmaya gidiyordu. Mahbub Ali, boyalı sakalının arkasından memnun gülümserken, bir yandan da, "Şimdi o koca ayakkabılarıyla herkesi ayağa kaldırarak koşacaklar, sonra da fakirler nereye gitti acaba diye şaşıracaklar," diye düşünüyordu. Dişlerine kadar silahlanmış olarak hat

* Fakir: Hint fakiri. Hindistan'da yaşayan, tam olarak belli bir topluluğu anlatmasa da daha çok yılan oynatma ve çivili yatakta yatma gibi gösterileriyle anılan insanlara verilen ad.

boyunca koşarak gidişlerini görmek için birkaç dakika bekledi, ama onların yerine, küçük ve boş bir lokomotifin sessizce ilerlediğini gördü. Lokomotifin içindeki genç memuru ise ancak son anda fark edebildi.

"Bu çocuk üzerine karar vermekte acele etmişim; hiç aptal değilmiş," diye düşündü, "trenle hırsız yakalamak çok orijinal bir buluş doğrusu."

Mahbub Ali adamlarının yanına döndüğünde, kimse ona gece olanları anlatmayı düşünmedi. Yalnız hizmetine yeni girmiş genç bir uşağı, yani Kim'i, eşyalarını toplamasına yardım etmesi için çadırına çağırdığında,

– Her şeyi biliyorum, diye fısıldadı Kim. Eyer gözlerine doğru eğilmişti. Karanlığın içinden bir trenin yaklaştığını gördüm. Pusuya yatmış olan biteni izliyordum. Trendeki sahipler vagonun altında saklanan adamların üzerine çullanıp onları yere serdiler. Ama adamların biri bir geyik boynuzuyla sahiplerin birine vurup yaraladı, öteki sahip payına düşen adamı tepeledikten sonra onun elinden aldığı küçük bir tüfekle ikinciyi vurdu. Sonra dört adam zincirlerinden boşanmış deliler gibi birbirlerine girdiler.

Mahbub gülümseyerek dinliyordu.

– Bak, Kim, bu anlattıkların küçük değil, ağır bir suçtur. O adamlar benim düşmanımdı. Bizim kaderlerimiz birbirine bağlanmışa benziyor. Şimdi atları yükleyip Simla yoluna düşelim bir an önce.

Büyük bir aceleyle hazırlanmaya başladılar. Sonra yarım düzine kadar huysuz atın peşinde Kalka yoluna düştüler.

Kim, Kalka'dan, Pinjore bahçelerinden geçerek Ambala'dan Simla'ya yaptıkları bu uzun ve ağır yolculuğu hayatının sonuna kadar unutmadı. Ganj ırmağının ani bir taşkını atlardan en iyisini alıp götürdü. Kim de boğulma tehlikesi atlattı. Daha sonra yolda bir hükümet filiyle karşılaşan atlar ürküp dağıldılar; hepsini yeniden toplamak iki günlerini aldı. Yol, yüksek kayalıklar boyunca, ine çıka, döne dolaşa ilerliyordu. Şafağın gül rengi uzak karları aydınlatıyor, tepelerin taşlı yamaçlarında sıra sıra iri kaktüsler yükseliyor; çevre, sayısız çağlayanın uğultusuyla, maymunların şen haykırışlarıyla inliyordu. Yol boyunca sarkık dallarıyla yüksek deodar* ağaçları sıralıydı. Ova, sık sık aşağıda, ayaklarının dibinde beliriyordu. Akşamları sohbetler oluyordu. Bütün bunlar Kim'in kalbini neşeyle dolduruyor, onu mutluluğa boğuyordu.

Mahbub Ali,

– Albay Creighton geldiği zaman bu başıboşluk, bu şenlik sona erecek, dedi Kim'e bir akşam.

* Deodar: Himalaya dağlarında yetişen bir tür sedir ağacı.

– Ne güzel ülke, ne harika ülke bu Hindistan! Beş ırmak ülkesi, dünya ülkelerinin en güzeli! diye haykırdı birden çocuk. Şiir söylüyordu sanki: Bak, şu görünen Simla mı? Ne güzel!

Mahbub,

– Creighton Sahiple konuştum, diye sözüne devam etti, dostluğun eli ceza kamçısını ikinci defa uzaklaştırdı senden. Albay, başıboş dolaşarak tam altınış gün kaybettiğini söylüyor. Seni bir dağ okuluna göndermek için vakit geçmiş artık.

– Tatilimin benim olduğunu söyledim. Anlaşmamızın en önemli kısmı bu.

– Albay Sahibin bu anlaşmadan haberi bile yok ama. Senin artık Lurgan Sahibin evine gidip Lucknow'a dönünceye kadar orada kalman gerekiyor.

– Seninle kalmayı tercih ederdim, Mahbub Ali.

– Nasıl bir şerefe layık görüldüğünü bilmiyorsun. Seni Lurgan Sahip istiyor. Kıyıdan çıkacak, sonra tepeye doğru yola devam edeceksin. Orada, bir süre için, Creighton Sahibe at satan Mahbub Ali'yi de, Creighton Sahibi de unutacaksın.

Kim başını eğerek,

– Peki, dedi, ya bu Lurgan Sahip kim? Sonra, Mahbub'un gözlerinin bıçak gibi sertleştiğini görerek, aceleyle ekledi: Hayır, bu adı hiç duymadım da. Yoksa bizimkilerden biri mi?

– Ne demek "bizimkilerden biri"? Mahbub, Avrupalılarla konuşurken kullandığı bir ses tonuyla: Ben bir Pathan'ım*, sense bir sahipsin, bir sahibin oğlu. Lurgan Sahibin yukarda, Avrupalıların mağazalarının arasında bir dükkânı var. Bütün Simla tanır onu. Sorarsın... Sonra, ey Bütün Dünyanın Dostu, o, her sözüne itaat etmen gereken bir insandır. Büyü yaptığını söylerler, ama bu tarafı seni ilgilendirmez. Sen tepeye çıkıp onu sor şimdi. Büyük Oyun başlıyor artık.

* Pakistan ve Afganistan'da yaşayan bir halk. Cesaretleri ve dürüstlükleriyle tanınırlar. 19. yüzyıl sonu ile 20. yüzyılın başında İngilizlerle savaştılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kim, bir süre için sahipliğe dönmesi gerektiğini düşünerek bilinmeze doğru atıldı. Neşeli, kendine güvenliydi.

Kafasına çakılmış olan bu düşünceyle belediyenin önünden geçen ana caddeye varınca çevresine bakındı. Bir sokak lambasının altına çömelmiş on yaşlarında bir Hindu çocuğu dikkatini çekti.

– Lurgan Sahibin evi nerede? diye sordu çocuğa.

Çocuk,

– İngilizce anlamıyorum, diye karşılık verdi.

Kim sorusunu yerli dilinde tekrarladı. Çocuk, o zaman,

– Şimdi gösteririm sana, dedi.

Altlarında kalan kentin derinliklerinden yükselen gürültülerle titreyen bu sır dolu ikindi vakti, birlikte yürümeye başladılar. Tepelerden serin bir yel esiyordu. Yıldızlar titreşiyordu sanki bu yelle. Ovaya yayılmış evlerin ışıklarıysa ayaklarının dibinde, aşağılarda, ikinci bir gökyüzünün yıldızlarına benziyorlardı.

Kılavuzu sokağa bakan bir verandanın önünde durarak,

– Burası, dedi.

Kapı yoktu. Girişi kamış ve inciye benzeyen taşlardan yapılmış basit bir perde örtüyor, aralıklardan içeriye akşamüstünün kızıl ışığı süzülüyordu.

Alnına, gözlerini korumak için bir siperlik takmış kara sakallı bir adam, bir masanın önünde oturmuş bir kupadan aldığı cam boncukları incecik, ipek bir kordona diziyordu. Kim, lambanın ışığının vurduğu yerin dışında, bütün oda, Hindistan'ın dört bir yanındaki tapınaklarda görülen kristal eşyalarla doluymuş gibi bir izlenime kapıldı. Çocuğun genişlemiş burun deliklerine bir misk kokusu, sandal ve yasemin ağaçları kokusu geliyordu.

Bütün bu keskin kokular bir sahip olduğunu unutturdukları için Hintçe,

– İşte geldim, dedi.

Adam, Kim'in parmaklarının hareketlerini izlemekte güçlük çektiği bir ustalık ve çabuklukla boncukları ipe geçirirken,

– Yetmiş dokuz, seksen, seksen bir... diye sayıyordu.

Sonra, siperliği yukarı itip, uzun bir an gözlerini Kim'e dikti. Gözbebekleri bazan irileşiyor bazan da bir topluiğne başı kadar küçülüyorlardı.

Birden,

– Korkma, dedi.

– Niçin korkacakmışım?

– Bu gece burada yatacaksın, sonra da, Lucknow'a dönünceye kadar benimle kalacaksın. Bu bir emirdir.

Kim tekrarladı:

– Bir emir. Pekâlâ! Nerede yatacağım?

Adam, odanın gölgede kalan kısmını göstererek,

– Burada, bu odada, dedi.

Kim, sessizce kabul etti.

–Adam "inci doktoru" Lurgan Sahipti. Kim kolay kolay unutamayacağı on gün boyunca dükkânında kaldı. Birçok sınavdan geçirildi, hatta bir de hipnotize denemesinden. Gözleme gücünü, anlama ve aklında tutma yeteneğini ve çabukluğunu, değişik kişiliklere bürünme konusundaki olağanüstü becerikliliğini sınamak içindi bütün bunlar. Lurgan Sahibin dükkânı yeryüzündeki en garip yerlerden biriydi; her ırktan, her türden insan geliyordu buraya.

Akşama doğru Kim ve kendisine kılavuzluk eden Hindu çocuğu o gün bütün görüp işittiklerini ayrıntılı bir şekilde anlatıyor, ayrıca, yüzünün anlatımına, giyimine, davranışlarına göre her ziyaretçi üzerine düşüncelerini söylüyor, ziyaretinin gerçek amacının ne olacağını tahmin etmeye çalışıyorlardı. Akşam yemeğinden sonra Lurgan Sahip, çoğunlukla kılık değiştirmeler üzerinde duruyordu. Bu konuya aşırı tutkusu vardı. Şaşılacak ustalıkla yüz makyajı yapmasını biliyor, şuraya buraya

vurduğu bir iki fırça darbesiyle yüzleri tanınmayacak kadar değiştirebiliyordu. Ayrıca, dükkânı da her türden elbise, başlık ve sarıkla doluydu. Bir makyajın aksayan yanını da hemen görüyordu üstelik; gözü bu konuda çok eğitimliydi: Tik ağacından yapılmış divanına oturarak saatlerce şu ya da bu sınıftan insanın nasıl yürüdüğünü, öksürdüğünü, geğirdiğini ve her şeyin nedenini açıklıyordu.

Bir akşam coşkuya kapılarak Lurgan Sahibe, çeşitli fakirlerin müritlerinin nasıl dilendiklerini, kendisinin bu kılıkta nasıl dileneceğini, bir İngilizle, panayıra giden Pencaplı bir tüccarla ya da peçesiz bir kadınla nasıl konuşacağını gösterdi. Lurgan Sahip gerçekten içten gelen bir gülüşten sonra, öyle küle bulanmış olarak yarım saat köşede oturmasını söyledi. Yarım saat sona ermeden içeri bodur, şişman ve tombul bacakları çoraplarının içinde oynayan bir *Babu** girdi. Sokak serserileri arasında kullanılan bir sövgü yağmuruyla karşıladı adamı Kim. Ama Lurgan Sahibin oyunuyla ilgilenecek yerde gözlerini adama dikmiş olması, canını sıktı. Adam bir sigara yakarak,

– Gerçekten olağanüstü bir deneme olduğunu sanıyorum, dedi, siz övgüyle söz etmiştiniz ama bu kadar

* Babu: Hindistan'da şirketlerde özel bir yeri olan Hintli memurlara verilen onur sanı.

becerikli olduğunu tahmin etmiyordum, iyi bir mühendis olması için ne kadar zaman gerekli şimdi? O zaman ilgileneceğim onunla.

– Lucknow'da eğitimini bitirmesi gerekiyor.

– Öyleyse elini çabuk tutmasını söyleyin ona. İyi geceler, Lurgan.

Sonra bataklığa dalan bir ineğin yürüyüşüyle çıkıp gitti.

Akşam, o gün gelenlerden konuşurlarken Lurgan Sahip, Kim'e o adam için ne düşündüğünü sordu.

– Ben... Ben... Okuldan çıktığım zaman bana ihtiyacı olacağını sanıyorum ama... Nasıl başka bir tarzda giyinip, başka bir tarzda konuştuğunu anlayamadım.

– Bunu ve daha birçok şeyi sonra anlayacaksın. Babu bir albay için birtakım hikâyeler yazıyor. Simla'nın dışında pek tanınmaz. Sonra, önemli birşey daha: Adı yoktur, yalnız bir sayı ve harfle adlandırılır. Bizim âdetimiz böyledir.

– Başkalarının başı için olduğu gibi onun başı için de bir armağan var mı?

– Henüz yok, ama şu anda burada oturan bir çocuk kalkıp dışarı çıksa, Aşağı Çarşı'daki Eski Tiyatronun arkasındaki kırmızı boyalı eve kadar gidip, "Geçen ayki kötü haberleri veren Hurree Chunder Mookerjee'dir," diye fısıldasa, o çocuk buraya kemeri rupi dolu dönebilir.

Kim, hemen,

– Ne kadar? diye sordu.

– Elli... Bin... Ne kadar isterse.

– Mühendis olmam için daha kaç yıl geçecek?

– Sabırlı ol, Bütün Dünyanın Dostu. Kim, bu takma adıyla çağrıldığını duyunca şaşırdı. Sana bu kadar zor gelen o yıllar benim olabilseydi keşke! Seni birçok şeyde denedim. Albay Sahibe raporumu verdiğimde bunu da belirteceğim.

Sonra birden İngilizce konuşmaya başlayarak,

– Tanrı aşkına! Sizde yetenek olduğuna inanıyorum O'Hara! diye güldü, ama gururlanmamalı ve özellikle çok konuşmamalısınız.

Dört gün sonra Kalka'ya gidecek bir arabanın arkasında Kim ile küçük bavuluna bir yer bulundu. Yol arkadaşı Babu'ydu. Başına saçaklı bir şal sarmış, biçimsiz sol bacağını altına almış, sabahın soğuğunda titriyor, homurdanıp duruyordu.

Kim, bu buz tutmuş yokuşlarda arabayla birlikte sarsılan geniş sırta bakarak, "Bu adam nasıl bizimkilerden biri oluyor?" diye düşünüyordu. Bu düşünce birtakım parlak düşlere bıraktı sonra yerini. Ah onun da Babu gibi, bir harfi ve bir numarası olsaydı; onun da başına bir armağan konsaydı! Evet, birgün bunlar da olacaktı; mutlaka olacaktı!

Etnoloji Dairesinin bölümlerinden birinde R. 17 numarasıyla kayıtlı olan Hurree Chunder Mookerjee, yolda Kim'e, Lucknow'da göreceği öğrenim üzerine uzun bir söylev çekerek sınavlarını başarıyla vermiş bir çocuğun –bir pusulası, bir duvarcı gönyesi ve çok keskin bir görüşü de varsa– bir yerin haritasını en ince ayrıntılarına kadar çizebileceğini, bunu satarak bol para kazanabileceğini anlattı.

Bütün bunlardan sonra da sözlerini şöyle bitirdi:

– Birgün resmen tanışacağımızı umarım. Son olarak size şu betel kutusunu vermek istiyorum Dört yıl kadar önce sadece iki rupiye almış olmama rağmen çok değerlidir. Benden bir anı olarak saklayın bunu. Şimdilik hoşçakalın.

Ambala yolundaydılar. Babu, oradan sessizce, kedi gibi kayıp gözden kayboldu.

Bir çocuğun eğitimiyle, ana babasının dışında, pek az insan ilgilenir. Oysa, –bildiğiniz gibi– Kim'in ne anası vardı, ne de babası. St. Xavier'in Partibus'daki kayıtlarına bakılınca, her üç aylık dönemin sonunda, Albay Creighton ile okul ücretini düzenli olarak gönderen Rahip Victor'a, Kim'in dersleri ve aldığı notlar üzerine birer rapor gönderildiği görülmektedir. Yine okulun kayıtlarında Kim'in matematik ve harita derslerinde

büyük başarı ve yetenek gösterdiği, hatta bu konularda bir ödül aldığı da belirtilmiştir Aldığı cezalar arasında ise, bütün bir gün dilenci bir dervişle kaybolduğu için verilen özellikle ağır bir ceza dikkat çeker. Kim, o gün bahçe duvarından atlayarak kaçmış ve bütün gün Gumti ırmağının kıyısında, gelecek tatilinde bir ay ya da hiç olmazsa bir hafta kendisiyle dolaşabilmek için Lama'ya yalvarmıştı. Ne var ki yaşlı adam bunun daha zamanı olmadığını söyleyerek karşı çıkmış ve kararından dönmemişti. Altı hafta sonraysa on altı yaşını doldurmasına sadece dört ay kalmış olan Kim, Temel Geometri sınavını başarıyla veriyordu. Okulun defterlerinde, başka bir kayda rastlanmıyor. Üstelik, Kim'in aynı yıl Hindistan Haritacılık Dairesine girenler arasında da adı yok. Kayıtlardaki son not şu: "Özel servise geçmiştir."

Bu üç yıllık süre içinde, Benares'in Tirthakers tapınağındakiler Lama'nın zaman zaman ortadan kaybolduğunu, sonra yeniden belirdiğini görüyorlardı. Lama, her defasında daha zayıf ve soluk, fakat her zaman tatlı dilli ve nazik dönüyor; her dönüşünde serin hücresine çekilip yolun tozlarından kurtulduktan ve biraz dua ettikten sonra, Lucknow'a hareket ediyordu. Buradan dönüşlerinde ise, tapınaktakilerin hiçbirinin görmediği, esrarlı bir *chela*'nın güzelliğinden, bilgisinden başka birşeyden söz etmiyordu artık. Bu öyle alçakgönüllü bir *chela*'ydı

ki, üstadını, bilgelik kitaplarının dışında, tozların içinde görür görmez, o kapıları – kapalı da olsalar – aşıp yanına koşuyor, kendisini bütün kentin önünde kucaklıyordu. Böyle bir üstadla böyle bir *chela*'nın "Kurtuluş"u aramaya gitme zamanı geldiğinde alacakları ödül de çok büyük olacaktı elbet.

ONUNCU BÖLÜM

Lurgan Sahip de Mahbub'u destekleyince, sonunda Kim'in istediği izin çıktı. Yalnız Kim, Lucknow kentinden yerli kılığına girip ayrılmayacak, Mahbub Ali yakınlardaysa onun yanına gidecek ve kılık değiştirme işini onun gözleri önünde yapacaktı. Harita yapmakta kullandığı boya kutusu Kim'in o tatil yaptıklarını anlatabilse, çocuk mutlaka okuldan kovulurdu. Bir defasında Mahbub Ali ile birlikte Bombay'a kadar gitti. Buradan bir tekneye binip, Arap atları almak için körfezin öte yakasındaki Arabistan Yarımadasına geçtiler. Karaçi yoluyla dönerlerken, küçük bir vapurun güvertesinde Kim, deniz tutmasıyla tanıştı; oysa zehirlenmiş olduğuna kesinlikle inanmıştı. Sonra, Mahbub'un Quetta'da bazı işleri olduğundan birkaç gün burada kaldılar. Kim, şişman bir çavuşun evinde dört gün aşçı yamağı olarak çalıştı ve böylece ekmek parasını kazandığı gibi, başka işler de becerdi. Çavuşun çalışma odasından uygun bir an kollayarak aldığı deri ciltli bir hesap defterini, evin arkasındaki bir barakada, ay ışığında yere uzanarak kopya etti.

At ve deve satışlarıyla ilgili hesapları kopya ettikten sonra da defteri yerine koydu ve Mahbub'un isteğine

uyarak ücretini bile almadan evden ayrılıp altı mil ilerde, yolda kendisini bekleyen Cambaz'a yetişti. Eseri koynundaydı tabii.

– Niçin defteri alıp kaçmadın peki, kopya edeceğine?

– Adam ürküp durumu patronuna bildirirdi; böylece biz de önemli miktarda tüfeği ele geçirme fırsatını kaçırmış olurduk.

Oyun o kadar genişti ki, insan işte böyle ancak bir parçasını görebiliyordu. Bu olay Kim'in matematik sınavını kazandıktan sonra çıktığı tatilde olmuştu.

Kim, daha sonraki tatilde yine Mahbub ile birlikteydi. Yollarında deve kemiklerine rastlanan, kuyuların çok derin olduğu çöllerden Bikaner kentine gitmek için geçerlerken az daha susuzluktan ölecekti. Kim açısından, deve sırtında yaptıkları bu yolculuk, kendi isteğiyle çıktığı bir yolculuk olmamıştı. Çünkü, aralarındaki anlaşmaya rağmen, Albay, surlarla çevrili eski bir kentin haritasını çıkarma görevini vermişti.

– Gördüğün, incelediğin, düşündüğün her şeyi anlatmalısın, dedi, Jangi-Lat Sahibin savaşa girmek için büyük bir orduyla kentin kapılarına gelmiş olduğunu kabul ederek yaz raporunu.

– Kaç kişilik bir ordu?

– Elli bin kişi kadar.

– Ne çılgınlık! Yol üzerindeki kuyuların ne kadar kötü durumda olduklarını hatırlamıyor musun? Bin kişinin bile su ihtiyacını karşılayamaz buraya gelirken...

– İyi ya. Sen de yaz. Surlardaki bütün eski çatlakların sayısını belirt, ısınmak için nereden odun kesilebileceğini, kralın kişiliğini, eğilimlerini açıkla.

Kim, St. Xavier öğrencilerinin karakteristik yazısıyla yazılmış ve renkli bir harita eklenmiş bulunan raporunu hareketlerinin ertesi günü, bir gaz lambasının ışığında Mahbub Ali'ye okuyup çevirdi. Mahbub, raporun okunması bittikten sonra, eğilip eyer gözlerinde bir şey aramaya başladı.

– Raporunun armağan olarak güzel bir elbiseyi hak edeceğini iyi bildiğim için hediyeni hazırlamıştım, dedi gülümseyerek.

Bunları söyledikten sonra Kim'in ayaklarının dibine çok gösterişli ve süslü bir elbise bıraktı.

Sonra da törensel bir tavırla,

– Çarşamba sabahı yeni bir elbise giymek uğur getirir, dedi.

Kim'i soluğunu kesecek kadar sevindiren o elbisenin yanına çok güzel bir tabanca ekledi sonra. Tabancanın kabzası sedef kakmalı, namlusu ise nikel kaplamaydı.

– Önce daha küçük kalibreli bir tabanca almak istemiştim, dedi Mahbub Ali ama sonra, bunda her yerde

bulunan hükümet mermileri kullanabileceğini düşünerek kararımı değiştirdim. Kalk bakalım, bir seyredeyim seni.

Kim kalktı, sağa sola döndü. Önce bir ayağını, sonra ötekini ileri attı, gerindi. Bu arada eli de ikide bir yeni yeni çıkmaya başlamış bıyıklarına gidiyordu. Sonra, heyecanından konuşamadığı için şükranını Mahbub'un ayaklarına kapanarak göstermek istedi ama o buna engel oldu ve Kim'i kucakladı.

– Oğlum! diye haykırdı, aramızda söze ne gerek var? Bu küçük tabanca bir mücevher değil mi yoksa? Bak! Tetiğe işaret parmağınla hafifçe dokunman yeter.

– Okula dönerken ayrılmam gerekecek ondan, orada silah taşınmasına izin vermiyorlar.

– Oğlum, bıktım artık ben bu okuldan. Dışarda çok daha iyi öğrenebileceğin birtakım şeyleri öğretmek için en iyi yıllarını elinden alıyorlar. Raporun belki de seni daha uzun bir kölelikten kurtarır! Tanrı biliyor ya, "oyun"da o kadar çok adama ihtiyacımız var ki!

Kum fırtınasından korunmak için başlarını sararak çölü geçip Jodpore'e vardılar. Mahbub Ali ile yeğenim Habibullah diye tanıttığı genç bir çocuk, epeyce iş becerdiler burada. Sonra Kim, kendisine artık iyice dar gelmeye başlamış olan Avrupalı elbiselerini giyerek St. Xavier'ye doğru yola çıktı. Üç hafta sonra, Albay

Creighton, Lurgan Sahibin dükkânında Mahbub Ali ile karşılaştı. Mahbub Ali, Albay'a açıkça kafa tutarken Lurgan Sahip de onu destekliyordu.

– Pony hazırdır, yetişmiş, gem vurulmuş beklemektedir sahip. Bundan sonra, birtakım aptallıklar için engellenirse, her geçen gün yeteneklerini kaybedecektir. Dizginlerini bırakın ve salın gitsin artık, dedi Cambaz, ona ihtiyacımız var.

– Ama henüz çok genç, Mahbub! Daha on altı yaşında.

– Bana kalsa, çoktan kullanmaya başlardım onu, dedi Lurgan, bizim işimizde ne kadar genç olunursa o kadar iyidir. Üç yıl önce bana gönderdiğiniz zaman, burada her türlü denemeden geçirdim onu. Geçen bu yıllar içinde de ona birçok yeni şey öğrettim, Albay Creighton. Onu o okulda bırakmanızın artık zararlı olduğu kanısındayım ben de.

– Haklı olabilirsiniz. Ama bildiğiniz gibi, şu anda ona göre hiçbir harita işi yok.

– Bırakın gitsin... Özgürlüğünü verin ona! diye Mahbub söze karıştı, bir tayın daha başlangıçta ağır yükler taşıması gerektiğini kim söyleyebilir? Bırakın, kervanlarla gezen küçük deve yavruları gibi dolaşsın o da. Onu yanıma alırdım, ama...

Lurgan Sahip maviye çalan, ağır göz kapaklarını kısarak, tatlı bir sesle,

– Bize çok yararlı olabileceği küçük bir iş var. Güneyde... dedi.

Creighton karşı çıktı:

– Bu işle E.23 ilgileniyor. Oraya gitmesine gerek yok; sonra o yörenin dilini de bilmiyor.

Lurgan dayattı:

– Sizi ilgilendiren mektupların sadece biçimini ve kokusunu söyleyin, alıp getirsin.

– Yo, yo... Bu ona göre bir iş değil.

Söz konusu mektuplar, Müslümanların önderlerinden olduğunu ileri süren bir kişiyle bir kralın küçük oğlu arasında geçmiş bir yazışmayla ilgiliydi. Kralın oğlu İngiliz bölgesinden kadın kaçırmaktan suçluydu. Müslümanların başı çok öfkeli ve gururlu; genç prens ise, yetkilerine karışıldığı kanısında olduğu için kızgındı. Ama bir gün onurunu lekeleyebilecek olan bu mektuplaşmayı sürdürmemesi iyi olurdu elbet.

Sonunda mektupların biri yakalanmış ama ele geçiren adam bir patikada, Arap tüccarı kılığında ölü bulunmuştu. Bu işi bir sonuca bağlamak görevi verilen E.23'ün verdiği bilgi bu kadardı. Bu olaylar Mahbub ile Creighton'u çok düşündürüyordu.

Cambaz,

– Bırakın, Kızıl Lama'yla gitsin öyleyse, diye ısrar etti, o ihtiyara nerdeyse tapıyor. Hem, hiçbir şey öğrenmezse, adımlarını tesbihle ölçmesini öğrenir.

Albay Creighton gülümseyerek,

– O Lama'yla birkaç kere mektuplaşmıştık, dedi, şimdi nereye gidiyor?

– Üç yıldan beri yaptığı gibi ülkeyi bir uçtan bir uca dolaşıp duruyor. Günahları yıkayan bir ırmak arıyor. Üç yıl gözaltında tuttuk. Hindistan'da çok Kızıl Lama olmadığı için izini kaybetmek imkânsız. Babu da onunla ilişki kurdu.

Lurgan, düşünceli bir tavırla,

– Babular meraklı oluyor, dedi, ben Hurree Babu'nun kendi parasıyla Benares'e gidip Lama'yı gördüğünü sanıyorum.

Creighton, kısaca,

– Bilmiyorum, diye karşılık verdi.

İhtiyarla ilgili bilgi istediği için masrafını ödeyerek Hurree Babu'yu Benares'e gönderen kendisiydi oysa.

– Hurree'nin çocukla ilgili düşüncesi iyi, değil mi?

– Çok iyi.

– Öyleyse altı ay Lama'yla gezsin. Sen ne diyorsun Mahbub? Böylece deneyimi de artmış olur.

– Yeterince deneyimi var onun sahip. İçinde yüzdüğü denizi çok iyi biliyor. Her şey onu artık okuldan almamız gerektiğini gösteriyor.

Creighton, kendi kendine konuşur gibi,

– Peki, dedi, Lama'sıyla birlikte gidebilir. Babu da onlara göz kulak olursa çok daha iyi tabii. Çocuk,

ihtiyarın yanında, Mahbub'un yanında olacağından çok daha güvende olur.

Cambaz,

– Peki, tayı ahırdan ne zaman çıkarabileceğiz? diye sordu.

– Hımm! Hemen çıkarırsak, nereye göndermeyi düşünüyorsunuz? Böyle birinin eğitimiyle ilk defa uğraşıyorum.

Mahbub'un karşılığı hazırdı:

– Çocuk bana gelecek Lurgan Sahip ile birlikte onu Yol'a hazırlayacağız.

– Peki, öyle olsun! Önce altı ay başıboş dolaşsın bakalım. Peki kim sorumlu olacak?

Lurgan hafifçe başını eğdi,

– Sizi korkutan buysa, merak etmeyin, konuşmaz, dedi.

– Eninde sonunda bir çocuktur...

– Evet ama her şeyden önce anlatacak birşeyi yok, sonra başına ne gelebileceğini biliyor. Son olarak da Mahbub'a gerçekten hayran. Üstelik beni de birazcık seviyor...

Cambaz,

– Bir ücret alacak mı? diye sordu.

– Zorunlu masrafları için küçük bir ücret. Ayda yirmi rupi. Gizli Servisin iyi yanlarından biri, casuslarının hiçbir sıkıcı denetim altında olmamasıdır.

Bu karşılık üzerine Mahbub'un gözleri parladı; Lurgan'ın da yüzü aydınlandı.

Öğretmenlerinin duyduğu sevinç, St. Xavier'in müdüründen Albay Creighton'un emrini öğrenen Kim'in o anda duyduğu sevincin yanında çok sönük ve renksiz kaldı.

Kim, aynı akşam Lucknow istasyonunda, Mahbub'a,

– Çatının başımın üzerine çöküvereceğini sanıyordum artık! diyordu, okul hayatımın bittiği gerçekten doğru mu?

Mahbub, çocuğun çektiklerinin, yaptığı fedakârlığın artık sona erdiğini belirtmek için parmaklarını şaklattı. Gözleri korlaşmış kömür gibiydi.

– Tabancam nerde öyleyse? Artık taşıyabilirim onu.

– Yavaş! Altı ay hiçbir görevin olmayacak Bunu Albay Creighton'dan ben istedim. Bu süre içinde ayda yirmi rupi alacaksın. İhtiyar Lama'ya senin geldiğin bildirildi bile.

Kim,

– Ama önce şu elbiselerden kurtulmalıyım, diyerek pantolonunu çıkarmaya davrandı, yolda bana gerekli olacak her şeyi yanıma alıp bavulu Lurgan Sahibe yolladım.

– O da sana selam söyledi.

– Lurgan Sahip çok becerikli bir adam. Ama senin ne tasarıların var şimdi?

– Kuzeye çıkıyorum, "Büyük Oyun"a doğru. Nereye gidebilirim başka? Peki sen ne yapacaksın? Kızıl Lama'yla gitmeye kararlı mısın?

– O belki farkında değil ama bugünkü halimi ona borçluyum. Benim okumamı sağlayan parayı o yolladı.

Mahbub,

– Bu düşünce kafamdan geçmiş olsaydı, ben de yapardım bunu, diye homurdandı, gel bakalım, şimdi. Lambalar yandı artık, çarşıda kimse sana dikkat etmez.

Kim'e yolda karşılaşabileceği tehlikeler ve alması gereken tedbirler anlatıldı ve en önemlisi, teninin rengi değiştirildi.

Kim, sabah horozlar öterken uyandı, bir yıllık bir uykudan uyanıyordu sanki. Mahbub ise çoktan gitmişti.

Daha o gerinirken gelen Babu,

– Lurgan Sahip size bu elbiseyi gönderdi, dedi, astlarıma birşey taşımak âdetim değildir ama, olağanüstü bir durum sizinki...

Kim esnedi, gerindi. Geniş ve rahat yerli elbiselerinin içinde dolaşmak çok daha hoşuna gidiyordu.

Sonra, kuzey dağlarının kokusuna bulanmış ağır elbiseye merakla bakarak,

– Nedir bu? diye sordu.

– Bir Budist Lamasının hizmetindeki *chela*'nın elbisesi yalnızca. Hiçbir ayrıntısı eksik değildir.

– Lamamı tanıyor musunuz?

– Evet, gerek Benares'te, gerekse Bodh Gaya'da defalarca karşılaştım onunla. Şimdi seni Benares trenine bindireceğim, oraya gidiyorsan elbet. Bizimle ilgili bilmen gereken şeyleri de anlatırım bu arada.

Biraz sonra dışarda, serin sabah havasını ciğerlerine çekerlerken, Babu,

– Şimdi beni iyi dinle, dedi, bu geceki törende, yalnız bizim kısımda çalışanların taşıdığı bir muskanın takılması da var. Boynunu yokla, hiçbir değeri olmayan gümüş bir madalyon bulacaksın. Bu yalnız bizim içindir, anlıyor musun?

Kim, boynunu yoklayarak,

– Evet, bir madalyon, dedi.

– Herkeste rastlanabilecek birşey bu, diye sözlerine devam etti Babu, ama bizim taşıdıklarımızın bir kısmı siyah minelidir, içinde birtakım ermişlerin adları yazılı olan bir kâğıt, kâğıdın içinde de bir firuze parçası vardır. Sözgelişi, Lama'yla, benimle ya da Mahbub ile dolaşıyorsun diyelim. Ya da çok güç bir duruma düştün. Ben çok korkağımdır ama saçımın tellerinden çok tehlikeyle karşılaştım şimdiye kadar. Böyle durumlarda, "Ben

Büyünün Oğluyum," diyeceksin. Bu, eski bir derneğin üyesisin demektir. Bu benim bir buluşum elbet, yoksa artık böyle bir dernek yok. Yerliler, öldürmek üzere oldukları bir adam gizli bir örgütten olduğunu söylerse mutlaka uzun uzun düşünürler.

Kim büyülü cümleyi tekrarladı.

– Çok güzel. Bundan sonra, vakit ve fırsat olursa ben sana firuzemi göstereceğim. O zaman kim olduğumu anlayacaksın ve haritaları, belgeleri, başka şeyleri alacak ya da vereceksin. Laman seni bekliyor. Ona bütün sınavlarını başarıyla verdiğini ve devletten bir aylık alacağını bildirdim. Bu ilerde elbet. Ama şimdi de bir ücret alacaksın. İşini iyi becermeye bak. Şimdilik hoşçakal sevgili yoldaşım. Başarılı olacağını umarım.

Babu, Lucknow istasyonunu dolduran kalabalığın arasında birkaç adım gerileyerek kayboldu. Kim, derin bir soluk verdikten sonra bütün vücudunu elleriyle yokladı. Elbisesinin altında, göğsünün üzerinde duran tabancasına dokundu; muskası da boynundaydı. Dilenci çanağı, tesbihi, ruhlara karşı hançeri (Lurgan Sahip hiçbir şeyi unutmamıştı), ilaçları, boya kutusu ve pusulası da hemen elinin altındaydı. Bunlar, o ayın ücretiyle birlikte kemerine astığı eski bir çantanın içindeydi. Bir kral bile ondan daha zengin olamazdı. Bir Hindu satıcıdan tatlı aldı, bir polis memuru ayak altında dolaşmamasını söyleyinceye kadar orada tatlısını yedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sonra içinde ani ve doğal bir tepki uyandı.

"Yalnızım şimdi, bütünüyle yalnızım," diye düşündü. "Bütün Hindistan'da benim kadar yalnız bir kişi daha yoktur. Bugün ölürsem kimin haberi olur? Ama yaşarsam ve Tanrı yardımcım olursa, başıma bir armağan konacak. Benim başıma. Kim'in. Peki kim bu Kim? Kim? Kim?" diye kendi kendine tekrarlayıp durdu sonra. Şaşkın, allak bullaktı...

Yolda karşılaştığı Pencaplı Kamboh, Kim'i kentin bir mil kadar dışındaki Tirthankers tapınağına kadar götürdü. Çocuğunu iyileştirmek için ailesinin bütün tanrılarına adak yapınış olan Kamboh, şimdi son umut olarak onu ardına takmış Benares'e götürüyordu. Kim'in bir ermişin müridi olduğunu öğrenince,

– Yoksul bir adamım ben... Ama oğlumu iyileştirmek istiyorum, üstadına hediye götürsem bir mucize gerçekleştirir mi acaba? Ne yapacağımı şaşırdım kaldım... diye yalvarmaya başladı.

Adamın açlıktan ölmek üzere olduğundan emindi.

Tapınağın dış kapısında duran Kim, ne aradığını soran birine,

– Ben burada kalan Lama Teshoo'nun *chela*'sıyım, dedi, beni buraya çağırmıştı. Kendisini burada beklediğimi söyle.

Lama hücresinde dua ediyordu ama kulağına, "*Chela*'n geldi, seni bekliyor," diye fısıldanınca, duasını bitirmeden kapıya koştu.

Lama uzun boyuyla kapıda belirince ona doğru atılan Pencaplı, çocuğunu havaya kaldırarak haykırdı:

– Oğluma bir bak ey ermiş, Tanrıların ona iyilik vermesi için dua et!

Lama, Kim'e dönerek,

– Nedir bu? diye sordu.

Kim,

– Sadece basit bir sıtma nöbeti, diye karşılık verdi, çocuk kötü beslenmiş. İzin verirsen ben iyileştiririm onu.

– Ne? Seni doktor mu yaptılar yoksa? Görelim bakalım.

Sonra Kim, tapınağın merdivenine, Pencaplının yanına oturdu ve çantasını açtı. Okulda Lama'nın karşısına bir sahip kılığında çıkacağını ve onun kendisini tanıyamayacağını kurmuştu. Ama şu an çok daha güzeldi. Çantada kinin ve bir başka hap vardı. Çocuk, ağzını kaçırıyordu ama hapın tuzlu tadı hoşuna gidince açgözlülükle emmeye başladı.

Sonra Kim çocuğun babasına,

– Şu altı hapı da al, dedi, tanrılara şükrettikten sonra üçünü sütte, üçünü de suda kaynat. Sonra çocuğa şunun yarısını ver (bir kinin tabletiydi bu); çocuğu da iyice sarıp sarmalayıp sıcak tut. Şimdi git, yarın sabah buraya gelirsin, bir daha bakarız.

Adam teşekkürler ederek uzaklaşırken Lama, Kim'e döndü:

– Hastaları iyileştirmekle insan sevap kazanır; ama önce bilimi öğrenmiş olması gerekir. Çok iyi bir iş yaptın, Bütün Dünyanın Dostu.

– Bilgili bir insan olduysam bunu sana borçluyum, Derviş Baba, dedi Kim, öğrenimim şimdi bitti artık. Okuldan kurtuldum, sana geldim işte.

– Bu işlediğim sevabın armağanıdır. Artık bir çocuk değil, kocaman, bilgili bir adamsın.

– Yola çıkıyor muyuz şimdi?

– Yola çıkacak, araştırmamıza başlayacağız. Bunun için seni bekliyordum. Gördüğüm düşte ırmağımı, yanımda sen olmadan bulamayacağım açıklandı.

– Şimdi nereye gideceğiz?

– Bunu bilmenin ne önemi var Bütün Dünyanın Dostu? Araştırmamız yeniden başlıyor. Biz bir araya gelince her şey eskisi gibi oldu yine, ey Bütün Dünyanın Dostu, ey Yıldızların Dostu, ey *chela*'m!

Ertesi sabah saat üçe doğru uyanan Lama, hemen yola çıkmak istiyordu. Ama Kim, çocuğuna ilaç verdiği Kamboh'u beklemeleri gerektiğini söyledi. Gerçekten, adam elinde çeşit çeşit yiyeceklerle ve yol kılığında geldi.

– Yolumuz aynıysa ben de sizinle geliyorum, dedi Kim'e, bu çevrede senin gibi mucize yaratabilen biri daha yok ve çocuk daha pek zayıf.

İki saat sonra trendeydiler; yolda zamanı uyuyarak geçirdiler. Ama Somna Road'da Kim'i bir sürpriz bekliyordu. Gerçekten, tren tam hareket ederken kompartımanlarına, başında sıkıca sarılmış sarığıyla ufak tefek zayıf bir adam girdi. Adamın yüzü yaralı, uzun elbisesi yırtık pırtık, bir bacağı da sarılıydı. Bir köy yolunda devrilen bir arabanın altında kaldığını, ölümden kılpayı kurtulduğunu, şimdi Delhi'ye, oğlunun yanına gittiğini

söyledi. Kim, adamı dikkatle inceledi. Gerçekten, dediği gibi, araba altında kalmış olsaydı, derisinde yol taşlarının çizikleri olurdu. Oysa adamın yaraları bıçak yarasına benzeyen kesiklerdi. Öte yandan, bir araba kazası insanı böylesine büyük bir korkuya düşürmezdi. Sonra, adam yırtık pırtık elbisesini çekiştirip titrek parmaklarıyla yakasını örtmeye çalışırken boynunda kendisindekine benzeyen bir madalyon olduğunu gördü. Bunun üzerine, göğsünü kaşır gibi yaparak, kendi muskasını ortaya çıkardı. Bunu görür görmez adamın yüzündeki anlam değişti ve kendi madalyonunu daha belirli bir şekilde gösterdi.

Sonra Kamboh'a dönerek sözlerine devam etti:

– Evet, benim acelem vardı ve bir melezin sürdüğü araba tekerleği çukura kayınca üzerime devrildi. Yaralandım. O anda bir "Büyünün oğlu" değildim herhalde!

Sonra çocuğa dönerek,

– Sen kimin hizmetindesin? diye sordu.

Kim, Lama'yı göstererek,

– Bu ermişin hizmetindeyim, dedi.

Mutlu bir şekilde uyuklayan Lama sevdiği sözü duyunca sıçrayarak uyandı. Kim'i göstererek,

– Bana yardım etmesi için tanrılar yolladı onu, dedi, bir adı da Yıldızların Dostu'dur. Doktordur, çok bilgilidir hem de.

Kim sesini alçaltarak,

– Aynı zamanda da bir "Büyünün Oğlu"dur, diye ekledi.

Mahratta tedirgin bir tavırla Kamboh'a bakarak,

– O adam kimdir? diye sordu.

– Oğlunu iyileştirdiğim ve bize şükran borcu olan biri...

Sonra Kamboh'a döndü,

– Sen pencerenin yanında otur, dedi, burada bir hasta var.

– Yolda karşılaştığım insanların işlerine burnumu sokmam ben, dedi Kamboh, kulaklarım delik değildir, üstelik kadın da değilim ki başkalarının sırlarını merak edeyim.

Sonra gidip köşeye oturdu.

Kim,

– Bu adam yaralanmış, durumu çok kötü. Ama ben onu iyileştireceğim, dedi. Sonra, heyecandan yüreği ağzına gelerek, Mahratta'ya eğildi: Yaralarını göster bana.

"Büyük Oyun" buydu işte; bütün büyüleyiciliğiyle başlıyordu.

– Şimdi, kardeş, diye fısıldadı Mahratta'ya, ben bir dua okurken sen de serüvenini kısaca anlat.

– Güneyden geliyorum, görevim oradaydı. Bizimkilerden biri yolda öldürüldü, bunu biliyor muydun?

Kim başıyla "hayır" diye işaret etti. Güneye E.23' den önce gönderilmiş olan görevlinin, bir Arap tüccarı kılığındayken öldürüldüğünü bilmiyordu tabii. Adam, sözlerine devam etti:

– Aramam emredilen mektubu bulunca yola çıktım. Kentten kaçıp Mhow'a gittim. Kimsenin durumdan haberi olmadığına emin olduğum için kılığımı değiştirmeyi bile düşünmemiştim. Mhow'da bir kadın beni geldiğim kentte mücevher çalmakla suçladı. Birden herkesin bana karşı olduğunu fark ettim. Gecenin yardımıyla, beni düşmanlarıma teslim etmek için arayan polisin elinden kurtularak kentten ayrılmayı başardım. Bir hafta kadar eski Chitor kentinde kaldım. Ama elimdeki mektuptan bir türlü kurtulamamıştım. Sonunda Chitor'da hepimizin bildiği bir yere. "Kıraliçe Taşı"nın altına saklamayı başardım.

Kim, ne bu taşı ne de nerede olduğunu biliyordu ama adamın sözünü kesmemek için birşey sormadı.

Mahratta anlatmaya devam ediyordu:

– Chitor'da casuslara iyi gözle bakmazlar; yasalar da çok serttir. Beni yaralı bir çakal gibi izlemeye başladılar ama yine de ellerinden kaçıp Bandakui kentine ulaşmayı başardım. Burada, daha yeni ayrıldığım kentte bir çocuğu öldürmekle suçlandığımı öğrendim. Beni cinayetle suçlayanların delilleri ve tanıkları da vardı.

– Hükümet bizi koruyamıyor mu?

– Bizi kimse korumaz. Ölürsek, yapılan bütün iş adımızı kayıtlardan silmektir. Bizimkilerin bulunduğu Bandakui'de Mahratta kılığına girdim, böylece izimi kaybettireceğimi umuyordum. Sonra Agra'ya gittim. Niyetim Chitor'a dönüp mektubu bıraktığım yerden almaktı. Artık yakalanmayacağıma güvendiğim için, bir telgrafla mektubun yerini de bildirmemiştim. Başarının bütünüyle benim olmasını istiyordum...

Kim doğru anlamına başını salladı. Çok iyi anladığı bir duyguydu bu.

– Ama Agra'da da biri benim pamuk satıcısı olduğumu ve kendisine borçlu bulunduğumu ileri sürmesin mi? Hem de yol ortasında, avaz avaz bağırarak...

– Doğru muydu bu?

– Yok canım! Ben sadece o mektup yüzünden aradıkları adamdım. Neyse, oradan güçlükle kurtulup yürüyerek Somna Road'a geldim. İşte burada, bir çukurda ateşler içinde yatarken, bir çalılığın arkasından çıkan biri bana güzel bir sopa çekti; ayrıca bıçakla da yaraladı ve sonra tepeden tırnağa aradı. İstasyonun iki adım ötesinde oldu bu hem de.

– Peki niçin öldürmedi seni?

– O kadar budala değiller! Tutuklanıp cinayet suçuyla mahkemeye teslim edildim mi nasıl olsa ölmüş sayılırım.

– Ama neyse, burada trende emniyettesin.

– Büyük Oyun'da bir yıl kal, ondan sonra görürüm seni, bakalım aynı şeyi söyleyebilecek misin? Şu anda telgraf telleri kılığımı, elbisemdeki yırtıkları, yaralarımı en küçük ayrıntısına kadar bildiren haberleri dört bir yana taşıyordur. Yirmi, hatta gerekirse yüz kişi benim o çocuğu öldürdüğümü gözleriyle gördüklerine yemin edeceklerdir.

Kim, Hintlilerin suçlama yöntemlerini biraz biliyordu. En küçük bir başarısızlık ihtimali olmaması için, tanıkların ve ölünün bile hazırlanmış olduğu kesindi. Bu arada Mahratta sinirli sinirli parmaklarını çıtlatıyor, Kamboh oturduğu köşeden onlara doğru ara sıra kaçamak bir göz atıyordu. Lama tesbihinin üzerine eğilmişti. Kim ise, adamın boynunu bir doktor gibi yoklarken, iki dua arasında planını kurmuştu bile.

– Beni başka bir biçime sokacak bir büyü biliyor musun? Ben artık ölmüş sayılırım. Beş... bilemedin on dakika sonra... Bu kadar yakından izlenmeseydim ve...

Kamboh, oturduğu köşeden merakla,

– İyileştirdin mi onu? diye sordu.

– Yaralarının iyileşebilmesi için üç gün bir başka kılıkta yaşamasından başka çare yok. Bunu yapmama yardım ederek sevap kazanabilirsin. Sepetinde çiğ safran var mı? Piponun külü ne renk? Beyaz mı? İşte bu iyi bir belirti. Sepetini aç!

Sepetin içinde, bütün yerli sepetlerinde olduğu gibi, bir yığın pılıpırtının arasında, içi buğday dolu bir mendil, tütün kırıntıları, parlak renkli pipolar, bir paket de köri hazırlamak için baharat vardı. Kim, sepetin içindekileri, tecrübeli bir büyücü tavrıyla boşalttı. Bir yandan da bir Müslüman duası mırıldanıyordu.

Mahratta, soluk soluğa,

– Çabuk ol, çabuk ol, yalvarırım, diye fısıldadı, tren her an durabilir.

Kim, Kamboh'un ununu kırmızı piponun içindeki tütün kömürü ve külüyle karıştırırken, "ölümün eşiğinde iyileşme!" diye mırıldandı.

E.23 bu arada, hiçbir şey söylemeden sarığını çıkarıp uzun, kara saçlarını omuzlarına dökmüştü.

Kamboh,

– Ama o benim yiyeceğimdi, diye homurdandı.

Bunun üzerine Kim,

– Ne? Sen bakmaya cesaret ediyorsun ha? dedi, bilmiyorum, sana beddua mı etsem, yoksa...

Yerden sepetin örtüsünü alıp adamın başına sardı.

Kamboh yalvarmaya başladı:

– Beddua etme bana! Ne bakıyorum, ne de işitiyorum!

– Biraz umutlanır gibi oluyorum, dedi E.23, planın nedir?

Kim,

– Şimdi göreceksin, dedi, seni sapsarı bir Sadhu* haline getireceğim. Elbiselerini çıkar... Hemen... Ben külü serperken sen de saçlarını gözlerinin üstünde topla. Şimdi alnına bir sınıf işareti... Sonra göğsünden haritalarda kullandığı boya kutusuyla bir palet çıkardı. İşte... Bacağındaki sargıları da çıkarmamız gerekiyor; kül yaralara iyi gelir... Daha sür...

– Oyuna devam etmek için yeniden cesaret buldum şimdi, dedi E.23, eski elbiseleri ne yapacağız?

Kim, elbiseleri küçük bir çıkın halinde sarıp kendi elbisesinin kıvrımları arasına sakladı.

– Üstündeki kan seni ele vermeye yeter, dedi E.23.

– Olabilir ama pencereden atmak daha tehlikeli. İşte bitti. Kim'in sesi, oyunda başarı kazanmış bir çocuğun sesi gibi neşe doluydu. Dön de bak, ey Kamboh!

Örtünün altından çıkan Kamboh,

– Tanrılar bizi korusun! diye bağırdı, peki, Mahratta nereye gitti?

Korkudan titreyen Mahratta'nın yerinde şimdi, bağdaş kurmuş, hemen hemen çıplak, küle bulanmış vücudunda kırmızı çizgiler bulunan, saçları toz içinde

* Sadhu: Hindu inancında renkli giysileri ve boyalarıyla tanınan kutsal kişi.

bir Saddhu oturuyordu. Boynunda Kim'in tesbihi vardı, dizlerinin üzerine ise bir kumaş parçası atılmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açılan Lama,

– Sen gerçekten büyük bir bilge olmuşsun Yıldızların Dostu, dedi.

Sonra, korku ve şüphenin egemen olduğu bir sessizlik içinde Delhi'ye vardılar. Akşam olmak üzereydi...

ONİKİNCİ BÖLÜM

İstasyonda büyük bir uğultu vardı. E.23,

– Cesaretime kavuştum artık, dedi, açlık ve korku insanı perişan ediyor, yoksa bu çareyi daha önce düşünürdüm. İşte beni arıyorlar. Hayatımı kurtardın.

Bir sürü Pencaplı polis, başlarındaki kırmızı yüzlü, soluk soluğa kalmış genç bir İngiliz'le birlikte vagonları dolduran kalabalığın arasında yol açarak ilerliyorlardı.

Arkalarında dikkati çekmemeye çalışan kısa boylu, şişman biri vardı. Polisler kompartımanlarına geldiğinde, E.23 sakin bir tavırla tesbih çekiyordu.

İngiliz yüksek sesle,

– Burada bir yığın rahipten başka kimse yok, diyerek ileri geçti.

E.23,

– İşin güç tarafı şimdi başlıyor, diye fısıldadı, mektubu sakladığım yeri bildirmek için bir telgraf çekilmesi gerekli. Bense bu kılıkta telgraf çekmeye gidemem.

– Hayatını kurtarmam yetmiyor mu?

– İş yarım kalırsa, hayır. "İnci doktoru" bunu söylememiş miydi sana? Bak, başka bir sahip geliyor. Ah ben su içmeye gidiyorum. Bu son sözleri söylerken sesinin tonu bütünüyle değişmişti: Yerimi tut.

Sonra gidip nerdeyse İngilizin kollarının arasına düştü. Bunun üzerine İngiliz, kötü bir Urducayla,

– Tıım mut? Sarhoş musun sen? Delhi istasyonunu babanın evi mi sandın yoksa? diye bağırdı.

E.23 bu sözlere, yüzünde en ufak bir anlam değişikliği olmadan, bir sövgü sağnağıyla karşılık verdi. Kim şaşırmıştı.

İngiliz,

– Ne söylediğini anlamıyorum ama sövdüğünden eminim, dedi. Sonra da, Gel benimle! diye emretti.

Saddhu yaltaklanıp yalvararak polisin ardından gitti. Çocuklarıyla, eşyalarıyla uğraşan yolcu kalabalığı bu olaya dikkat bile etmemişti.

E.23, biraz sonra, kalabalığın uğultusu arasında,

– İşimiz yolunda, diye mırıldandı. Mektubu sakladığım yeri telgrafla bildirmeye gitti. Peshawar'da bulunduğunu söylemişlerdi zaten.

– Bizimkilerden biri mi?

– Hem de en büyüklerden biri, diye fısıldadı Saddhu, talihimiz varmış, dostum. Benim için yaptığını ona bildireceğim. Şimdi kurtuldum artık, onun koruyuculuğu altındayım. Büyük Oyun'da birlikte çalışabileceğiz daha. Şimdilik hoşçakal!

Kim gidip yerine otururken,

– Doğru, diye düşündü, oyunda bir acemiden başka birşey değilim ben. Bir haberi sövgü gibi bildirmek aklıma gelmezdi doğrusu.

Bu arada Lama da Kim'e, puflayıp duran lokomotifle, parlayan rayları göstererek,

– Bunları bırakalım artık, diyordu, her ne kadar güzel bir şeyse de trenin sarsıntıları kemiklerimi hamura çevirdi. Bundan sonra yalnız açık havada yolculuk edeceğiz.

Çıkınlarının ağırlığı altında neşeyle yürümeye başlayan Kim,

– Kululu kadının evine gidelim, dedi.

Zaman geçiyordu. Yaşlı adam, manastırını daha sık hatırlamaya başlıyor; karlı dağları gördükçe, gözleri mutlu bir ışıkla parlıyordu. Irmağı aramıyordu artık. Gölgeler kısaldığı, yaşlı adam bütün ağırlığıyla Kim'e yaslanmaya başladığı zaman "Hayat Çarkı"nı çıkarıyorlardı. Güzelce yayıp kıvrılmasını önlemek için kenarlarına temiz taşlar diziyorlardı, sonra Lama elindeki bir saman çöpüyle resmin orasını burasını göstererek müridine felsefelerini anlatmaya başlıyordu. Kim yavaş yavaş yerli diliyle düşünmeye, düşlerini bu dille görmeye başlamıştı. Yine farkına varmadan, yemek yerken, su içerken, kısacası her şeyde, Lama'nın hareketlerini taklit ediyordu.

Ama Hindistan'da haberler çabuk yayılır; kısa süre sonra bir uşak karşıladı onları. Yanında bir sepet meyva, ayrıca Kabil üzümü ve portakal dolu bir kutu vardı. Lama uzun süre ihmal ettiği için çok yalnız olan hanımı, evini ziyaret edip şeref vermelerini rica ediyordu.

Lama, onun için yepyeni bir teklifmiş gibi,

– Şimdi hatırlıyorum, dedi, o kadının hiç şüphesiz bazı erdemleri var, ama çok geveze.

İki günde on bir mil yol aldılar ve sonunda yaşlı hanımın evine ulaştılar. Burada, büyük iltifatlarla karşılandılar. Yaşlı kadın, eski gelenekleri yaşatmayı seviyordu; ayrıca çok da konukseverdi.

Hanım, tahtırevanının avluya, dumanları tüterek yanan bir meşalenin yanına taşınmasını emretti. Sonra

– iyi çekilmemiş perdelerin arkasında– konuşmaya başladı. Mango mevsiminde torunlarının en küçüğünü hasta eden kurtlara bir çare bulmasını istiyordu Lama'dan.

Kalın ve uğultulu bir ses, karanlığın içinden,

– İlaçların değerini kabul etmeyenler cahildir! diye gürledi.

Sonra gelip yanlarında yere çöken adam devam etti:

– İlaçların iyiliğini ve büyülerin değerini kabul etmeyenler bilgisiz insanlardır!

Yaşlı kadın,

– Hey, uşaklar! diye bağırdı, Hekim ile genç rahip ilaçların mı yoksa büyülerin mi daha değerli olduğunu tartışıp bir karara bağlarlarken biz eve gidelim. Biriniz de konuklara tütün getirsin.

Tahtırevan, peşinde uşaklarla, karanlıkta kaybolurken, Hekim,

– Nasılsınız, O'Hara? diye fısıldadı, sizi yeniden gördüğüme gerçekten sevindim.

Kim'in eli pipoyu olanca gücüyle sıktı. Burada, bu uzak köşede Hurree Babu ile karşılaşacağı aklının köşesinden bile geçmemişti elbet. Üstelik onu tanıyamamış olmasına da çok canı sıkılmıştı.

Öteki güldü:

– Ha ha! Lucknow'da söylememiş miydim size, tanınmadan yanınıza geleceğimi?

– Buraya niçin geldiniz, Babu?

– Herşeyden önce sizi kutlamak için. Delhi'deki parlak başarınızdan dolayı. İnanın, hepimiz gurur duyuyoruz sizinle.

Kim, ömründe ilk defa bir eşiti tarafından övülüyor, gurur duyuyordu.

Sonra yerli dilinde sordu:

– Nasıl buldun bizi?

– Oh, hiç güç olmadı. Arkadaşımdan Saharanpur'a gittiğinizi öğrendim. O zaman ben de yola düştüm Ne yaptığınızı, nereye gittiğinizi herkes biliyor. Yaşlı kadının sizi karşılamaya uşağını gönderdiğini duydum. Bunun üzerine bir kutu ilaç satın alıp doktor kılığında buraya geldim.

Kim, gözlerini Babu'nun gülümseyen yüzüne kaldırarak:

– Ta Simla'dan buraya sadece tatlı sözler söylemek için üstelik böyle kılık değiştirerek gelinmez. Niçin geldin, doğruyu söyle?

Hurree Babu nargilesinin marpucunu eline aldı ve su fokurdamaya başlayıncaya kadar emdi:

– Beni iyi dinle O'Hara: Bir kır aygırın soy ağacı söz konusu.

– Yine mi? O işin kapandığını sanıyordum artık.

– Büyük Oyun ancak öldüğün zaman biter. Daha önce değil. Üç yıl önce, siz Mahbub Ali'den kır aygırın

soy ağacını aldığınızda, beş kral ani bir savaş hazırlıyorlardı. Bu haberler alınır alınmaz, ordumuz bunları daha savaşacak hale gelemeden bastırdı. Ama hükümetimizin her zaman yaptığı gibi, iş bittikten sonra ordu geri çekildi. Çünkü hükümet beş krala yeterince gözdağı verildiği kanısındaydı. Sonra, yüksek dağlarda asker tutmak çok pahalıya mal oluyor. Hilas ve Bunar adlı iki raca belli bir ücret karşılığında, geçitleri kuzeyden gelecek herhangi bir saldırıya karşı korumakla görevlendirildi; bunlardan hükümete bağlı kalacakları üzerine söz alındı ve ayrıca bir anlaşma yapıldı. Gerekli parayı ödeme görevi de bana verildi. Ben, birlikler geri çekildikten sonra da, dağ yollarını onaran işçilerin ücretlerini ödemek için

orada kaldım. Bu yol onarımı, Hilas, Bunar ve hükümet arasında yapılan anlaşma gereği yapılıyordu.

Kim, kendini iyice anlatılanlara vermiş, kulak kesilmişti. Babu devam ediyordu:

– Yaz geçince korkunç bir soğuk başladı. Geceleri, Bunar'ın adamlarının kasayı ve paraları ele geçirmek için beni boğazlayıverecekleri korkusuyla titreyerek geçiriyordum. İki racanın satıldıklarını bildiren birçok haber almıştım bu arada, daha kuzeyde bulunan Mahbub Ali de bunları doğruluyordu. Ama bizi dinleyen olmadı. Bu arada ayaklarım donmuş, bir parmağımı kaybetmiştim. Sonunda, parasını vererek yaptırdığımız yolları düşmanlarımızın kullanacağını kesinlikle öğrendim. Bunu da bildirdim tabii; onlar da daha geniş bilgi vermemi istediler. Ama, şimdi işin sonunu dinle. Bu yıl, karlar eridikten sonra, geçitlerde iki yabancı gördük. Dağ keçisi avlamak için geldiklerini söylüyorlardı. Yanlarında av tüfekleri vardı ama, uzaklık ölçme gereçleri, çeşitli araçlar, pusulalar da vardı...

– Mesele anlaşılıyor.

– Hilas ile Bunar, bunları çok iyi karşıladılar. Gelenler, birçok armağan getirmişlerdi ve bir imparatorun elçisi gibi konuşuyorlardı. Vadileri dolaşmaya başladılar. "Buraya bir korkuluk, şuraya bir kale yapmak gerek; orada bir orduya karşı konulabilir," diye konuşuyorlardı.

Uzun tartışmalardan sonra, hükümet beni bu yabancıların hareketlerini öğrenmek ve bilgi toplamak için kuzeye göndermeye karar verdi.

– Demek şimdi o yabancıları izlemeye gidiyorsunuz?

– Hayır, onları karşılamaya gidiyorum. Şimdi, av ganimetlerini mumyalanıp doldurulmak üzere Kalküta'ya göndermek istiyorlar; bunun için de Simla'ya geliyorlar. Kendimi onların hizmetine aldırmak istiyorum. Yardımcı ya da çevirmen olarak... Daha olmazsa, deli ya da açlıktan ölmek üzere olan biri numarası yapıp yanlarına girmeye çalışacağım.

– Ama bu yabancılardan korkacak ne var?

– Ben çok korkağım diyorum ya size. O adamların bana işkence etmek niyetinde olduklarını sanmıyorum elbet ama ne olursa olsun, yanımda gerektiğinde yardım edecek birinin bulunması iyi olur diye düşünüyorum. Bakın, sevgili O'Hara; bu size özel bir teklifimdir: Bana samimi olarak "Olmaz, Babu" diyebilirsiniz. Size gerçekten saygım var. İş bittikten sonra, resmi raporumda adınızdan söz edeceğim. İşte buraya gelmemin gerçek nedeni buydu.

– Hımm! Hikâyenin son kısmı belki doğru ama ya ilk kısmı?

– Bu hikâyede sizin düşünebildiğinizden çok daha fazla gerçek payı var. Kabul ediyorsunuz, değil mi? Ben

buradan doğru Dun'a gidiyorum. Sonra Rampur yoluyla Chini'ye çıkacağım. Oraya giden başka yol da yok zaten.

Kim düşünceli düşünceli,

– Dağlarını görmek Lama'yı mutlu edecektir, dedi, bu son on gün içinde dağlarından başka şeyden söz etmedi. Ama birlikte gidersek...

– Lama isterse ayrı ayrı da gidebiliriz. Ben sizin dört ya da beş mil önünüzden giderim. Düşünmek için yarın sabaha kadar vaktiniz var. Ama, şafak sökmeye başladı bile!

Gürültüyle esnedikten sonra iyi geceler bile demeden yatmaya gitti.

Kim pek az uyudu. Yerli dilinde düşünüyordu: "Oyuna boşuna Büyük dememişler. Quetta'da dört gün bir adamın yanında aşçı yamağı olarak çalışıp onun bir defterini çaldım. Hindistan'da mekik dokuyorum âdeta. Benim işim bu. Bana sevinç veren işim." Karanlıkta gülümsedi. "İşimi, mutluluğumu Lama'ma borçluyum... Ama o yabancıları ve ölçme araçlarını görmem gerekiyor..."

Sabahleyin Lama,

– Bütün gece neler konuştunuz? diye sordu.

– Bir gezgin ilaç satıcısı geldi, yaşlı kadını sömürmeye çalışan biri. Bizim büyülerimizin onun renkli sularından daha üstün olduğunu anlattım ona, dedi Kim

gülümseyerek. Sonra, bu ovalar çok kalabalık. Dağlarda daha az insan olduğunu sanıyorum, diye ekledi.

– Ah, dağlar! Karlı dağlar!..

– Bak ne kadar yakın!

Kim, pencereyi açıp yaşlı adama, sabahın yaldızlı aydınlığında yükselen Himalaya dağlarını gösterdi.

Lama dağ havasını keyifle içine çekti.

– Dağlara gidiyoruz öyleyse, kar suları uğultuyla akar orada, rüzgâr ağaçların arasında ıslık çalarak eser. Hekim, canınız istediği zaman ovaya dönebilirsiniz diyor. Hem sadece dağların yamaçlarına tırmanacağız. Çok bilge bir insan o hekim, hiç gururlu da değil.

Öğleyin Babu, kuzeye doğru yola çıktı. Birçok kralın kendisini beklediğini söylediği Dun'a gidiyordu.

Lama,

– Biz akşam serinliğinde yola çıkacağız, ey *chela*'m! diye kararını bildirdi, o bilge, ilaçtan anlayan, kibar doktor, o alçak dağlarda yaşayan insanların çok saygılı ve cömert olduklarını, kendilerini eğitecek birine de çok ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Serin dağ havasına, çamların kokusuna kavuşmamız için geçmemiz gereken yol da çok kısaymış.

Sonra huzurlu ve fildişi sarılığındaki yüzünü kendisini çağırır gibi duran dağlara çevirdi.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Önce çok sıcak olan Sivalik dağlarını geçtiler, Masori'yi de arkalarında bırakıp keçi yollarına vurarak kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Dağların içine girdikçe Lama'nın gücünün arttığını görüyordu Kim.

– İşte benim ülkem, dedi Lama.

Yol üzerinde dağ köylerine, kırlangıç yuvası gibi dağ yamaçlarına oturtulmuş ya da dibinde üçbin metre derinliğinde uçurumlar açılan yalçın kayalıkların tepesine yerleştirilmiş çamur kulübelere rastlıyorlardı. Arada bir, urlara karşı merhemler ve başka ilaçlar satarak dağları aşan o kibar "doktor"la karşılaşıyorlardı. Doktor, bu dağları da, dağlıların konuştuğu çeşitli dilleri de çok iyi biliyordu.

Doktor, ormana, ilaç yapmak için otlar, çiçekler toplamaya gidince Kim de çırağı olarak peşine takılıyordu. Bu gezilerinde Hurree Babu ona olan biten üzerine bilgi veriyor ve geniş şemsiyesini hiçbir zaman gözden kaybetmememiz gerektiğini hatırlatıyordu.

Bu şemsiye vadilerde, dağ yamaçlarında, rüzgârla bir çançiçeği gibi dalgalanıyordu; Lama ile Kim, akşam

olunca yönlerini pusulayla bularak köylülere merhem ve hap satan doktora yetişiyorlardı.

Bir gece, donuk ay ışığında karlı bir geçitten geçtiler. Bir dağlının devesi gibi karlara dizine kadar batan Lama, Kim'e tutuna tutuna yürüdü.

Saatlerce kayadan bir duvarın dibinden ilerlediler. Ana dağ sırasının kollarından birinin güneye uzanan ucundan başka birşey değildi bu. Ayaklarının dibinde yeşil bir halı gibi ormanlar uzanıyordu. Millerce, göz alabildiğine... Daha aşağıları göremiyorlardı: Sutlej ırmağını oluşturan sel ve derelerin toplandığı vadiye dimdik inen bu uçurumun dibinde korkunç bir kasırga esiyordu çünkü.

Lama, her zaman yaptığı gibi, o "korkak" Hurree Babu'nun izlediği yolu bırakmış, dik keçi yollarına vurmuştu.

Hurree Babu ise, bu arada, kamp kurdukları yerde bir çam ağacını tam ortasından ikiye ayıran fırtınadan sıyrılıp iki yabancıya yetişmişti. Fırtına yüzünden, on iki kadar yerli hamal yola devam edememişler; eşyaları yere atmışlardı. Bir dağ racasının adamlarıydı bunlar.

Böylece Babu'ya yabancılara yaklaşmak fırsatı çıkmıştı. Yanlarına sokuldu.

– Rampur Racasının kullarından biri hizmetinizdedir. Sizin için ne yapabilirim?

Adamlar, bu karşılaşmaya çok sevindiler. Biri Fransız, öteki Rus'tu; ama ikisi de iyi İngilizce konuşuyordu. Tuttukları adamların hastalandığını söylediler Ama kendileri, av "ganimet"lerini kurtlanmadan Simla'ya götürebilmek için yola devam etmişlerdi. Tam bu sırada Babu ağaçların arasına saklanmış bir dağlıyı farketti. Kısa bir konuşmadan ve birkaç kuruş para verildikten sonra da on bir hamal ile üç yardımcı yeniden ortaya çıktılar.

– Efendimiz Raca bu durumu öğrenince çok üzülecek. Ama bu adamların yaptıklarını bilgisizliklerine verin. Bu seferlik bağışlayarak şikâyet etmezseniz çok sevineceğim. Biraz sonra yağmur duracak, o zaman yola devam ederiz.

Sonra, sepetlerin en iyi biçimde yerleştirilmesini sağlamak bahanesiyle hepsini teker teker yoklarken birini, yabancıların özel bir sevgi gösterdikleri belli olan, üzeri kırmızı muşambayla örtülü sepeti "kaza"yla devirdi.

Sonra, yağmurla yıkanmış, toprak kokan taze havada yola koyuldular. Babu, hamalların önünde, yabancıların arkasında yürüyordu. Bu yabancılar, kafasında kaynaşan düşüncelerin en önemsizini bile öğrenseler, kim bilir ne yaparlardı? Ama mükemmel bir kılavuzdu Babu, efendisi Raca'nın ülkesinin doğal güzelliklerini teker teker gösteriyor, bilgi veriyordu. Bir yandan da

Fransız'ın ne dediğini anlayabilmek için kulak kabartıyor, gözünü de üzeri kırmızı muşambayla örtülü, içi kâğıt ve belgelerle dolu sepetten ayırmıyordu.

Ertesi gün, dik bir yokuşu tırmandıktan sonra, ormana egemen olan çayırlık bir tepeye geldiler. Güneş batmak üzereydi. Bağdaş kurup oturmuş çok yaşlı bir Lama, bir kâğıdın üzerine eğilmiş, yanındaki bir çocuğa, –herhalde müridiydi bu– birşeyler anlatıyordu.

Çizmeli Kedi gibi daima gösterecek, anlatacak bir şey bulan Babu,

– Bu çevrelerde çok saygı gören bir ermiştir, diye açıkladı.

– Ne yapıyor?

– O görüntünün anlamını açıklıyor. Bütünüyle elle yapılmış çok ender, değerli bir desendir o.

İki yolcu, çayırın otlarını altın rengine boyayarak batan güneşin altında durdular. Keyifleri hiç yerinde olmayan hamallar da yüklerini yere bırakmak için bu duruştan yararlandılar hemen.

Lama,

– İşte burası cehennemin cimrilerle açgözlülerin gideceği kısmı, diye açıklıyordu.

İhtiyar büyük bir coşkuyla konuşurken yabancıların biri bir kâğıda deseni kopya etmeye başlamıştı.

Bu arada Hurree Babu bir fırsatını bularak Kim'e,

– Onlar, diye fısıldadı, bütün belgeler kırmızı örtülü sepette... Kitaplar, raporlar, kâğıtlar. Bir kralın, yazdığı bir de mektup var.

– Ne yapmam gerekiyor?

– Bekleyip gözetle. Sonra, bana birşey olursa, hiç olmazsa kâğıtları bulabilirsin.

Tam bu anda, deseni kopya eden yabancı,

– Yeter! Bu ihtiyarın söylediklerinin bir kelimesini bile anlamıyorum, ama o deseni istiyorum! diye bağırdı, bana satıp satmayacağını sorun.

Babu, Lama'ya sorduktan sonra,

– Olmaz diyor, diye karşılık verdi, birkaç gün sonra sizin için de bir tane yapabileceğini söylüyor.

Sonra Lama'ya döndü:

– Şimdi almak istiyor, para verecekmiş.

Lama başını "hayır" anlamına sallayarak "Hayat Çarkı"nı yavaş yavaş katlamaya başladı. Adam, Lama'nın bu hareketini, pis bir kâğıt parçasını elinden geldiğince pahalıya satmaya çalışan uğursuz bir ihtiyarın meydan okuması diye kabul etmişti. Cebinden bir avuç rupi çıkardı ve öbür eliyle kâğıdı yakaladı. Lama da bırakmak istemeyince kâğıt ortadan yırtıldı. Hamalların arasında bir kızgınlık homurtusu dolaşırken Lama ayağa kalkıp elini kuşağına asılı olan ağır kalemliğe götürdü.

Bu arada Babu,

– Ey Sar, ey Sar, o ermişi kırmamanız gerekir! diye haykırıyordu.

– *Chela*, bu adam Yazılı Söz'ün kutsallığına el kaldırdı!

Ama çok geçti artık: Kim'in engel olmasına vakit kalmadan adam Lama'nın suratının ortasına tokadı yapıştırmıştı... Biraz sonra ise kutsallığa el kaldıran bu yabancı, boğazına sarılmış olan Kim'le dağın yamacından aşağıya yuvarlanıyordu. Tokat çocuğun kanındaki bütün İrlandalı şeytanları uyandırmış, yaşlı adamın yere düşmesi ise gerisini tamamlamıştı. Lama dizüstü düşmüş; çılgınca bir korkuya kapılan hamallar ise, yükleriyle birlikte kaçmaya başlamışlardı. Korkunç bir aşağılamaya tanık olmuşlardı ve dağın ruhları öç şimşeklerini yağdırmadan oradan uzaklaşmak istiyorlardı. Her şey gecenin ansızın bastırması gibi, birden olup bitmişti.

Fransız,

– Bütün eşyalarımızı, tüfeklerimizi çaldılar! diye haykırarak karanlıkta rastgele ateş etmeye başladı.

Hurree,

– Ateş etmeyin, ateş etmeyin, Sar! diye bağırdı, arkadaşınızı kurtarmaya gidiyorum. Yamaçtan aşağı yuvarlanır gibi indi ve tam altındaki adamın başını taşa vurmak üzere olan Kim'in üzerine atıldı.

– Hamallara yetiş çabuk, diye kulağına fısıldadı, yüklerle birlikte gittiler. Bütün kâğıtların ve kralın

mektubunun, üzeri kırmızı muşambayla örtülü sepette olduğunu unutma. Hadi git!

Kim, koşarak yokuşa tırmanmaya başladı. Kulaklarının dibinde bir kurşun vızıldayınca, keklik gibi büzüldü.

Hurree, aşağıdan,

– Ateş etmeye devam ederseniz hamallar dönüp sizi öldürürler! diye haykırdı.

– Berbat durumdayız ama bunun mükemmel bir kendini savunma durumu olduğunu sanıyorum, diye düşündü Kim.

Bu kez İngilizce düşünmüştü. Silah sesleri kesildi. Kim, söve söve, hızla kayaya tırmandı.

Lama, yukardan,

– Seni yaraladılar mı, *chela*? diye sordu.

– Hayır. Sen yaralı mısın? diye karşılık verdi Kim.

Sonra küçük bir çam ormanına girdi.

– Hayır. Gel, bu adamlarla Shamlegh'e gidiyoruz.

Bir ses,

– Adaleti yerine getirmeden değil ama! diye haykırdı, sahiplerin tüfeklerinin dördü de bende! Aşağı inelim, çabuk!

– Ermişe el kaldırdı. Biz de tanık olduk buna. Öcünü almazsak hayvanlarımız kısırlaşacak, diye haykırdı bir başkası, evlerimize dönerken üzerimize çığlar inecek!

Çam ormanı korkunç bir korku içinde bulunan hamalların haykırışlarıyla uğuldadı. Bu korkuyla her şeye cesaret edebilirlerdi. Yöneticileri olduğu izlenimi veren biri, yamaçtan aşağı inmeye davranmıştı bile.

Ama Lama oturduğu yerden ağır bir sesle,

– Burada kimse öldürülmeyecek! diye emretti, kötülüğe kötülük eklemenin gereği yok!

– Hayır ermiş, gitmiyoruz, diyerek adam hemen Lama'nm ayaklarına kapandı, sen istemiyorsan, kimse öldürülmeyecek. Biraz dinlen. Daha sonra, güneş doğarken, hep birlikte Karların Altındaki Shamlegh'e gideceğiz.

Hamallar bir yanda toplanmış, ellerine geçen "ganimet"i nasıl paylaşacaklarını tartışırlarken Kim gurur ve soğuktan titreyerek, yabancıları düşünüyordı. Kuzeyden gönderildikleri kesin olan bu adamlar, göründüğü kadarıyla, ülkelerinde önemli kimselerdi ve işte şimdi, burada, umutsuz, kâğıtsız, yiyeceksiz, çadırsız, silahsız ve – Hurree Babu sayılmazsa – kılavuzsuz kalmışlardı.

Bir mil aşağıda, çam ormanının kıyısında ise, soğuktan yan dönmüş, içlerinden biri korkunç acılar çeken iki adam birbirlerini suçluyorlar; bu arada, canlarını kurtardıkları için kendilerini talihli saymaları gerektiğini söylediğine bakılırsa korkudan çıldırmışa benzeyen

Babu'ya da çatıyorlardı. "Bunlar artık ne yaparlarsa yapsınlar" diye düşünüyordu Babu, "değerli sepet Kim'in eline geçmiş olmalı. Bu sepeti ele geçirmek sekiz aylık iyi hizmet demektir." Kim'le haberleşmesi imkânsızdı, bu doğru, ama çocuğa güvenileceğini de biliyordu.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ay doğarken hamallar ağır, dikkatli adımlarla yürümeye başladılar. Kısa bir uyku ve birkaç yudum içkiyle kendine gelen Lama da, Kim'in omzuna dayanmış, sessizce ilerliyordu. Bir saat kadar çok dik ve yalçın bir kayalığın dibinden yürüyerek Chini vadisinden görülmeyen yeni bir bölgeye girdiler. Sonsuz karlara kadar uzanan yelpaze biçimi bir düzlüğün kenarına doğru ağaç kütüklerinden yapılmış kulübeler vardı. Kulübelerin arkası, altı yüz metre derinliğinde, insan ayağı değmemiş bir uçuruma açılıyordu.

Adamlar Lama'yı görünceye kadar ganimetin paylaşılmasından söz etmediler. Hamalların yöneticisi, köyün en iyi odalarından birinde uzanmış olan Lama'nın ayaklarını ovuşturan Kim'e,

– Sana yiyecek göndereceğiz, dedi, bir de üzeri kırmızı örtülü sepeti. Olan bitenin bütün izleri en geç şafakta silinmiş olmalı. Sepette işine yaramayacak şeyler bulursan, bak böyle yaparsın!

Sonra, ayışığının aydınlattığı uçurum boşluğuna bakan pencereyi açarak boş bir viski şişesini fırlattı.

– Düşüp düşmediğini boşuna anlamaya çalışma. Uçurumun dibi dünyanın sonudur.

Sonra çıkıp gitti.

Lama, Kim'in bütün ısrarlarına rağmen geceyi düşünerek geçirmeye karar verdi. Yabancılarla aralarında geçen olayın allak bullak ettiği ruhunu eski dinginliğine kavuşturmak için bunun gerekli olduğunu söylüyordu. Kim uyudu. Sabahleyin, şafakta kalktı. Kötü düşlerle dolu, kâbus gibi bir gece geçirmişti. Sabah serinliğinde, yüzünü gözünü yıkamak için dışarı çıktığında bir kadının kendisine yaklaştığını gördü. Beyaz bir kadındı bu. Kim'i bir köşeye çekerek,

– Hamalların hepsi gitti, diye fısıldadı, sana söz vermiş oldukları şu sepeti bıraktılar. Ben sahipleri sevmem, ama sen bana bir büyü yapmalısın. Küçük Shamlegh'in bu olay yüzünden iyi ününü kaybetmesini istemiyoruz. Ben Shamlegh kadınıyım.

Kim,

– Peki, diye karşılık verdi, ama bu büyüyü gizli yapmam gerekiyor.

Kadın ağır sepeti bir oyuncak gibi kolaylıkla kaldırıp kendi kulübesine attı.

Kim, içeri girerek,

– Sen şimdi kapıyı dışardan kapa, diye emretti, ben büyüyü bitirmeden kimse gelmesin!

Sonra sepetin içindekileri döşemeye boşalttı. Arazi ölçme araçları, kitaplar, not defterleri, mektuplar, kâğıt-

lar boşaldı... Ayrıca yerli dilinde yazılmış garip kokulu birtakım mektuplar, en dipte de küçük bir torba vardı. İşlemelerle süslenmiş torbanın içinde mineli, yaldızlı, mühürlü, kralların birbirlerine gönderdikleri mektuplara benzeyen bir belge duruyordu... Bunu görünce rahat bir soluk alan Kim, düşünmeye başladı: "Mektupları ben anlamıyorum ama Albay Creighton anlayacaktır elbet. Hepsini saklamalı. İşte rapor da burada. Gerçekten güzel bir ganimet."

Bütün notları, kâğıtları, Hintçe mektupları toplayıp bir paket yaptı. Üç tokalı kitabı, beş not defterini de bir yana ayırdı.

"Mektuplarla raporu elbiselerimin arasında taşırım, kitapları erzak çuvalının dibine koyarım, geri kalanına gelince..."

Sepeti yeniden, yok etmek istediği şeylerle doldurup pencerenin kenarına koydu. Aşağıda bir sis tabakası uzanıyordu... Ve asırlık ağaçlarla dolu bir çam ormanı. Ağaçların yeşili, yukardan, ufak bir esintiyle hafif hafif dalgalanan yosun bir yatağa benziyordu.

"Kimsenin bunları aramaya gideceğini sanmam!" diye düşündü.

Sepetin içindekileri boşluğa bıraktı: Kitaplar, hokkalar, kutular, pusulalar, metreler... Hepsi bir kovan arı gibi dağılıp kayboldu.

"Peki, Babu'ya nasıl haber vermeli şimdi? Üstelik ermiş de iyi değil! Terimden ıslanmamaları için şu mektupları muşambaya sarsam iyi olacak. Yalnızım da şimdi burada, yapayalnız!"

Tam bu anda kadın kapıya vurdu.

– Hamallara sahiplerin çok öfkelendiklerini, Racaya rapor gönderip bir soruşturma açtıracaklarını söyledim. Yanlarında bir babu ve yazıcılar var. Bilirsin, dilleri uzundur onların.

– Seni düşündüren bu mu?

Birden bir plan belirivermişti kafasında; hem de en ince ayrıntılarına kadar. Mutlu bir şekilde gülümsedi.

– Ben bu işi hemen hallederim. O Babu, Ziglaur taraflarında dağlarda dolaşan Hekim'dir. Ondan söz edildiğini duymuş olmalısın. Kendisini iyi tanırım. Bunu ona götür. Konuşmayacağından emin olabilirsin. Çok uzağa gitmemiştir.

Sonra, bir not defterinden kopardığı sayfaya şunları yazdı:

"Bütün yazılarını, desenlerini, birçok mektubu ve raporu ele geçirdim. Ne yapmam gerektiğini bildir. Karlar Altındaki Shamlegh'teyim. Ermişim hasta."

Kadın,

– Bunları, sahipe benzeyen bir büyücünün gönderdiğini söyleyeceğim ona, dedi

– Hayır, bir "Büyünün Oğlu"nun gönderdiğini söyle. Karşılığını sormayı da unutma. Köylüler de korkmasınlar, sahiplere yiyecek versinler ve yollarına devam etmeye bıraksınlar. Çalmak başka bir iştir, öldürmek başka. Çabuk ol. Benim üstadımın yanma gitmem gerekiyor.

Sabah sakin geçti. Öğleye doğru Kim'in habercisi çayırın sonunda göründü. Hiç yorulmuşa benzemiyordu.

Kadın yanlarına geldi; eğilerek selam verirken Kim, Lama'ya,

– Hekim'e bir mektup gönderdim, diye açıkladı.

– Putatapanlarla mı birleşti? Ne biliyorsun Hekim üzerine?

– Senin yaralı olmandan korkuyordum... O da doktor olduğundan...

Sonra kadının uzattığı kâğıdı alıp okudu:

"Değerli haberinizi aldım. Arkadaşlarımdan şimdilik ayrılamam. Onları Simla'ya kadar götürmek zorundayım. Sonra size yetişeceğimi umuyorum. Siz geldiğiniz yoldan gidin. Önsezilerimde yanılmamış olduğum için çok sevindim."

– O putatapanlardan ayrılıp bizim yanımıza döneceğini söylüyor. Onu Shamlegh'te bekleyelim mi?

Lama dağlarına uzun uzun baktıktan sonra başını salladı,

– Olmaz, ey *chela*. Bütün kalbimle isterdim bunu ama bana yasak. Olayların nedenini gördüm.

– Ama dağlar seni her gün biraz daha güçlendirmedi mi? Aşağıda, Dun'da ne kadar zayıf, bitkin olduğumuzu hatırlasana.

– Kötülük yapmak ve unutmak için güçlenmişim. Dağların yamaçlarında saldırgan oldum, hemen öfkelenmeye başladım. Olanların nedenini görmesini bilen "Kurtuluş" yolunun yarısında sayılır. "Kendi yoluna dön," diyor yediğim tokat; "dağlar senin için değil." Ok ovalara düştü dağlara değil. Öyleyse işimiz ne burada?

– Hiç olmazsa Hekim'in gelmesini bekleyemez miyiz?

– Gövdemde hayatın daha ne kadar kalacağını bilmiyorum. Hekim'in ne yapabileceğini sanıyorsun?

– Hastasın sen, titreyip duruyorsun. Yürüyemezsin.

– Kurtuluş'u görüyorum ben, nasıl hasta olabilirim?

Sonra titreyerek ayağa kalktı.

– Öyleyse, köye gidip yol için azık bulmalıyım. Oh, ne yorucu yol bu!

Kim birden kendisinin de büyük bir dinlenme ihtiyacı içinde olduğunu farketti.

– Doğru; karnımızı doyurup hemen yola çıkalım. Hazırlan, ey *chela*.

Kim, başında firuze işli bir hotoz bulunan kadının yanına gitti. Gülümseyerek karşıladı onu kadın.

– Ermişim bu köyden ayrılıp ovaya dönmek istiyor.

– Burada kalmasını rica et.

Kim başını salladı. Sakin bir sesle,

– Ermişimi tanırım ben, diye karşılık verdi, karşı çıkıldığı zaman nasıl öfkelendiğini bilirim.

Tam bu sırada Lama'nın sesi duyuldu:

– Seni bekliyorum, *chela.*

Kapının eşiğine kadar gelip pervaza yaslanmıştı. Kadın uzun boylu adama baktı.

– O mu yürüyecek? Bir mil bile gidemez!

Yaşlı adam, bu arada, pervaza tutunarak yere oturmuştu. Çok zayıf düştüğü için bir türlü dik duramıyor, uzun gövdesi yere doğru eğiliyordu. Kim'e diktiği gözleri hayat ve yalvarış doluydu.

Bunun üzerine kadın boğuk bir sesle bazı emirler verdi ve bir ahırdan beş adam çıktı. Hastaları ve önemli konukları taşımakta kullanılan ilkel bir sedye taşıyorlardı.

– Derviş baba! diye bağırdı Kim, senin dağların benim ovalarımdan da konuksever!

Bu arada yaşlı adam sedyeye yaklaşmıştı, gerçek bir kral yatağıydı bu!

Yarım saat sonra sedye, tahtırevan demek daha doğru, Shamlegh'den güneydoğuya doğru giden keçi yolunu çıtırtılar, sarsıntılar arasında tırmanırken, Kim, kulübenin kapısından hâlâ beyaz bir bez parçası sallayan kadına bakıyordu.

Lama,

– O kadın herkesten çok sevap kazandı, dedi, çünkü bir adamın "Kurtuluş Yolu"na girmesine yardım etmek çok büyük, hemen hemen kurtuluşa kendisi ulaşmış kadar büyük sevaptır.

Kim, elbisesinin içinde, göğsüne sakladığı paketi yokladı. Belge ve kâğıtlar vardı pakette. Azık torbasını sedyeye, Lama'nın ayakları dibine yerleştirdi, eliyle sedyenin kenarını tutarak adımını hamalların ağır ve düzenli yürüyüşüne uydurdu.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Bu sırada, Buşar vadisi boyunca, keskin gözlü Himalaya kartalları geniş kanatlarını germiş, havada ağır ağır dönüyorlardı. Gözleri, aşağıda nerdeyse sürünerek yürüyen, bir vakitler şişmanken şimdi iyice zayıflamış ve bitkin düşmüş olan bir Bengalli'nin mavi-beyaz çizgili geniş şemsiyesine dikiliydi.

Bengalli, iki saygıdeğer yabancıyı Hindistan'ın büyük ve ünlü başkentine giden Maşobra tünelinin başına kadar götürmüş, sonra adamların hararetli teşekkürleri arasında onlardan ayrılmıştı. Sisten gözleri âdeta görmez olduğu için, telgraf istasyonunu ve Kotgarth Avrupa

kolonisini kaçırmıştı ama onun bir suçu yoktu bunda. Raca'nın kendilerini İngiliz asker kaçakları sandığı Nahan sınırından içeri girmelerinden de onun sorumlu olduğu söylenemezdi.

Şimdi de, bu kadar yorgun olduğu halde, belki de ilaç satmak için, Shamlegh'e giden dik yokuşa tırmanmaya çalışıyor. Öğleye doğru varıyor oraya ve başında firuzelerle işli bir hotoz olan kadın, otları kesilmiş çayırın ötesini, güneydoğuya giden patikayı işaret ediyor.

– Tahtırevanlar tek başına yürüyen bir adamdan daha yavaş ilerler, diyor ona. Ama aradıkları ovaya varmış olmalılar şimdi...

O sıra, Dun'un ilerisinde, Masori'yi arkasında bırakmış olan bir tahtırevan, parlak gün ışığı altında uzanan ovanın önünde duruyor... Tahtırevanın içinde, bütün dağların bildiği gibi, iyileşmek için bir ırmak arayan hasta Lama yatmakta... Onu buraya getirmekle görevli olan hamallar, dua ve para almak için rahiplerin çevresine toplanmışlar...

– Çok sevap kazandınız, diyor Lama, düşünebileceğinizden çok sevap kazandınız. Dağlara dönün şimdi...

Sonra içini çekiyor. Yüzünden yorgunluk, bitkinlik akan Kim, erzak torbasını omuzlarına yerleştiriyor, göğsündeki muşambaya sarılı paketi yokluyor, sonra Lama'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor.

– Efendimizin attığı okun sizin üzerinize düşmediği kesin, ey kutsanmış dağlar, diye iç çekiyor Lama, sizin havanızı bir daha soluyamayacağım!

Verimli, güzel ovalara korkunç bir özlem duyan Kim,

– Ama bu iyi havada on defa daha güçlü oluyorsun sen! diyor, şimdi yavaş yavaş yürürüz artık. Araştırma yoluna girdik nasılsa! Bu torba da öyle ağır ki!..

– Dünyada senin gibi bir *chela* daha yoktur! Bazan kendi kendime, acaba bir başkası, Efendimize senin bana ettiğinden daha sadık hizmet etmiş midir diye soruyorum!

Lama, tesbih tanelerini güçlükle kımıldatan mavi damarlı ellerine baktı.

– *Chela*, diye mırıldandı sonra, hiç beni bırakmak arzusu gelmiyor mu içinden?

Kim, göğsüne sakladığı muşambaya sarılı paketi, torbaya sakladığı kitapları düşündü. Ah, biri gelip bunları teslim alsaydı, "Büyük Oyun" onsuz da olabilirdi! Çok yorgundu. Başı ateşler içinde yanıyor, vücudu ta içinden gelen bir öksürükle sarsılıyordu.

– Hayır, dedi, ben köpek ya da yılan değilim, sevmeyi öğrendikten sonra ısıracak mıyım?

– Bana karşı çok iyisin.

– Bu da doğru değil. Sana danışmadan bir iş yaptım. Kululu kadına haber yolladım, senin çok zayıf

düştüğünü, bir tahtırevana ihtiyacın olduğunu bildirdim. Keşke Dun'a girer girmez, hemen yapsaydım bunu. Şimdi, tahtırevan gelinceye kadar burada bekleyeceğiz.

– İyi yapmışsın. Senin dediğin gibi altın kalpli, iyi bir kadın o. Hem de çok geveze olmasına karşılık...

Sonunda, yaşlı kadının kendi özel tahtırevanı sallana sıçraya adamların omuzlarında geldi. Yirmi millik bir yolu geçerek Saharanpur'un ilerisindeki beyaz eve vardılar.

Yaşlı kadın, geleneğe göre hoşgeldin dedikten sonra, yüksek sesle, neşeyle bağırdı:

– Yaşlı bir kadının öğüdü hiçbir işe yaramıyor! *Chela*'na dikkat etmeni söylememiş miydim sana? Bak ne duruma gelmiş!

Lama,

– Şakanın sırası değil, diye karşılık verdi, buraya ciddi sebeplerle geldik. Dağlarda benim ruhum hastalandı, *chela*'nın ise vücudu. Onun gücüne dayanarak yaşadım ben o zamandan beri, onu tüketerek...

Yaşlı kadın,

– İkiniz de çocuksunuz! diye gülümsedi, ama evimde iyileşeceğinizi umarım. Bekleyin, dağları anlatacaksınız şimdi bana.

O akşam, olan bitenleri öğrenmek için yanlarına geldi. Ama Kim, çok yorgun olduğu için bir odaya çekilmiş ve derin bir uykuya dalmıştı.

Bu arada yaşlı kadın Lama'ya,

– Gücüyle seni besleyen o çocuk için yanlış hüküm vermişim, diyordu, şimdi onu eski haline getirmeye çalışmalıyız.

Lama, bileziklerinin sesini duydu, kollarını sıvayıp hemen işe koyulacakmış gibiydi kadın.

– Çocuğu bana bırak; ilaç verir, iyice besler, tepeden tırnağa yenilerim onu. Eee, biz yaşlıların da ara sıra işe yaradığımız oluyor böyle!

Kim, gözlerini açıp hâlâ ağrılar içinde olan vücuduyla mutfağa, üstadına yemek hazırlamaya gitmeye davranınca, orada bir çeşit tutuklu olduğunu anladı: Kapının önünde dimdik duran, yüzü peçeli, yaşlı bir kadın, yapmaması gereken şeyleri bir bir saydı ona.

– Hiçbir şeye ihtiyacın yok... Hiçbir şey yapmayacaksın. Ne diyorsun? Kutsal kitapları koymak için asma kilitli bir sandık mı istiyorsun? Hemen gönderirim, anahtarı da sende kalabilir.

Sandık getirildi. Kim'in yatağının altına itildi. Rahat bir soluk alan çocuk, Mahbub'un verdiği tabancayı, içinde mektuplar, kitaplar ve not defterleri bulunan muşambaya sarılı paketi, sandığın içine koydu. Kim bilir neden, günlerce omzunda taşıdığı kitapların kalbi ve aklı için yaptığı ağırlık, vücuduna yaptığı ağırlıktan çok daha fazlaydı. Ensesinde sürekli bir sancı vardı şimdi...

Kendini uykuya bıraktı Kim...

Sonra, laboratuvara benzeyen acayip bir odaya çekilen yaşlı kadın, pis kokulu, tadı kokusundan da kötü birtakım ilaçlar hazırladığı gibi, bunları içirinceye kadar da Kim'in başından ayrılmadı. Başka birşey daha yaptı sonra: Avrupalıların masaj dedikleri işi çok iyi bilen birini, yeğeninin dul karısını çağırttı. İkisi birlikte Kim'in vücudunu öğleden ikindiye kadar süren ayrıntılı ve uzun bir masajdan geçirdiler. Elden geçirmedik bir tek kasını, bir tek sinirini, kemiğini bırakmadılar. Böylece pelte gibi yumuşadığını hisseden, iki kadının yüzlerindeki peçelerin sürekli dalgalanmasıyla da yarı hipnotize olan Kim, derin bir uykuya daldı. Otuz altı saat süren uykudan uyandığında ise, toprağın kuraklıktan sonra yağmurla canlanması gibi dirilmişti.

Doğrulup yatağının üzerinde oturdu. Gülümsüyordu. O korkunç bitkinliği, kuruyan bir yaranın kabuğu gibi düşmüştü. Daha bir hafta önce en basit kelimeleri söylemeye çalışırken bile zorlanıyordu.

– Ermişim nerede? diye sordu yaşlı kadına.

– Şuna bakın hele! Ermişin çok iyi, diye karşılık verdi kadın, kuru bir sesle. Kendi ellerimle pişirdiğim güzel yemekleri geri çevirip iki gün iki gece aç açına kırlarda bayırlarda dolaşmak, sonra da gidip bir dereye düşmek bir ermişin yapacağı iş mi?

Yaşlı kadın, konuşmasına ara vermek bilmiyordu:

– Bütün günahlarından arındığını söylemişti galiba. Hiç kendini üzme, sıkıntıya sokma onun için. Gidip derelerin içinde yıkanmadığı zamanlar yanından ayrılmadı.

– Ben annemi hiç tanımadım ama, dedi Kim, bana bir anne iyiliği yaptın.

– Öyleyse, annenin yerini haksız olarak aldığımı söyleyemeyecek kimse. Üstadın, şimdi günahlarından arınmış olduğu için, istediğim bütün büyüleri yapıyor bana. Hekim ise bu tercihimden hiç memnun değil tabii.

– Hangi Hekim'den söz ediyorsun, anacığım?

– Dacca'daki adamdan. Bir hafta önce geldi buraya. Günde beş kere yemek yiyor...

– Buradaysa görmek isterdim onu. Merak etme, hemen gitmesini söylerim.

– İstiyorsan, yanına gönderirim ama buradan uzaklaştırmaya gelince... Kötü birşey olur bu. Ermişi düştüğü dereden kurtaran o oldu. Böylece de, ermiş kabul etmese bile, sevap kazanmış sayılır.

Biraz sonra Babu içeri girdi. Roma imparatorlarınınkine benzeyen bir togaya sarınmıştı.

– O'Hara! Sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim! Kapıyı örtebilir miyim? Hasta olmanıza da üzüldüm tabii. Çok mu hastasınız?

– Kâğıtlar... Sepetteki kâğıtlar. Kâğıtlar ve kralın mektubu!

Sandığın anahtarını hemen Babu'ya uzattı Kim. Çünkü, o anda en çok istediği şey, "ganimet"ten kurtulmaktı.

– Haklısınız. Sizinki en doğru hareket. Hepsini aldınız mı?

– Sepetin içindeki elyazılı her şeyi aldım. Kalanları da uçuruma attım.

Anahtarın kilitte gıcırdayarak döndüğünü, yırtılan muşambanın sesini, sonra kâğıtların hışırtısını duydu.

– Güzel! Çok güzel O'Hara! Hiçbir şeyin eksik olmadığını görüyorum. Sekiz aylık çalışmalarının havaya uçtuğunu söylüyordu adamlar. Tanrı aşkına! Üstelik beni de dövdüler! Ah, işte Hilas'ın mektubu. İşte şimdi boğazına kadar battın Bay Raca! Bu ihanet mektuplarının hesabını verme zamanı geldi. İşte bunlar da bu çevredeki başka hainleri ortaya çıkaran öteki mektuplar.

– Hepsi elinde mi? diye sordu Kim.

Onu ilgilendiren yalnız buydu.

– Bütün bunlar yetkili kişiye teslim edilecek! Ev sahibi kadın benim ömrümün sonuna kadar burada kalmak istediğimi sanıyor. Oysa hemen yola çıkmalıyım. Siz resmen benim astımsınız O'Hara, ama raporumda sizden söz edeceğim.

– Şimdi işler yoluna girdi. Çok yorulmuştum. Ermişim de hastalandı. Dereye düştüğü doğru mu?

– Evet, evet. İnanın, onun dostuyum ben. Geldiğimde öyle garip davranıyordu ki, kâğıtların onda olduğunu düşündüm. Bu yüzden peşini bırakmamaya karar verdim. Ağacın altında krizi tutmuş durumda buldum onu bir gün, sonra hemen kalkıp yakında akan küçük bir dereye attı kendini. Yakalayıp çekmeseydim yüzde yüz boğulacaktı.

– Ben yanında yokken başına neler gelmiş bak! diye bağırdı Kim, söyleyin, durumu çok mu kötü?

– Tabii, boğulacaktı. Ama merak etmeyin, şimdi iyi ve bir dönüşüm geçirdiğini söylüyor. Siz bir an önce iyileşip Simla'ya dönmeye bakmalısınız. Lurgan'ın evinde her şeyi öğrenirsiniz! Esaslı bir şenlik yapar, eğleniriz orada. Bize çok korkulu günler geçirttiniz, özellikle Mahbub'a!

– Mahbub mu? O nerede şimdi?

– Buraya gelmeden Mahbub'a şifreli bir telgraf çekip durumu bildirdim. Hemen adamlarıyla geldi. Lama'yla dost oldu, sonra aptalın biri olduğumu söyledi, çok kaba davranıyor bana...

Kim, gülümseyerek,

– Ne garip bir insansınız, dedi, eşyaları çalınmış, öfkeli iki yabancıyla birlikte dolaşan adamın siz olduğunuza inanmak için bin tanık ister!

– Yok önemli değildi bu: dayağın acısı geçti bile! Ama kâğıtları kaybetmek gerçekten kötü bir şey olurdu! Şimdilik hoşçakalın.

Babu çıkınca, Kim kalktı. Sürünürcesine dışarı çıkıp kendini toprağa bıraktı.

Kim'in dışarı çıktığını haber verdikleri zaman, ev sahibi kadın,

– Bırakın çıksın, dedi, ben görevimi yaptım. Şimdi sıra Toprak Anaya geldi, gerisini o tamamlayacak. Ermiş döndüğü zaman ona da haber verin.

Akşama doğru, ahırlara dönen hayvanların kaldırdığı toz bütün ufku kaplarken, Lama ile Mahbub Ali geldiler.

– Allah allah! Bu yerde yatma çılgınlığı da nedir? diye homurdandı Cambaz Mahbub.

Lama, şimdiye kadar yüzlerce defa söylediği cümleyi tekrarladı:

– Böyle bir *chela* ne görülmüştür, ne de bundan sonra görülür!

– O çocuğu iyi tanıdığımı söylemiştim sana.

– Söyle öyleyse; bütün bu nitelikleri ben tanımadan önce de var mıydı onda? dedi Lama, ev sahibi kadının altın gibi bir kalbi var, onu oğlu gibi seviyor!

– Hımm! Hindistan'ın yarısı öyle galiba. Bildiğiniz gibi, siz tanışmadan önce de iyi dosttuk onunla. Erdemli bir çocuk olduğu daha o zamandan belliydi. Buraya

uğrama nedenim de çocuğun başına kötü bir şey gelmediğinden emin olmak içindi.

– Bu da bizi birbirimize bağlıyor. Lama oturdu. Yolculuğumuzun sonuna geldim artık.

– Doğrusu buna pek şaşmadım. Ev sahibi kadının seni yatırırken söylediğini duydum, diye gülerek karşılık verdi Mahbub.

Bir yandan da yeni boyanmış sakalını çekiştiriyordu.

– O anda ben başka şeyler düşünüyordum. Hekim düşüncelerimi yarıda kesti.

– Peki şimdi ne yapıyoruz?

– Bu gece, diye başladı yaşlı adam, kelimeler, zaferle titreyen dudaklarının arasından güçlükle çıkıyordu, bu gece, o da benim gibi bütün günahlarından arınacak. Şurada bir işaret var... Sonra, elini göğsüne, yırtık "Hayat Çarkı"nın üstüne koydu. Bu işaret, kalan hayatımın ne kadar kısa olduğunu gösteriyor bana. Ama onu, *chela*'mı kurtaracağım. O, bütün hayatı boyunca günahlardan arınmış olarak yaşayacak.

– Nasıl yapacaksın bunu? Yoksa onu Babu'nun seni zorla kurtardığı ırmakta boğmak niyetinde misin?

Lama, sakince,

– Şunu iyi bil, dedi, ben hiçbir ırmaktan kurtarılmadım. Olanları unuttun mu? Sırra erişim sayesinde buldum onu ben. Dolayısıyla, bütün günahlarından arınmak, onun da hakkıdır.

– Doğru, iyi bir yıkanmaya gerçekten ihtiyacı var.

Sonra, Buhara işi kalın kemerini çekiştirerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Akşam olmak üzereydi. Lama kendi kendine söylenmeye başladı:

– Bu adamda hiç nezaket yok, görünenin arkasındakine bakmayı bilmiyor. Ama, *chela*'m için iyi konuştu; şimdi dua edelim. Uyan ey talihli insan! Uyan! Aradığımızı bulduk!

Kim, yuvarlandığı derin uçurumlardan sıçrayarak uyandı. Lama, kötü ruhları uzaklaştırmak için parmaklarını şaklatmayı ihmal etmeden esneyip gerinmelerinin bitmesini bekledi.

– Yüz yıl uyumuşum sanki. Neredeyim? Derviş Baba, sen geleli çok oldu mu? Seni aramak için çıkmıştım ama... Yarı uykulu, güldü. Uyuyakalmışım. Şimdi kendimi iyi hissediyorum. Yemek yedin mi? Eve dönelim. Ne zamandır seninle ilgilenemiyorum. Ev sahibi kadın iyi baktı mı sana? Bacaklarını, ayaklarını kim ovdu? Zayıflığın geçti mi? Miden, boynun nasıl? Hâlâ ağrıyor mu? Kulaklarının uğultusu geçti mi?

– Geçti. Hepsi geçti. Bilmiyor musun?

– Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, seni çok uzun süredir görmediğim. Yüzünü göremiyorum ama sesin bir gongun sesi gibi yumuşak ve gür. Yaşlı Kadın yemekleriyle seni gençliğine mi kavuşturdu yoksa?

– Bütün düşüncelerim sana dönük olduğu halde, "Sırra erişim"in sana kadar ulaşmaması garip.

Kim, Lahor Müzesindeki Bodhisa heykeli gibi bağdaş kurup oturmuş, akşamın sarı ışığında sadece siyah bir gölge halinde görünen Lama'ya baktı.

Lama susuyor, Hindistan gecesinin, yalnız tesbihin tıkırtısı ve uzaklaşan Mahbub Ali'nin ayak sesleriyle bölünen dumanlı sessizliği dört yanlarını sarıyordu.

Lama,

– Dinle beni dedi, sana vereceğim haberler var.

– Peki, ama önce...

– Dinle!

Susmasını emreder gibi, uzun, sarı elini ileri uzattı. Bunun üzerine Kim başını eğerek, ayaklarını elbisesinin altına topladı.

– Araştırma bitti! Şimdi ödül geliyor! Dağlarda ben sana dayanarak yaşadım, genç ağaç neredeyse kırılacaktı ağırlığımın altında. Dağlardan ayrıldığımız sırada senin için üzülüyordum. Kalbimde beni üzen başka şeyler de vardı. Ruhumun kayığı akıntıya kapılmış sürükleniyor, olayların nedenini bir türlü göremiyordum. Bu yüzden seni o iyi kadına bıraktım. Yemek yemedim, su içmedim, ama yine de yolu görmeyi başaramıyordum. Yemem için ısrar ettiler, kapımın önünde bağırıp çağırdılar. O zaman bir ağacın kovuğuna sığındım. Yiyeceğe el sürmedim.

Suya dokunmadım. Oturduğum yerde, iki gün iki gece düşündüm. Gerekli şekilde soluk alarak ruhumu dünyadan soyutlamaya çalışıyordum, ikinci gece. İşte o anda ödülüm çok büyük oldu. Bilge Ruh, budala gövdeden sıyrılıp özgürlüğe kavuştu. Daha önce çok yaklaşmış ama bir türlü ulaşamamıştım buna. Söylediklerimi iyi düşün, ey *chela*, çünkü çok büyük birşeydir bu!

Kim, iyice şaşkındı,

– Gerçekten iki gün iki gece hiçbir şey yemedin mi? Yaşlı kadın neredeydi? diye sordu.

– Evet, ruhum özgürlüğüne kavuştu ve nasıl bir damla suya dönüşürse, ruhum da her şeyin üstünde olan "Büyük Ruh"a dönüştü. Ve düşündüm, binlerce, binlerce yıl düşündüm, sakindim. Olayların nedenini mükemmel olarak biliyordum artık. Sonra bir ses, "Sen ölürsen çocuk ne olacak?" diye haykırdı. Acımayla sarsılarak, "Yolu şaşırmaması için *chela*'ma döneceğim," dedim. Nasıl yumurta balıktan, balık sudan, su buluttan, bulut yoğun havadan ayrılırsa, Lama Teshoo'nun ruhu da öyle Büyük Ruhtan kopup ayrıldı. Tam bu sırada bir ses, "Irmak! Irmağa dikkat!" diye haykırdı. O zaman daha önce gördüğümün aynısı olan dünyaya bir göz attım ve Ok Irmağını ayaklarımın dibinde gördüm. Bu sırada ruhumda, bütünüyle arınmadığım birkaç küçük günah vardı; bu günahlar kollarımı ağırlaştırdı, gövdeme

sarıldı... Ama ben onları olanca gücümle itip kendimi ırmağa attım. Irmağı ayaklarımın altında gördüm, Ok Irmağını... Girdiğim zaman sular üstümü örttü. İşte o zaman Lama Teshoo'nun gövdesinde buldum kendimi. Ama bütün günahlardan arınmıştım. Bu sırada, Dacca'daki Hekim başımı sudan çıkarıyordu. Burada, şu küçük mango ormanının arkasında. Hemen yakınımızda.

– Bereket Babu yakınlardaymış. Çok ıslandın mı?

– Ne önemi var bunun? Hekim'in Lama Teshoo' nun gövdesiyle ilgilendiğini hatırlıyorum Yanında bir sedye ve adamlar vardı. Sudan çıkardıkları gövdeyi sedyeye koyup yaşlı kadının evine götürdüler.

– O ne dedi peki?

– Düşünceye dalmış olduğum için duymadım. Böylece "Araştırma" bitmiş oldu. Kazandığım sevapların ödülü olan Irmak burada. Tam sana dediğim gibi, ayaklarımın dibinde fışkırdı. Irmağı buldum, ruhumun oğlu... Ve seni bütün günahlardan kurtarmak için "Ruh"umu "Kurtuluş"un eşiğinden koparıp geri çevirdim. Sen de benim gibi bütün günahlardan arınacaksın. Çark doğrudur; "Kurtuluş"a kavuşacağız artık. Gel!

Ellerini dizlerinin üstünde kavuşturup gülümsedi. Hem kendisi hem de sevdiği varlık için "Kurtuluş"u elde etmişti...

(Rudyard Kipling'in çocuklar için yazdığı ünlü şiiri.)

Eğer

Eğer sakin kalabiliyorsan çevrendeki her kişi
Telaşa kapılıyor ve suçluyorken üstelik seni,
Eğer güveniyorsan kendine herkes sorgularken değerini,
Ama hesaba katıyorsan yine de dediklerini;
Bekleyebiliyorsan eğer ve yorulmuyorsan beklemekten
Ve yalan söylerlerken hakkında, sen söylemiyorsan
Ve nefret ederlerken senden, etmiyorsan sen,
Fakat fazla iyi, fazla akıllı da görünmüyorsan:

Eğer düş kurabiliyorsan – efendin olmadan ama düşler;
Eğer düşünebiliyorsan – tek hedefin düşünmek olmadan ama;
Karşına çıkan ister Felaket olsun, ister Zafer,
Karşılayabiliyorsan eğer o sahtekârları aynı serinkanlılıkla;
Eğer kaldırabiliyorsan söylediğin doğru sözlerin
Çarpıtılmasını şarlatanlarca aldatmak için salakları
Ve görüp de kırıldığını hayatını adadığın şeylerin,
Baştan inşa edebiliyorsan yıpranmış aletlerle, eğip başını:

Eğer tüm kazandıklarını toplayıp bir araya, bir an
Yitip gitmelerini göze alabiliyorsan zarın tek bir atımıyla
Ve yitirdiğinde hepsini, tekrar sıfırdan başlayabiliyorsan
Ve ağzından tek bir şikâyet sözü çıkmıyorsa;
Zorlayıp yüreğini, sinirlerini ve kaslarını, yapabiliyorsan
yapman gerekeni, vücudun artık tükenmişken
Ve dayanabiliyorsan kalmamışken içinde hiçbir şey
İrade gücünden başka, "Dayan!" diyen:

Eğer konuşup hem kalabalıklarla, hem koruyorsan saffetini,
Halk adamı da olabiliyorsan kadeh tokuştururken krallarla,
Eğer ne düşman, ne can dostun kırabiliyorsa seni,
Önemliyse senin için her insan, hiçbirini abartmadan fazla;
Eğer yol alıyorsan her acımasız dakika boyunca
Yarışın altmış saniyelik hakkını vererek,
Senindir yeryüzündeki herşey ve bütün Dünya
Ve daha önemlisi oğlum, Adam olacaksın demek!

Çeviren: Roni Margulies

Rudyard Kipling

Kim

1907 Nobel Edebiyat Ödülünü kazanan Rudyard Kipling, İngiliz edebiyatının benzersiz şair ve yazarlarından biridir. Kipling, çoğu Hindistan'da geçen romanlarında geçen yüzyılın Hint toplumunu ve kültürünü türlü zenginlikleriyle yansıtır.

Kim, bu romanlar içinde özellikle önemlidir. Sokakta yaşayan, anne ve babasını yitirmiş, yarı Hint yarı İngiliz bir çocuğun başından geçen ilginç olayları konu alır. Romanın kahramanı Kim'in yanı sıra Hint toplumundan ilginç kişilikler de romana renk katar.

Bağımsız Hindistan'ın ilk başbakanı J. Nehru da Kim'i en beğendiği kitaplar arasında saymıştır.

Kitabın sonunda Kipling'in gençler için yazdığı ünlü şiiri "Eğer"i de bulacaksınız.

YAŞ CETVELİ

9 10 11 12 13

ISBN 978-605-5764-99-6

ÇOCUK CENNETİ KİTAPLIĞI
NESİN YAYINEVİ

14,00 TL (KDV dahil)